

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RÎZGARÎYA NETEWA KURDÎSTAN

Sayı 34 / Mayıs 1987 / 2.50.-DM

ERZURUM'DA ASKERİ CEPHANELİĞE SABOTAJ: ÇOK SAYIDA ÖLÜ VE YARALI VAR

Faşist ordunun Şemdinli'de hezimete uğratıldığı 28 Nisan 1987 günü, Erzurum-İlca'da da bir askeri mühimmat deposu havaya uçuruldu. İlca ile Kandilli arasındaki tepede yeraltında bulunan cephanelikte patlama sabah saatlerinde meydana geldi.

9. Kolordu Komutanlığına bağlı askeri cephanelikte, peşpeşe patlamaların ardından büyük bir yangın çıktıydı görüldü. Sömürgeciler olayda 7 askerin öldüğünü ve 10 kadarının da ağır yaralandığını açıkladılar. Ancak yangının da etkisiyle tüm den havaya uçan cephanelikte düşman kayıplarının açıklanandan çok fazla olduğu, ayrıca asker kaybının yanı sıra, düşmanın maddi kayıplarının da çok büyük olduğu bildirilmektedir.

Direniş alevlerinin Kürdistan'ı boydan boya sardığı bir ortamda, düşman, hiçbir alanda kendisini güvende hissedemeyeceğini ve her an içten veya dıştan büyük darbeler alabileceğini de böylelikle bir kere daha anlamış oldu.

ZİNDANLARDAKİ SAVAŞ ESİRLERİ KUKM'NE KARŞI REHİN TUTULUYOR

● PKK Mardin Grubu Davasında 4 İdam Daha

Sömürgeci-faşist Türk devletinin başvurduğu diğer çığınca bir uygulama da Eskişehir cezaevlerindeki savaş esirlerine yönelik teslim alma, ihanete zorlama, direnişlerini bastırarak uluslararası etkinliğini kırma ve rehin tutma metodudur.

Bilindiği gibi Adana Cezaevinde bulunan savaş esirlerinden 60'ı Eskişehir Cezaevine ani bir uygulamayla taşırılmıştı. Savaş esirlerinin Eskişehir Cezaevine taşırılması yer değişikliğinden kaynaklanan bir uygulama olmaktan ziyade, birçok plan ve amaçların sonucudur. Her şeyden önce savaş esirleri Adana Cezae-

vinden taşırılmadan önce sömürgecilik ve dünya kamuoyu bu alanda güçlü bir direnişe tanık olmuştu. Adana Cezaevi direnişi, sömürgeciliğin tilki kurnazlığı misali "demokrasiye geçiş" yaygarasıyla, ilerici insanlığın nasıl aldatılmak istendiğini gözler önüne serdi. Gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşı ve PKK'li savaş esirlerinin zindan direnişleri, öteden beri sömürgeci-faşist TC'nin maskesini düşüren, sahtekarlıklarını ortaya çıkaran olguların başında yer almıştır. İşte Adana Cezaevinde sergilenen direniş, faşist rejimi bir kez daha

Devamı 5. sayfada

Newroz Kutlama Geceleri Başarıyla Sonuçlandı

● Son olarak kutlanan 4 geceye 3600 kişi katıldı

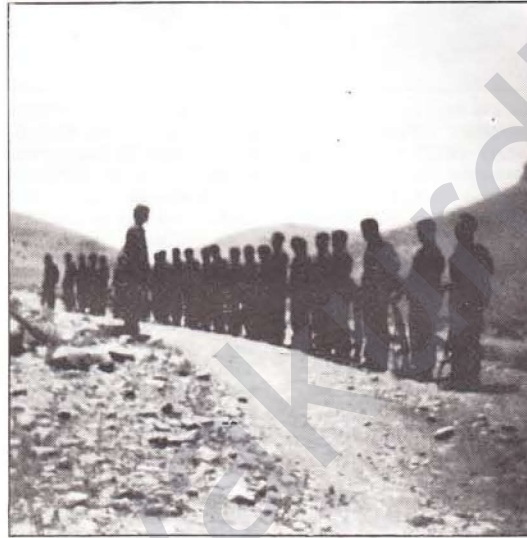
Viyana/Avusturya: 18 Nisan 1987 tarihinde Viyana'da kutlanan Newroz Birlik, İsyan ve Direniş Gecesi'ne 600 civarında Kürdistanlı yurtsever katıldı. HUNERKOM'un hazırlayıp sunduğu kültür programının dışında, bölgesel olarak hazırlanan biri kadın, diğeri ise kadın ve erkeklerden oluşan iki folklor ekibi, ayrıca yurtsever bir ozan da programa katıla-

rak gecenin daha güçlü geçmesine katkıda bulunuldu. Coşku ile kutlanan geceye katılan kitleler arasında kadın ve yaşlı kesimin çoğunlukta oluşu dikkat çekici bir durumdur.

Den-Haag/Hollanda: 18 Nisan 1987 tarihinde iki ayrı yerde kutlanan Newroz Birlik, İsyan ve Direniş Geceleri'nden diğeri ise Den-Haag/Hollanda'da yapıldı. U-

Gerilla Şemdinli'de Vurdu 1 Binbaşı, 2 Üsteğmen 60 Asker Öldürüldü

- Çarpışmada 1 düşman helikopteri de roketle vurularak düşürüldü
- Eylemden önce Bağlar köyüne yapılan baskında bütün korucuların silahlarına el kondu

● Gerillalarımız yoğun köy toplantılarını sürdürüyor. Kürdistan gençleri Kurtuluş Ordusu saflarına akın ediyor. Tekeli köyündeki toplantının ardından 13 kişi ARGK saflarına katıldı.

● Faşist Türk ordusunda izinler kaldırıldı. Savaş doğrudan Genelkurmay Başkanlığından yönetiliyor. Hakkari, Botan ve Mardin'de çarpışmalar devam ediyor.

● Gercüş, İdil, Dersim ve Eruh'ta meydana gelen çarpışma, pusu ve saldırı eylemlerinde içinde subayların da bulunduğu 45 asker, 5 çete ve 5 ihbarcı-hain öldürüldü.

Savaş haberleri 2. sayfada

1 Mayıs Tüm Dünyada Enternasyonalist Bir Ruhla Kutlandı

Birlik, dayanışma ve mücadeleye günü 1 Mayıs, her yıl olduğu gibi bu yıl da başta sosyalist ülkeler olmak üzere tüm dünyada milyonların katılımıyla miting, yürüyüş, gösteri, toplantı vb. eylem-

lerle coşkunca kutlandı.

Kürdistan'da da halkımız, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadeleye günü 1 Mayıs'ı, PKK-ERNK-ARGK önderliğindeki KUKM'ni 30 Nisan 1987'de ordulaşma temelinde yaygın bir gerilla savaşının tüm Kürdistan sathında yaygınlaştırılması anlamında yeni bir tarihsel dönem olarak belirlenmesiyle yoğunlaştırılan bir gerilla hareketiyle kutsal direnme savaşını Kürdistan'da yükselterek karşılıyor.

1 Mayıs dolayısıyla PKK-Avrupa Temsilciliğinin yayınladığı bildiride, 1 Mayıs'ın içinde bulunduğumuz dönemde artan önemini, dönemin özelliklerini ve halkımızın yürüttüğü kutsal ba-

Devamı 3. sayfada

Devamı 4. Sayfada

Brüksel'de Basın Toplantısı ERNK SÖZCÜSÜ KUKM'NİN YENİ BİR SÜRECE GİRDİĞİNİ BELİRTTİ

6.5.1987 tarihinde Belçika'nın başkenti Brüksel'de ERNK Avrupa-Temsilciliği, 30 Nisan 1987 tarihinden, ordulaşma temelinde yaygın gerilla savaşının tüm Kürdistan sathında yürütülecek olan yeni bir dönemi başlatması nedeniyle bir basın toplantısı düzenledi.

Birçok ülkeden basın mensubunun katıldığı toplantıda konuşan ve gazetecilerin sorularını cevaplandıran Avrupa ERNK sözcüsü, basın toplantısının düzenleniş amacını açıkladıktan sonra, içine girilen yeni dönemin hangi gelişmelerin

Devamı 4. sayfada

Van'da KUKM Yanlısı Üniversite Öğrencisi M. Şirin TEKİN Katledildi

Van'da 3 Mayıs 1987 günü, 100. Yıl Üniversitesi Veteriner Fakültesi öğrencisi, KUKM yanlısı Mehmet Şirin TEKİN, sömürgeci kolluk kuvvetleriyle içiçe çalışan faşist milisler tarafından bıçaklanarak suretiyle katledildi.

Faşist rejim olayın oruç tutup-tutmama gibi basit bir tartışmadan kaynaklandığını öne sürdü, çösa olayın boyutları çok daha farklıydı. Katledilen M. Şirin TEKİN adlı öğrenci, ulusal kurtuluş mücadelemize sempati duyan bir yurtseverdi. Ve katledilmesinin asıl nedeni de, faşist rejim yetkililerinin iddia ettikleri gi-

Devamı 5. Sayfada

Gerilla Şemdinli'de Vurdu

1 Binbaşı, 2 Üsteğmen 60 Asker Öldürüldü

Yaygın gerilla eylemleri Kürdistan'ın dörtbir tarafını sararken, 28 Nisan günü Şemdinli yakınlarında sömürgeci-faşist Türk ordusuna ağır bir darbe daha indirildi. Bir düşman komando birliği pusuya düşürülerek imha edildi. Bu olayın ardından helikopter desteğinde yardıma gelen düşman birlikleriyle Kurtuluş Ordusu kuvvetleri arasında şiddetli çarpışmalar meydana geldi. Çarpışmalarda 1 binbaşı ve 2 üstteğmen olmak üzere toplam 60 kadar düşman askeri öldürüldü. Gerilla birliklerimizle faşist ordu sürüleri arasındaki çarpışmalar yoğun olarak devam ediyor.

ARGK savaşçılarının saldırıları sonucu faşist ordunun peşpeşe yenilgiler almasının ardından bir de Şemdinli'de büyülesine hezimete uğraması, faşist rejimin en üst düzey yetkililerini adeta şoke etti. Başta Evren ve Özel olmak üzere faşist seflerin çelişkili demecileri birbirini izledi. Dış kaynaklı çeşitli haber kurumları bu olayı Türk ordusunun yenilgisi olarak değerlendirdiler. Bunlardan İran Resmi Haber Ajansı (İRNA), faşist Evren'in demecini, "Türk ordusu Kürdistan gerillaları karşısında yenilgiye kabul etti" biçiminde yorumladı.

Edinilen bilgilere göre, ulusal kurtuluş mücadelemizde daha ileri bir aşamanın görkemli bir ilanı olan Şemdinli olayı şu şekilde gelişti:

Halk kurtuluş ordumuz ARGK'ye bağlı gerilla birlikleri son günlerde alanda yoğun olarak sürdürdüğü çeteleri silahsızlandırma eylemlerinden bir tanesini de 28 Nisan 1987 günü, Hakkari'nin Şemdinli ilçesine bağlı Bağlar köyünde gerçekleştirdi. Sabah saatlerinde köye giren birliğimiz "köy korucuları"nın silahlarına el koyarak ve bir toplantıyla eylemin amacını da köylülere anlatarak köyden ayrıldıktan sonra, olay sömürgeci yetkililere ihbar edildi. Fakat ihbar edildikleri haberini alan gerilla birliğimiz, düşmanın gelebileceği yolun uygun bir yerine pusu kurarak düşmana daha büyük bir darbe vurmak üzere beklemeye başladı.

Saat 17.00'ye doğru, beklenildiği şekilde, bir düşman askeri konvoyu savaşçılarımızın pususu kurduğu alana doğru yaklaşmaya başladı. Büyük bir soğukkanlılıkla düşman konvoyundaki tüm araçların çembere girmesini bekleyen savaşçılarımız, bir anda her taraftan yoğun bir ateş başlattılar. Roketatar ve el bombalarının da etkin bir biçimde kullanıldığı saldırı-

da, çok kısa bir sürede konvoydaki araçların hepsi tahrip edildi ve en seçkin komandolardan oluşan düşman birliği, komutanları da dahil olmak üzere tümünden imha edildi. Öğrenildiğine göre, sadece bir erin ağır yaralı olarak kurtulabildiği komando birliği, 1 binbaşı ve 1 üstteğmenin komutasında 50 kadar askerden oluşmaktaydı.

Bağlar köyü, Güzelkaya mezarası yakınlarındaki bu pususu eylemini başarıyla sonuçlandıran kahraman savaşçılarımız toplanarak hızla alandan ayrıldılar. Ancak çarpışmayı haber alan düşman havadan helikopter filolarıyla alana "özel tim"lerden oluşan yeni güçler taşımaya başladılar. Gerilla birliğimiz Tütün köyü mıntikasında iken düşman helikopterleri tarafından farkedildi. Düşman, helikopterlerle havadan indirme yaparak savaşçılarımızın önünü kesmek ve böylelikle arkadan gelen birliklerinin de yardımıyla çembere almak amacındaydı. Ne var ki kahraman savaşçılarımız düşmanın bu hevesini kursağında bıraktı. İsaabetli roket atışlarıyla bir düşman helikopterinin düşürülmesi üzerine, diğerleri indirme yapmadan düşü-

rülmek korkusuyla kaçtılar. Roketle vurularak düşürülen düşman helikopterinde bulunan 1 pilot üstteğmen ile 10 kadar özel tim elemanından da kurtulan olmadı.

Böylelikle çarpışmalarda toplam 1 binbaşı, 2 üstteğmen ve 60 kadar düşman askeri ve "özel tim" elemanı öldürülerek savaş dışı bırakıldı. Bu ağır yenilgi karşısında çığına dönen faşist generaller, bu kez fantom savaş uçaklarını havalandırarak dağ-taşu bombaladıklarında ise çok geç kalmışlardı ve hiçbir sonuç alamadılar. Çünkü gerillalarımız güvenliki üslerine ulaşmıştı artık.

Faşist ordu sürülerine vurdukları bu ağır darbe ile düşmana kesin bir yenilgi yaşatan devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz, bu şanlı eylemleriyle aynı zamanda tüm dünyaya da halk savaşımızın yeni bir aşamaya yükseldiğini ilan ediyordu. Ordulaşma ve yaygın gerilla savaşı aşamasına geçtiğimiz bu dönemde, sömürgeci-faşist Türk devleti ve ordusunun tükenmişliğine ve gerillalarımızın kahramanlıklarına tanık olan halkımız, kendi öz kurtuluş ordusu ARGK'nin saflarına artık kitleler halinde akın etmekteydi.

ARGK Savaşçılarının Sömürgecilerle 1 Mayıs Darbesi:

GERCÜŞ'TE 1 ÜSTEĞMEN VE 20 ASKER İMHA EDİLDİ

Kurtuluş Ordusu kuvvetleri, 1 Mayıs işçi Bayramını, biri üstteğmen olmak üzere 20 düşman askerini imha ederek kutladılar. Öteden beri alarm durumunda olan sömürgeci askeri birliklerin, Şemdinli eyleminden sonra izinleri de kaldırarak tüm gücü ve olanaklarıyla gerilla saldırılarından korunmaya çalıştığı bir ortamda, uğratıldığı bu ağır kayıp aynı zamanda gerilla birliklerimizin gücü ve taktik ustalığının da en açık göstergesi oldu.

Edinilen bilgilere göre 1 Mayıs 1987 günü, Mardin'in Gercüş ilçesine bağlı Ya-

manlar köyü yakınlarında, bir düşman askeri cemesi havaya uçuruldu. Günlerden beri çevre köylerde halkı işkenceden geçiren birlik, o gün sabah da yine zulüm ve işkencelerini sürdürmek amacıyla Yamanlar köyüne gitmekteydi. Ne var ki, daha köye varamadan, savaşçılarımızın yola döşedikleri mayınlara çarpan düşman askeri aracı parçalanarak içindekilerle birlikte imha oldu. Cemsede bulunan 1 üstteğmen ile 20 askerden kurtulan olmadı. Burjuva basını bu olayı da çarpıtarak sadece 1 üstteğmenin öldürüldüğünü ve iki erin de yaralandığını duyurmasına rağmen,

Gerillalarımız Köy Toplantılarını Sürdürüyor: TEKELİ KÖYÜNDE 13 KİŞİ ARGK SAFLARINA KATILDI

Faşist Türk sömürgecileri, Hakkari bölgesine durmadan yeni güçler sevk ederek, havadan ve karadan geniş operasyonlara giriştiklerini, Şemdinli'de öldürülen askerlerinin kanlarının yerde kalmaya çağını tekrarlayıp dururken gerilla birliklerimiz faaliyetlerini kesintiye uğratmaksızın sürdürüyorlar. Savaşçı birliklerimiz, faşist ordu sürüleriyle çarpışmaların yanı sıra, köy toplantıları, milis çeteleri silahsızlandırma, işbirlikçi-ajan kesimlere yönelik cezalandırma eylemleri vb. çok yönlü çalışmalarını da başarıyla devam ettiriyorlar.

Şemdinli eyleminin hemen ardından, Dersim'den Mardin'e kadar Kürdistan'ın birçok alanında olduğu gibi, bizzat Şemdinli alanında da birçok eylemin gerçekleştirilmesi, faşist rejim sözcülerinin "sınır ötesine kaçtılar" vb. yalanlarını bir kez daha açıkça gözler önüne sererek boşa çıkarmış oldu.

29 Nisan günü, Şemdinli'nin Güzelkonak köyünde, sömürgecilerle her türlü alçakça işbirliğine girerek yöredeki yurtseverlere çeşitli baskılar uygulayan ve çeteciliğin çöküşünü engellemeye çalışan aşiret reisi Hakkî Töre'nin evi, kurtuluş kuvvetlerimizin saldırısı sonucu enkaz haline getirildi.

men, havaya uçurulup onlarca parçaya bölünen cemsede yaralı olarak kurtulmanın mümkün olamayacağını ve araçta en az 20 askerin bulunduğunu yöre halkı çok iyi bilmekteydi.

Savaşçılarımızın usta bir taktikle gerçekleştirdiği bu eylem, halkımıza baskı ve zulüm uygulayan işkencecilerin yaptıklarının yanlarına kalmayacağını ve Kürdistan'ın sömürgeci barbarlara mezar edileceğinin çarpıcı bir kanıtı oldu.

Ayrıca 4 Mayıs günü aynı taktikle bir darbe de çete sürülerine indirildi. Gercüş'ün Haraba Benne (yeni adı Seki) köyünden Midyat'a

Yine faşist ordu sürülerinin en üst rütbeli generalinin denetiminde kudurmuşcasına operasyonlar sürdürdüğü günlerden 30 Nisan 1987'de gerilla birliklerimiz köy toplantılarında birini de Şemdinli'ye bağlı Tekeli köyünde gerçekleştirdi. Halk gerillaları bünyelerini kesintiye uğratmaksızın sürdürüyorlar. Şemdinli eylemi yurtseverlerin sevincini ve coşkusunu hayli yükseltmişti. Savaşçılar köylülere son gelişmeler ve halk savaşımızın vardığı yeni aşamanın özellikleri hakkında geniş açıklamalar yaptılar. Toplantıdan sonra gerilla birliği köyden ayrılrken, kadınlı-erkekli 13 kişi de, ARGK saflarında sömürgecilerle karşı savaşmak üzere gerillalara katıldılar. Birçok köyden olduğu gibi Tekeli'den de safdara katılmak isteyenlerin istemlerini geri çevirmeyen birliğimiz, yeni katılan savaşçılarla birlikte köyden ayrıldı. Ancak yeni katılanlardan, çeşitli nedenlerle durumları uygun görülmemeyen 3 kişi daha sonra köylerine geri gönderildiler.

Sömürgeci basın "Tekeli köyünü basan PKK militanları 13 kişiyi kaçırdı" vb. biçimlerde olayı çarpıtmak istediysede de, Kürdistan'daki gelişmelerden az-çok haberdar olanlar, bunun, ARGK saflarına kitlesel akışın bir parçası olduğunu çok iyi bilmekteydiler.

Bölgede "özel hareket timleri", "özel vurucu timleri" ve ordu sürülerinin kol gezdiği bir ortamda, ardarda gerçekleştirilen bu başarılı eylemler sömürgecilerin çaba ve çırpınışlarının hiçbir sonuç veremeyeceğinin açık ve somut bir göstergesi olurken, yurtsever yöre halkının sevincini bir kat daha artırmıştır.

İDİL-CEHENNEMDERESİ ÇARPIŞMASINDA 15 ASKER ÖLDÜRÜLDÜ

Mardin'in İdil ilçesinde geçtiğimiz 17 Nisan tarihinde meydana gelen ve iki gün aralıksız devam eden ancak ayrıntılarını daha yeni öğrenebildiğimiz çarpışmalarda 15 düşman askeri öldürüldü. Çarpışmada helikopter ve panzer destekli yüzlerce kişilik düşman gücüne karşı iki gün boyunca kahramanca direnen iki savaşçımız da şehit düştü.

17 Nisan günü, İdil'in Hespist köyü yakınlarında görevden dönen iki savaşçımız bir düşman askeri birliğiyle karşılaşır ve çatışma başlar. Savaşçılarımız kendilerinden sayıca çok çok fazla olan düşman birliğini atlatarak çarpışma alanından uzaklaşmayı başarırlar. Ancak düşman birliğinin yardım istemesi üzerine, alana helikopterler ve panzerlerle birlikte takviye asker sürüleri sevk edilir. Savaşçılarımız, düşmanın güçleriyle Cehennemderesi denilen mevkiye yeniden karşılaşılarak çatışmaya başlarlar. 700 kişiden fazla olduğu bildirilen faşist ordu sürüleriyle 2 ARGK savaşçısı arasındaki bu çatışma 24 saatten fazla devam

eder, çatışmada düşman askerlerinden 15'i öldürülür. Eşsiz bir direniş örneği sergileyerek iki gün boyunca düşmanla çatışan savaşçılarımızın mermileri bitir. Bu kez el bombalarıyla düşmana saldıran kahraman savaşçılarımız çatışmada toplam 15 düşman askerini öldürüp, çoğunu da yaralamak suretiyle savaş dışı bırakarak şehit düşerler.

İki gün boyunca süren çatışmada, düşman, karşısında çok kalabalık bir güç olduğunu sanır. Oysa çatışma bittiğinde, iki gündür savaştığı gücün sadece 2 ARGK savaşçısı olduğunu görünce çılgına dönen faşist komutan bu zavallılığını ve acizliğini örtbas etmek için yalana başvurmaktan başka çare bulamaz. Kalabalık sayıdaki bir gerilla birliğiyle karşılaştıklarını, bunlardan 4'ünü öldürdüklerini, geri kalanının ise kaçıp kurtulduklarını ilan eder. Oysa gerçekte, yüzlerce kişilik faşist ordu sürüsünün sadece 2 savaşçısıyla karşılaştığını iyi bilen halk, sömürgeci-faşist rejimin çürümüşlüğüne ve acizliğine böylece bir kez daha tanık olur.

Bir Jandarma Devriyesi de Eruh'ta Pusuya Düşürüldü: BİR MANGA ASKER İMHA EDİLDİ

Son günlerde faşist ordunun korkulu rüyası haline gelen gerilla pusularında, düşmana çok ağır kayıplar verdirilmektedir. Bu kayıpların yanısıra, sömürgeci-askeri birliklerde büyük bir korku, panik ve telaşa yol açan gerilla saldırıları, en üstten en alta kadar düşman ordusu saflarında morali sifira indirmiştir. Kendi başlarına zaman zaman yansıdığı gibi özellikle operasyon birlikleri —yani gerillalarla karşılaşma olasılığı daha fazla olan birlikler— arasında firarlar, intiharlar ve birbirini vurma gibi olaylara hemen hemen her gün rastlanılır olmuştur.

İşte düşman ordusunu, verdiği kayıplardan da öte, psikolojik olarak da adeta bozguna uğratan gerilla pusularından bir tanesi de 25 Nisan 1987 tarihinde Eruh alanında gerçekleştirildi. Eruh'a bağlı Bağgöze köyünün sarp ve dağlık bir alanında, bir düşman devriye grubu, gerilla birliklerimiz tarafından pusuya düşürüldü. Savaşçılarımızın yoğun ateşine düşman askerleri de karşılık vermeye çalıştıysa da etkili olamadılar. Kısa

süren bir çarpışmada 1 düşman mangasını imha eden gerillalarımız kayıp vermeden alandan ayrıldılar.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin yaygın gerilla savaşı aşamasına geldiği bu dönemde, ülkemiz Kürdistan'ın her yanında kızgın bir savaş yaşanmakta ve

savaş alanlarından her gün yeni ve daha büyük eylem haberleri yayılmaktadır. Her gün çıkış gibi büyüyen kendi öz ordusu ARGK'nin başarılarını gördükçe, halkımız kesin olarak inanıyor ki, Kürdistan faşist Türk sömürgecilerine mezar olacaktır.

Newroz Kutlama Geceleri Başarıyla Sonuçlandı

Baştarafı 1. sayfada

HUNERKOM'un hazırlayıp sunduğu Newroz kültür programının dışında siyasi konuşmalar yapıldı. Ayrıca bölgede hazırlanan bir folklor ekibi ile müzik grubu da programda yer alarak geceye canlılık kazandırdılar. Kitleler tarafından coşku ile izlenen gece gelenekselleşmiş "Apo Hatê Hilvanê" türküsü eşliğinde çekilen halaylarla son buldu.

Nürnberg: 7 Mart 1987 tarihinde "Özgürlük Yolu" denilen grup tarafından alçakça katledilen Ahmet AYDIN adındaki ERNK savaşçısının katledilişi ile birlikte Alman polisinin yurtseverlere yönelik saldırıları daha da yoğunlaştı. Katili salıvermekle kalmayan polis yurtseverlere yönelik yoğun bir tutuklama kampanyası başlattı. Gerek Alman polisinden ve gerekse işbirlikçi hain güçlerden gelen bütün saldırılara rağmen güçlü bir katılım ile 25.4.1987 tarihinde kutlanan geceye 1000'in üzerinde Kürdistanlı yurtsever katıldı. Hazırlanan "Ulusal Birliğe Doğru" adlı programın dışında, koro, folklor, tiyatro, Koma Berxwedan ve üç dilden yapılan siyasi konuşmayla birlikte bölgesel düzeyde hazırlanan bir folklor ekibi ile bir ozan da katıldı. Gece coşku ile sonuçlandırıldı.

Avustralya: Diğer bir gece Avustralya'da yapıldı. Binlerce kilometre uzak alanlarda yaşam mücadelesi veren ve ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimiyle bütün sorunların ulusal kurtuluş sorununa direkt bağlı olduğunu kavrayarak her şeylerini mücadeleye vermeye hazır olan Kürdistanlı yurtseverler, bu alanda da kutladıkları Newroz gecesinde ulusal kurtuluş cephemiz ERNK'ye bağlı olduklarını en iyi bir şekilde kanıtladılar. Böylece 14 Şubat'tan itibaren başlayan Newroz kut-

lamaları, başarı ile sonuçlandırılmış oldu. Bu yıl kitlelerin yoğun talebi üzerine Avrupa'nın yirmiyeye yakın alanında Newroz kutlama geceleri düzenlendi. Toplam 30 bin civarında kitle katılımının gerçekleştiği Newroz Birlik, İsyân ve Direniş Geceleri, bütün düşman saldırılarına rağmen başarılı ve coşkulu bir şekilde sonuçlandırıldı.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişip Halk Ordumuzun yaratılmasında önemli adımların atıldığı, halkımızın genç, ihtiyar demeden 7'den 70'e ERNK bayrağı altında birleşerek görev aldığı, '87 yılı Newroz kutlamaları açısından da önemli mevzilerin kazanıldığı bir yıl oldu.

Kürdistan'da '87 Newroz'unu kan ve barut içinde kutlayan halkımız, ARGK güçlerinin geliştirdiği direniş ve düşmana vurduğu büyük darbelerle tanık olarak, mücadeleye daha sıkı sarıldı ve yüzlerce evladını ordu saflarına gönderdi. Büyük zorluklar pahasına da olsa oldukça az bir kayıp ile karşılanan, Newroz, halkımız için gerçek anlamda bir bayram, düşman için ise yenilginin habercisi oldu. Ülke içerisinde düşmana büyük askeri darbeler vurulup, yürütülen siyasi örgütsel çalışmada sonuca yüzlerce yurtsever silah altına alındı. Böylece büyük olan gelişmeleri Newroz'un anlamı ile birleştirerek kutlayan Kürdistanlı yurtseverler başta Güney-Batı Kürdistan, Lübnan, Libya, Suudi Arabistan, Avustralya olmak üzere, Avrupa'nın da birçok ülkesinde bir araya gelecek mücadeleye olan sarsılmaz inançlarını en güçlü bir şekilde dile getirerek, PKK önderliğinde gelişip güçlenen ulusal kurtuluş cephemiz ERNK, halk ordumuz ARGK saflarında bir an önce yerlerini alarak savaşmaya hazır olduklarını kanıtladılar.

DERSİM'DE DE DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ KESİNTİSİZ DEVAM EDİYOR

Kürdistan'da gerilla savaşımızın en çok geliştiği ve boyutlandığı alanlardan bir tanesi de Dersim'dir. Faşist Türk sömürgecileri ile her türden uşaklarının hiçbir çabası bu yöredeki halkımızın, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş saflarına akını önleyememektedir. Her türlü yola başvurup sonunda çaresiz kalan düşman, şimdi de köyleri toptan sürgün etme ve "stratejik köyler" oluşturma gibi tehditlerle halkın gerillaya desteğini ve gençlerin ARGK saflarına katılmasını engellemeye çalışmaktadır. Fakat gerillalarımızın daha geniş ve güçlü birliklerle gerçekleştirdiği devrimci eylemler faşist rejimin bu çabalarını da daha şimdiden boşa çıkarmış bulunmaktadır. Bu

eylemlerden öğrenebildiklerimiz şunlardır:

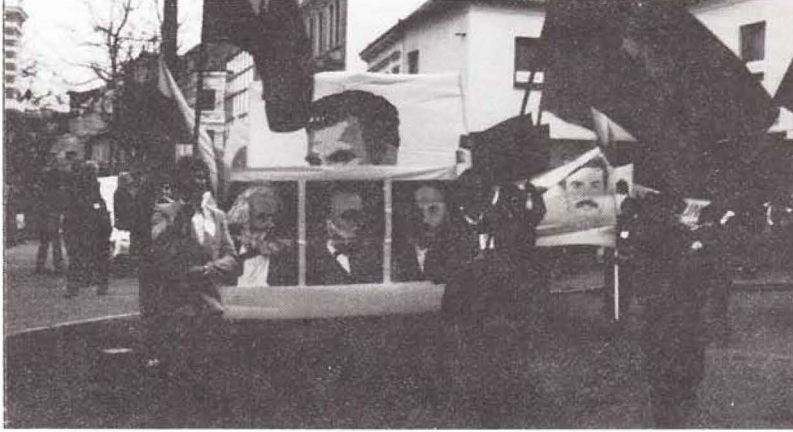
1 Mayıs 1987 tarihinde, Dersim'in merkez köylerinden olan Güleç köyüne gerillalarımız bir baskın düzenlediler. Sömürgecilerle yakın işbirliği halinde bulunan köy muhtarı İbrahim Papağan köyün dışına çıkarılarak kurşuna dizildi.

2 Mayıs 1987 günü, Dersim merkezine bağlı Geyiksu bucağının Borcan mezası, ARGK'ye bağlı bir grup savaşçımız tarafından basıldı. Burada oturan Ahmet Karataş adlı hain halkın da isteği üzerine yargılanarak ölüm cezasına çarptırıldı. Yaptığı ihbarlarla birçok devrimcinin canına giren bu hain-ajanın cezası, kurşuna dizilmek suretiyle infaz edildi.

Yine 2 Mayıs 1987 günü, Pülümür ilçesine bağlı Kabayel köyüne savaşçılarımız tarafından bir baskın düzenlendi. Akşam saatlerinde gerçekleştirilen baskında gerillalar köyü kontrol altına aldıktan sonra bir grup savaşçı, hain-ihtarçı Binalı Gönültaş'ın evine yöneldi. Saldırıda, ihbarcinin karısı ile o anda evinde bulunan Dursun Bektaş adlı bir yakını öldürüldü. Tesadüfen evde bulunmayan bu hain, pis canını şerifsiz bir ölümden bu seferlik kurtarmış oldu.

Eylemin ardından köy halkına yönelik yaptıkları konuşmada, ihanetin mutlaka cezalandırılacağını kesin bir dille vurgulayan savaşçılarımız, daha sonra alandan ayrılarak üslerine döndüler.

Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1 Mayıs, Tüm Dünyada Enternasyonalist Bir Ruhla Kutlandı

Baştarafı 1. sayfada

ğimsizlik ve özgürlük savaşımında 1 Mayıs'ın Kürdistan'da kazandığı anlamı kısaca şöyle izah etmektedir:

"Dünya işçi sınıfı, 1 Mayıs 1987'ye, yüzelli yıllık mücadelesini, yarattığı yok edilemez gelişmeler temelinde ve bütün ülkelerde yeni gelişmeler yaratma çabası içinde yaşıyor. Bu dönemin en belirgin özelliği, çılgınlık düzeyine varan emperyalist saldırganlığa karşı daha doğru ve kararlı bir tutum arayışı ve devrimci yenilenme çabası oluyor. Ve içinde bulunduğumuz dönemde bu durumun daha açık ve gelişmiş boyutlarda yaşanaçağı gözlemleniyor.

"Bütün bunlar Kürdistan'da bugün daha açık, keskin ve net olarak yaşanmaktadır. Faşist Türk sömürgeciliğinin ve yerli işbirlikçi gericiğin en vahşi saldırılarına ve özel savaş dayatmalarına karşı Partimiz ve halkımız en kararlı bir tutumla, büyük bir fedakarlık, cesaret ve yiğitlikle kahramanca direnmektedir. Ve bu direnişi, her türlü engelleyici tutum ve anlayışı bertaraf ederek, her türlü sapırtıcı çabayı boşa çıkararak ve her türlü yetersizliği ve zayıflığı büyük bir çabayla gidererek yükseltmektedir.

"Partimizin önderliği ile halkımız, ulusal ve toplumsal kurtuluş sürecine girmiş ve sürekli gelişen büyük bir ulusal kurtuluş hareketi yaratmış olduğu bugün herkesçe kabul edilmek zorunda kalınan bir gerçektir. Ulusal direniş mücadelemiz, 1987 Kış ve Bahar Atılımlarıyla yeni ve büyük bir gelişme dönemi içine girmiştir. Kürdistan'ın her tarafından devrimci eylemler yükselmekte, büyük bir kurtuluş çalışması yürütülmektedir. Bu atılım bugün tüm halkımızı bağrında toplayan ulusal kurtuluş cephesinin örgütlenmesi ve halk kurtuluş ordusunun inşası doğrultusunda ilerlemektedir. Bütün bunlar harcanan büyük çabalar, yürütülen çok yönlü

mücadele ve sürdürülen şiddetli savaş ortamında gerçekleşmektedir. Halkımızın ulusal birliğinin ve örgütlülüğünün yaratılması mücadelesinde bugün çok önemli bir süreç yaşanmaktadır. Faşist sömürgeci Türk devletine heralanda tüm gücünü harcatan gerçek işte budur."

Emperyalist ülkeler başta olmak üzere dünya gericiliği ve iç toplumsal yapımızdan kaynaklanan aşiretçi-feodal güçlerden aldığı destekle halkımıza azgınca saldıran faşist Türk sömürgeciliğinin uyguladığı savaş yöntemlerini, işbirlikçi-üşak Kürt gericiğinin "yurt-severlik" ve "ilericilik" maskesi altında Türk sömürgeciliğine ve emperyalizme yaptığı piyonluğu ve tüm karşı-devrimci saldırıların, halkımızın ulusal direniş savaşıyla boşa çıkarılacağını izah eden bildiride, devamlı uluslararası dayanışmanın önemini ne olduğunu, halkımızın yürüttüğü kutsal bağımsızlık ve özgürlük savaşının nasıl uluslararası bir anlam kazandığını ve dünya ilerici insanlığının enternasyonalist dayanışma ruhuyla halkımızın direniş mücadelesine sahip çıkarak rolünün ne olması gerektiğini şöyle izah etmektedir:

"ABD'nin bir bölgesel kuklası durumunda olan Türk faşizminin, Partimiz önderliğinde yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında bugün iliklerine kadar titremekte olduğu artık hiç kimse için bir sır değildir. Günümüzün Hitlerciliği biçiminde ortaya çıkan bu saldırganlığın Partimiz ve halkımız tarafından durdurulduğu, her türlü zorluğun göğüslenmesi temelinde geliştirilen kutsal bir direniş mücadelesi ile geriletildiği herkes için açık bir olgudur. Bu nedenle, Kürdistan'da ulusal kurtuluş için harcanan çabaların, bir ölüm-kalım savaşı biçiminde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin daha şimdiden çok büyük bir uluslararası anlamı ve değeri vardır.

Partimiz ve halkımız, harcadığı böyle soylu çabalarla ve geliştirdiği mücadeleyle sadece kendi kurtuluşuna hizmet etmemekte, bununla birlikte bölge halklarının ve dünya proletaryasının kurtuluş mücadelesine de büyük bir katkı sunmaktadır. Her türlü zorluğa karşı kesintisiz olarak yükseldiği bu müca-

delesiyile, dünya proletaryası ve ezilen halklarıyla enternasyonalist dayanışmanın en anlamlı bir örneğini vermekte ve bu konuda da üzerine düşen görevin yerine getirilmesi hususunda yüksek bir bilinçle hareket etmektedir. Ve elbette ki bu konuda sorumluluğu olan herkesten de benzer bir tutum istemektedir."

Kürdistan'da halkımız, birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı büyük bir devrimci direnişle karşılar; Avrupa başta olmak üzere dünyanın birçok alanında bulunan Kürdistanlı yurtseverler de yapılan yürüyüş, miting, toplantı, gösteri vb. eylemlere katılarak birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı enternasyonalist bir ruhla coşkunca karşıladı.

Yurt dışı alanlarında yabancı güç ve kuruluşların

- Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
- Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği ve emperyalizm!

BRÜKSEL'DE BASIN TOPLANTISI

Kürdistan'da yeni bir sürecin başlatıldığını belirten ERNK sözcüsü: "Kürdistan'da düşmana ait olan, ona hizmet eden her şey savaşımızın hedefidir" dedi

Baştarafı 1. sayfada

ürünü olduğunu kısaca şöyle açıkladı: "15 Ağustos 1984'te, PKK'nin önderliğinde kurulan HRK (Kürdistan Kurtuluş Birliği) savaşçılarının Eruh ve Şemdinli ilçelerini basmasıyla başlatılan silahlı halk savaşı aralıksız devam etti. Geçen süre, tarih açısından kısa gelebilir. Ama yarattığı gelişmeler açısından da 2,5 yıllık zaman süreci halkımızın geleceğini tayin etmede önemli ve değerli bir kesittir.

15 Ağustos 1984'ten bu yana halkımız, ulusal birlik ve mücadele örgütü ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi) ve ARGK (Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu) gibi ulusal kurtuluşçu örgüt otoritelerine kavuştu.

PKK'nin 25-30 Ekim 1986'da gerçekleştirdiği III. Kongresi, bugünkü dönemin ilanımda belirleyici bir rol oynamıştır. Kongre'de kuruluş karar altına alınan ARGK, bugün Kürdistan'ın dört bir tarafında gerilla birlikleri oluşturarak sömürgeci Türk devletine ağır kayıplar verdiriyor. Kurtuluş mücadelemiz her geçen gün yeni mevziler kazanarak güçlenmektedir."

Sömürgeci-faşist Türk devletinin, KUKM karşısında içine girdiği çıkmaz ve halkımıza karşı dayattığı savaş yöntemleri üzerine değerlendirme yapan ERNK sözcüsü, sömürgeci Türk

devletinin özel savaş uygulamalarından sonuç alamadığını, tersine daha da devleşerek gelişen ulusal direniş savaşımımız karşısında TC'nin en yetkili mercilerinin siyasal yenilgi ve acizliklerini itiraf ettiklerini örneklenirerek, dünya basınına aydınlatacak detaylı açıklamalarda bulundu. İçine girilen yeni sürecin özelliklerini ve Kürt halkının ulusal bağımsızlığı için yürüttüğü haklı mücadelesinde dünya ilerici insanlığına düşen görev ve sorumlulukları, ERNK sözcüsü, konuşmasında devamlı şöyle açıkladı:

"Bugün burada, 30 Nisan 1987'den bu yana yeni bir dönemin açıldığını açıklıyoruz. Bu dönem ordulaşma temelinde yaygın gerilla savaşının tüm Kürdistan sathında yürütülmesi dönemidir.

Cephemiz ERNK, halkımızın ulusal birlik ve dayanışma organı olup ulusal ve uluslararası alanda tek yasal temsilcisidir. ERNK devrimci savaşı yükseltmek, savaşı insanca, özgür ve bağımsız bir yaşamın yolunu açmak için yeni bir devrimci hamle başlatmıştır. Bu hamle ile ülkemiz Kürdistan'da düşmana ait olan, ona hizmet eden ne varsa hepsi savaşımızın hedefidir.

Kürdistan'da bir savaş cereyan etmektedir. Bu savaşın tarafları savaş örgüt-

düzenlediği 1 Mayıs eylemlerine katılan binlerce Kürdistanlı yurtsever, birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs üzerinde toplantılar düzenleyerek; dünya, bölge ve Kürdistan'daki son siyasal gelişmeleri, 1 Mayıs'ın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle kazandığı tarihsel önemini ve ayrıca Avrupa'da bulunan revizyonist, oportünist güç ve kuruluşlarının, oportünizmin batağına sapsız Avrupalı bazı örgüt ve kurumların 1 Mayıs'ın önemini nasıl tersyüz ederek içerdiğinden boşaltmaya çalıştıklarını tartışmalı bir platform içerisinde değerlendirdi. Yapılan tartışmalı değerlendirme toplantıları birlik, dayanışma ve mücadele günü dolayısıyla bu yıl ve geçmişte yapılan 1 Mayıs eylemlerinden gereken derslerin çıkarılmasıyla sonuçlandı.

- Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
- Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği ve emperyalizm!

BRÜKSEL'DE BASIN TOPLANTISI

Kürdistan'da yeni bir sürecin başlatıldığını belirten ERNK sözcüsü: "Kürdistan'da düşmana ait olan, ona hizmet eden her şey savaşımızın hedefidir" dedi

devletinin özel savaş uygulamalarından sonuç alamadığını, tersine daha da devleşerek gelişen ulusal direniş savaşımımız karşısında TC'nin en yetkili mercilerinin siyasal yenilgi ve acizliklerini itiraf ettiklerini örneklenirerek, dünya basınına aydınlatacak detaylı açıklamalarda bulundu. İçine girilen yeni sürecin özelliklerini ve Kürt halkının ulusal bağımsızlığı için yürüttüğü haklı mücadelesinde dünya ilerici insanlığına düşen görev ve sorumlulukları, ERNK sözcüsü, konuşmasında devamlı şöyle açıkladı:

"Bugün burada, 30 Nisan 1987'den bu yana yeni bir dönemin açıldığını açıklıyoruz. Bu dönem ordulaşma temelinde yaygın gerilla savaşının tüm Kürdistan sathında yürütülmesi dönemidir.

Cephemiz ERNK, halkımızın ulusal birlik ve dayanışma organı olup ulusal ve uluslararası alanda tek yasal temsilcisidir. ERNK devrimci savaşı yükseltmek, savaşı insanca, özgür ve bağımsız bir yaşamın yolunu açmak için yeni bir devrimci hamle başlatmıştır. Bu hamle ile ülkemiz Kürdistan'da düşmana ait olan, ona hizmet eden ne varsa hepsi savaşımızın hedefidir.

Kürdistan'da bir savaş cereyan etmektedir. Bu savaşın tarafları savaş örgüt-

lerini habire geliştiriyor. Ülkemiz Kürdistan'ı adım adım, parça parça düşman egemenliğinden kurtaracak yaygın bir gerilla savaşı yürütmek amacıyla cephemiz ERNK'nin askeri kolu Halk Kurtuluş Ordusu her yönüyle donatılacaktır...

Yine bugün, çağdışı, barbar Türk sömürgeciliğine karşı ayağa kalkın, insanca bir yaşama ulaşmak için PKK-ERNK-ARGK önderliğindeki KUKM'de birleşen ve savaşan halkımızın mücadelesinin dünya barış ve demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Bunun içindir ki, ilerici insanlık Kürdistan'da yükselen ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizle dayanışmasını daha da çok yoğunlaştırmalı ve sömürgeci-faşist Türk hakimiyetine karşı durmalıdır."

Gazetecilerin sordukları sorular da cevaplandırıldıktan sonra, basın toplantısı başarıyla sonuçlandı. Basın toplantısına katılan basın kuruluşları şunlardır:

ANSA-İtalya, Reuters-İngiliz, BELGA-Fransa, BELGA-Hollanda, BTA-Bulgaristan, info-Türk, TASS-SSCB, Mısır gazetecisi, Le Soir-Fransızca yayın yapan Belçika'nın en büyük gazetesi, Cezayir Basın Servisi, MAP-Fas Haber Ajansı, Tercüman, Milliyet, Yeni Gündem, Güneş, Sabah ve Anadolu Ajansı.

Zindanlardaki Savaş Esirleri KUKM'ne Karşı Rehin Tutuluyor

Baştarafı 1. sayfada

teşhir ederek yeni bir sahtekarca girişimini sonuçsuz bıraktı. Uygulanan her türlü işkence metodları, verilen idam cezaları, katliamlar ve "pişmanlık yasasıyla" elde edilmek istenen "başarının direnişlerle sonuçsuz bırakılması karşısında çılgına dönen sömürgeciler, bir çare daha olarak direnişleri parçalama yöntemine başvurarak, direnişlerin önderliğini yapan 60'ı aşkın savaş esirini Eskişehir E tipi özel cezaevine taşımıştır.

Edinilen bilgilere göre Eskişehir E tipi özel cezaevine götürülen savaş esirleri tek kişilik hücrelere yerleştirilmiş, birbirinden tecrit edilerek bağlantıları koparılmıştır. Görüşme yasağının olduğu ve zorunlu hallerde —o da ailelerin dayatmasıyla— savcılıktan alınan görüşme izin belgesiyle ancak sınırlı görüşmeler yapılabilir. Görüşmeye gidilebilen ziyaretçilerin de çok sıkı baskı ve sendirme uygulamasına maruz kaldığı ve sıkı bir kontrolle beraber ayakta kalınarak çıkarılarak yalın ayak içeriye alındığı, ancak on dakikayı geçmeyecek bir görüşme süresinin tanındığı bildirilmektedir. Kendi çocuklarıyla görüşebilen aileler, görüşme esnasında uzun mesafeli aralıklarla birbirleriyle yaptıkları konuşmalar sömürgeci cellatlarca not edilmekte, alınan notlar daha sonra cezaevi yönetimine değerlendirilerek baskı aracına dönüştürülmektedir. Dipçikler altında savaş esirleriyle görüşebilen aileler istedikleri tarzda konuşamadıkları gibi yeterli sonuç elde edemeyerek ayrılmaktadırlar.

Birbirleri arasında bağlantıların bulunmadığı ve tek kişilik tecrit hücrelerinde günlük işkencelere maruz kalan savaş esirlerine zorunlu ihtiyaçları karşısında ailelerine mektup yazma —üç satırlı sınırlanarak—, aileleriyle rahatça mektuplaşmaları da yasaklanmıştır. Gazete, kitap, dergi vb. okumanın yasaklandığı cezaevinde en doğal ihtiyaç durumunda olan yatak, battaniye, ayakkabı, terlik, elbise giymeleri ve ailelerine gönderilmeleri yasaklanmıştır. Sadece iç çamaşır kalabilen savaş esirleri her türlü ihtiyaçtan yoksun bırakılarak tam bir imha olma terörüyle yüzüdedir.

Bu arada Nisan ayının ortalarında çocuklarıyla görüşmek üzere Kürdistan'dan Eskişehir'e giden bir grup Kürdistanlı kadın, tutuklularıyla görüşemeyince, Eskişehir Cumhuriyet Savcılığına başvurarak görüşme istemlerini iletmiş ve izin

belgesini istemişlerdir. Faşist ve sadistçe uygulamaların bu sahada da gösteren sömürgeci-faşist Türk devletinin yetkililerinden biri olan bu zat, görüşmek için izin isteyen bir grup görüşmeci kadına yönelik adı bir dil kullanarak ve tehdit ederek konuşmasında devamla şöyle söylemiştir: "Doğu'da her gün askerlerimizi öldürürken, buraya gelmiş çocuklarımızla görüşmek istemizde bulunuyorsunuz. Onlar bizim elimizde rehin. Çıkmayın ve bir daha görüşmek için de başvurmayın, yoksa onların akıbetine sizler de uğrarsınız." Zaten, Eskişehir merkezinin dışında bulunan cezaevine ulaşıldığı için ailelerin katlandığı zorluklar yetmiyormuş gibi, bir de sömürgeci kurumların bu adı hareket ve uygulamaları aileleri çileden çıkarttı. Bunun üzerine kendi aralarında anlaşarak Ankara'ya giden bir grup görüşmeci kadın, Türkiye Büyük Millet Meclisi önüne gelerek karşılaştıkları zorlukları, cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamaları protesto etmek ve baskıların kaldırılarak görüşmelerin sağlanması için oturma eylemini başlatmıştır. Basın mensuplarının da izlediği bu eylemlere sömürgeci kurumların, gerekenlerin yapılacağına ilişkin verdikleri sözlerle sonuçlandırılmıştır. Eylemci kadınların yaptıkları eylemin bir yönünü cezaevlerindeki faşistçe uygulamaları protesto etmeye amaçlarken, eylemin en önemli diğer yönü ise, Eskişehir Cezaevinde savaş esirlerine uygulanan vahşeti dünya kamuoyuna duyurmak ve ilerici insanlığın sömürgeci-faşist Türk devletinin bu insanlık dışı uygulamalarına karşı sessiz kalmamaları gerektiğinin mesajının iletilmesiydi. Görüşmeci ailelerin savaş esirlerine yönelik baskıların kaldırılması ve görüşmelerin rahatlıkla yapılmasını sağlayabilmek için sömürgeci devlet nezdindeki girişimleri devam etmektedir.

PKK-Mardin Grubu Davasında 4 İdam Daha

15 Ağustos tarihsel atılımından sonra Kürdistan'da estirdiği terörle sonuç almaya çalışan sömürgeci-faşist Türk devleti yaptığı geniş çaplı operasyonlarla çok sayıda yurtseverleri tutuklayarak işkenceden geçirmiş ve sömürgeci mahkemelerinde yargılayarak ağır hapis cezalarına çarptırmıştır. Mahkeme yüzü görmeye birçok yurtsever ise Kürt olduğu gerekçesiyle yargılanmaksızın ağır hapis

cezalarına çarptırılarak zindanlara doldurulmuştur.

Kürdistan'da sömürgeci-faşist ordu sürülerine ve işbirlikçi hain güçlerine karşı gelişen her silahlı devrimci direniş eylemleri arkasından, sömürgeci-faşist Türk devletinin temsili durumunda olan mahkemeleri ve cezaevi yönetimleri kudurmuşcasına savaş esirlerine yönelerek işkenceden geçirmekte, tek kişilik tecrit hücrelerine koyarak sadistçe uygulamalara başvurmakta ve normal görüşmeleri yasaklayarak hincim bu yönlü almaya çabalamaktadır. Her direniş eylemi arkasından ağır darbe alan sömürgecilerin yargı organları olan mahkemeleri hemen devreye girerek, hiçbir hukuksal gerekçe göstermeksizin savaş esirlerine idam cezalarını yağdırmakta ve bu yöntemi ulusal kurtuluş savaşımıza karşı bir koz olarak kullanmaktadır.

Nitekim yaygın olarak gelişen bahar eylemliliğiyle beraber sömürgeci-faşist mahkemeler davalara hızla geçmektedir, yeni dönemdeki davaların birisi olan PKK-Mardin Grubu davasında yargılanan 4 savaş esirine daha idam cezası verildi. Kürdistan'da ulusal direniş savaşının başlatılarak gelişmesinden sonra yalın olarak yargılanan ve

idam cezasına çarptırılan savaş esirleri şunlardır: Ahmet Doğan, Hamdi Can, Abdullah Temel ve Sabri Kömürçü. Verilen bu idamın onaylanması için teskereler Adalet Komisyonuna gönderilmiştir.

Mahkeme Heyetine "Hakaretten" PKK Hilvan-Siverek Grubu Davasında Savaş Esirleri Bir Kez Daha Yargılandı!

Yıllardır sömürgeci zindanlarda her türlü vahşeti yaşayan savaş esirleri mahkemelerde siyasi savunma yaptıkları, yargılama salonunda mahkemenin faşist uygulamalarını dile getirerek verilen sömürgeci cezaların kendilerini yıldırdığını, tersine inançlarını daha da pekiştirdiğini söyleyen ve verilen idam cezalarına karşı slogan haykırarak gerekçesiyle yeniden yargılanan PKK Hilvan-Siverek ana dava grubundaki 15 savaş esirine 8 yıl daha hapis cezası verildi.

Ek dava ve cezalarla savaş esirlerine ceza üstüne ceza yağdıran sömürgeci yargı organları, bu uygulamalarıyla savaş esirlerini sindirerek pişmanlık gösterebileceklerini ve diğer tutuklu ve hükümlülerin mahkeme-

lerdeki kararlı tavırlarından ve direnişlerinden vazgeçirmenin ve aynı zamanda, kendilerine, tutuklu buldukları sürece boyun eğmeyen, cezaları bitmiş durumda olan ve salıverilmesi gereken savaş esirlerine bu yönlü disiplin, hakaret vb. gerekçelerle cezalar yağdırarak zindanlarda uzun vadede tutup amaçladıklarına ulaşacağını zannetmektedir. Ama Hayır! Direniş bayrağını Mazlum, Hayri, Kemal gibi yiğit önderlerinden devralan savaş esirleri "Direnmek Yaşamaktır" sloganıyla bu bayrağı dalgalandırarak, sömürgeciliğin amaçladıklarını kursağında bırakacak güçtedir. Ve sömürgecilik bu alanda da her şeyini kaybedecek, kazanan savaş esirleri şahsında halkımız olacaktır.

PKK Hilvan-Siverek davasında aldıkları idam ve ağır hapis cezaları yanında ek olarak mahkeme heyetine yaptıkları "hakaret"ten dolayı 8 yıl hapis cezasına çarptırılan savaş esirleri şunlardır: Abuzer Deşet, Celalettin Delibaş, Mehmet İzet Baysal, Salih Oğaç, Süleyman Günyeli, Ramazan Ödemiş, Mustafa Güneş, Cuma Karaçalı, Fahri Çiftçü, Bedrettin Kavak, Salih Kubat, Enver Şimşeksoy, Ahmet Yavuz, Abdurrahman Şevkat ve İrfan Güler.

Van'da KUKM Yanlısı Üniversite Öğrencisi Mehmet Şirin TEKİN Katledildi

Baştarafı 1. sayfada

bi oruç tartışması vb. değil, bu yurtsever özelliğiyle, O, bu özelliğinden ötürü bizzat sömürgeci yetkililerin emirleri üzerine katledildi. Nitekim, "olay hakkında inceleme yapma" adı altında, aslında sömürgeci-faşist devleti temizlemek amacıyla Van'da bulunan SHP heyetine Rektörün söylediği sözler, bu gerçekliği açıkça kanıtlamaktadır. Rektör Nihat Baysu, açıkça: "Ölen öğrenci M. Şirin TEKİN'in pek de masum olmadığı, sakin olmadığı" (7 Mayıs 1987) biçiminde sözler sarfedebilmektedir.

Elbette ki, faşist rejime karşı Kürdistan'da her geçen gün daha da boyutlanan gerilla savaşından etkilenen kesimlerin başında üniversite gençliği yer alacaktır. Zaten gelişmelerin anlamını daha iyi kavrayabilen ve değerlendirebilen üniversite gençliği arasında KUKM sorunu giderek daha yoğun tartışılmakta ve tartışılmakta ve tartışılmakta. Türkiye'de de üniversite gençliğinin son dönemlerde faşist rejime karşı hareketlenmesinde, Kürdistan'daki devrimci direniş savaşınının önemli oranda etkisi olduğu açıktır. Kürdistan gençliği arasında

ise bu mücadeleden etkilenme çok daha yüksek boyutlardadır. Hatta neredeyse patlama noktasına gelmiş bulunmaktadır. İşte faşist rejim yetkililerini Van'daki gibi caniliklerle yönelten neden budur. Bu tür katliamlarla devrimci ve ilerici gençliğe gözdağı verilme istenmektedir.

SHP ise, TKP vb. ezeli kuyrukçuları da peşine takarak, gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan'daki gençlik kabarmaları karşısında "emniyet süpür" rolünü üstlenmiş bulunmaktadır. Kabarmalar gençlik hareketinin, devrimci bir rotada faşist devlete yönelmesini engellemek, çeşitli kanallara saptırma için, gençliğe sahip çıkan görüntüsüyle çok yönlü sinsi faaliyetler yürüttüğü bilinmektedir. En son Van'da sözde öğrencilerin haklarını savunmak ve olayı yerinde incelemek amacıyla yöreye geldiğini beyan eden SHP heyeti başkanı Fikri Sağlar'ın sarfettiği, "Bu olay dileriz bir yangının ilk kuvvetini olmasın" şeklindeki sözleri, asıl korkularının gençlik arasındaki gerginliği ve faşist rejime duyulan kinin bir patlamaya dönüşmesi olduğunu açıkça

ortaya koymaktadır. İşte bu patlamayı engellemek amacıyla faşist rejim yetkilileri —askeri, polisi ve üniversite rektörleri ele— baskı ve katliamlarla gözdağı verirken, SHP ve kuyrukçuları da aynı amaçla demokrasi ve ilerici maskesi altında sinsi çabalar yürütmektedir.

Fakat şu bir gerçek ki; artık faşist devletin baskı ve katliamları gelişen muhalefeti nasıl sindirmeye yetmiyorsa, sahte solcuların sinsi çabaları ve ikiyüzlülükleri de devrimci muhalefeti çeşitli yönlerde saptırmaya yetmeyecek ve Türkiye ile Kürdistan halkları faşizme ve sömürgeciliğe hakkettikleri dersi vereceklerdir. Devrimci-ilerici güçlerin bu konudaki en büyük güvencelerine, bugün yaygın gerilla savaşına başlamasına gelmiş bulunan dev gibi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. Devrimci Direniş Hareketimiz, faşist rejimin ve hampolarının devrimci ve yurtsever emekçilere karşı işlediği suçların şimdiye dek olduğu gibi bundan sonra da sormaya devam edecektir. Ve M. Şirin TEKİN'in katledilişinin hesabı da, bu insanlık düşmanı canilerin mutlaka sorulacaktır.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize Yöneltilikleri Saldırıları Yoğunlaştıran FAŞİST REJİM VE HEMPALARININ ÇIRPINIŞLARI ONLARI KURTARAMAYACAKTIR

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bugün, her zamankinden daha büyük gelişmeler kaydederek, faşist Türk sömürgeciliğinden yeni ve önemli mevziler koparmakta ve bağımsızlığa doğru emin adımlarla yürümesini sürdürmektedir. Halkımız, azgın faşist düşmanla yaşamın her alanında dişediği bir mücadele vermektedir. İnsanlığın, uygarlığın, iyiliğin, güzelliğin baş düşmanı faşist rejim, hiçbir insanlık ve savaş kuralı tanımayan tüm olanaklarını seferber etmekte ve görülmedik vahşet örnekleri sergileyerek kutsal mücadelemizi boğmaya çalışmaktadır. Buna karşılık Kürdistan halkı, şanlı önderi PKK öncülüğünde ve en geniş siyasal birliği olan ERNK'nin saflarında birleşerek bu azgın düşmana karşı kahramanca direnmektedir.

Evet, halkımız bugün faşist rejime karşı eşsiz bir direniş sergiliyor. Düşmanın en barbar saldırılarını yılmadan göğüsliyor. Çünkü o, tarihinde hiçbir zaman yaklaşmadığı kadar, bugün kurtuluşu yaklaştığını biliyor. Ve gücünü biraz da buradan alıyor. Yine Kürdistan halkı, barbar Türk sömürgeciliğinin bu vahşet saldırılarının, can çekişen bir canavarın son çirpimşları olduğunun bilincindedir. Çünkü düşmanın yaşadığı korkuyu ve gerilla birliklerimiz karşısındaki çaresizliğini, tükenmişliğini her gün gözleriyle görmekteyiz.

İşte, Kürdistan üzerindeki otoritesi her geçen gün hızla zayıflayan sömürgeci-faşist TC'nin iyice açığa çıkan çaresizliği ve tükenmişliği, direniş mücadelesinin öncü gücü PKK'nin azim ve kararlılığı, halkımızın kurtuluşu olan umut ve inancını giderek arttırmaktadır. Bu inançla öncüye daha çok güç ve destek vermesi sonucu halk savaşımları, hızla gelişmekte ve boyutlanmaktadır.

Eğer kör ve sağır değilse ve eğer faşist rejimin iflah olmaz uşağı değilse her insan, Kürdistan'da bugün yaşamakta olan gelişmeleri, savaşın vardığı boyutları ve bu savaşta sergilenen kahramanlıkları rahatlıkla görüp anlayabilir. Sadece bu kahramanlık değil, Türkiye ve Kürdistan halkları başta olmak üzere tüm bölge halklarının başına bela kesilen, emperyalizmin bölge-

deki jandarması 12 Eylül faşist rejiminin nasıl dize getirildiği de rahatlıkla görülebilir. Ve amansızca savaşın bu iki gücün durumlarının yanısıra ihanetin ve düşkünlüğün vardığı boyutlar da apaçık gözler önündedir.

Daha dün kadar iki jandarmanın koca köyleri ayağa kaldırıp halkını dayaktan geçirdiği Kürdistan'da bugün, ARGK'nin üç kişilik bir savaşçı grubu üzerine düşman ancak yüzlerce, hatta binlerce kişilik bir kuvvetle gitmeye cesaret edebiliyor. O da çoğu zaman havadan helikopter ve karadan da panzer vb. zırhlı araçların desteğiyle olabiliyor. Ve bugün, gün geçmiyor ki bir düşman karakolu kurtuluş kuvvetlerimizin saldırılarıyla yerle bir edilmesin; gün geçmiyor ki, ihanetçi çete yuvalarından birkaçı dağıtılmasın; ve yine gün geçmiyor ki, düşman askeri konvoyları gerilla pusularında imha edilmesin. Kısacası, Kürdistan faşist Türk sömürgecileri ve her soydan uşakları için tam anlamıyla bir cehennem olmuştur. Düşman ne yana dönüyorsa halkımızın kutsal ve yakıcı direniş ateşiyle karşı karşıya gelmekte, Kürdistan'ın kendileri için bir bataklık olduğunu artık kendileri de açıkça itiraf etmektedirler. Sömürgeci basın her gün askeri kayıplarının yüzlere vardığını ilan eden bilançolar yayınlamaktadır. Açık ki, düşmanın verdiği bu rakamlar gerçeklerin çok çok uzatılmıştır. 15 Ağustos Atılımından bu yana binleri çok aşan düşman kaybı içinde, yüzlerle ifade edilen rakamı belki sadece subay-astsubay kayıpları açısından geçerli olabilir.

Bunun içindir ki, sömürgeci Türk devleti yıllar yılı bağımsızca sarıldığı katı inkarcı-kemalist politikayı terketmek zorunda kaldı. 15 Ağustos 1984'te yeni bir aşamaya girerek kesintisiz bir biçimde devam eden halk savaşımızı inkar etmek, örtbas etmek, dışa yansıtmamak ya da olduğundan çok az yansıtmak için TC'nin nasıl çirpıp çabaladığı bilinmektedir. Fakat gelişmelerin görkemliliği, özellikle '86 sonbaharı ile '87 kış ve bahar hamlelerinin güçlü etkisi karşısında faşist rejim artık mızrağın çuvala sığmayacağı ve devesu politikasıyla bir yere varılamayacağı anladı. Faşist şef Evren'den en sıradan

yetkiliye kadar, Kürdistan'da bir savaş yaşandığı gerçeği ve bu savaşın öyle kolay kolay engellenmeyeceğini açıkça itiraf edilir oldu. Kürt ve Kürdistan sorunu düşman çevrelerde çeşitli biçimleriyle aşıktan tartışılır oldu.

Elbette ki, tüm bu gelişmelerin sağlanması ve bunca kazanımın elde edilmesi öyle kolay olmadı. Büyük bir fedakarlık, sonsuz bir cesaret, kıscacası muazzam bir beyin ve yürek gücü gerekmektedir. Bu uğurda halkımızın en yiğit evlatları oluk oluk kan aktırlar ve halen de aktırmaktadırlar. İnsanlık tarihinde, ezilen halkların ve sınıfların kurtuluş mücadelesi tarihinde eşine ender rastlanan kahramanlıklar sergileyerek devrimci direniş bugünkü boyutlara ulaştırıldı. Ve eğer bugün Kürdistan düşman için bir cehennem çevrilirse, azgın faşist rejime diz çöktürülüyse işte bu kahramanlıklar sayesinde olmuştur.

Gelinen aşamada, savaş alanlarında yenilgi üstüne yenilgi alan faşist Türk sömürgeciliğinin, ulusal kurtuluş mücadelemize ve onun öncü gücü partimiz PKK'ye karşı değişik bir kampanyayı yeniden gündeme getirdiğine tanık olmaktadır. Bu kampanyada, Özel Harp Dairesi, burjuva basını vb. sömürgeci kuruluşların yanısıra kullanılan güçlerin başında yine Avrupa'daki köy korucuları, reformist-teslimiyetçi uşak kesimler gelmektedir. Acaba UKM'ne yöneltilen bu saldırıların çok yönlü yoğunlaştırılması bir tesadüf müdür?

Dikkat edilirse faşist rejim, devrimci direniş mücadelemiz karşısında hem içte ve hem de dışta iyice köşeye sıkışmış bulunmaktadır. Savaş alanlarında hiçbir önlemler tutmuyor, Kurtuluş Ordusu kuvvetleri karşısında büyük bir çökme yaşıyor. Ekonomik alanda gün günden beter geliyor, her kıtadan borçlu olmadığı ülke yok gibidir. Birçok uluslararası platformda KUKM'nin yoğun bir biçimde gündeme gelmesiyle birlikte, politik alandaki çökme giderek derinleşiyor. Kıscacası faşist rejimin soluğu her alanda hızla tükeniyor. İşte son dönemde yoğunlaştırılan çabalar ve PKK'nin sözümlerine "teröristliği" kanıtlamaya çalışan çok yönlü girişimler, aslında faşist rejimin tükenen

soluğunu açmaya yönelik uğraşılardır. Kuşkusuz, PKK'nin uluslararası alanda bugün sahip olduğu saygın bir yeri ve parlak bir prestiji vardır. Faşist Türk devleti, Partimizin bu saygın konumuna biraz da olsa gölge düşürebilirse eğer, bunu kendi hanesine önemli bir kazanç ve başarı olarak kaydedecektir. Bunun için yüzüzlüğün en çarpıcı örneklerini vermek gerekse, her türlü insanlık ve ahlak kuralını ayak altına almak da gerekse bunda bir an bile olsun tereddüt etmemiştir ve etmeyecektir.

İşte "Özel Harp Dairesi"nin "Anadolu Kadınlar Birliği" imzasıyla dünyanın çeşitli dillerinde yayınladığı renkli broşürler, bu çarpıcı yüzüzlük örneklerinden bir tanesidir. "Terörizm" başlığıyla ve çeşitli resimlerle süsleyerek yayınladığı bu broşürlerle TC, PKK'nin Hakkari ve Mar'din'de "cinayet işlediği"ni, —hain çetelere yönelik işlemleri kastediliyor—bu işlemlerin siyasal amaçlı olmayacağını iddia ediyor. Timsah gözyaşları dökerek yüzüzlüğü öylesine ileri götürüyor ki, sanki yüzyıllar boyunca halkımızı soykırımlara uğratan, gerektiğinde anaların karındaki bebeleri bile süngülemekten bir an geri durmayan, barbar Türk egemenleri değilmiş gibi, ve sanki bugün, çağ ve insanlık alakası olmayan işkence tezgahlarından, çoluk-cocuk yaşlı demeden insanların üzerine tonlarca bomba yağdırmaya varana kadar çeşitli vahşet uygulamalarına gözünü kırpmadan başvuran kemalist-faşist rejim değilmiş gibi, PKK'yi suçlamaya kalkışıyor. Faşist Türk devleti, yavuz hürsüz misali PKK'yi "teröristlikle" suçlayarak kendi terörist karakterini gözardı edebileceğini ve barbarlıklarını unutturacağını sanıyor. Ve dünya ilerici insanlığının KUKM'ne yardımını engellemeye çalışıyor, bunun çağrısını yapıyor. Fakat dünya faşizmi çok iyi tanıyor, yüzüne hangi cilaları çekerse çeksin faşizmin kara yüzü kendisini gizleyemeyecek, dolayısıyla faşist TC'nin bu çabaları da sonuç vermeyecektir.

Zaten Kürdistan'daki gelişmeler bu tür çürük iddialara fazla yaşam hakkı tanımamaktadır. '87 yılında yaşanan gelişmeler, ajan-milis çeteciliğin çöktürülmesinin ardından ge-

rilla saldırılarının direkt ve ağırlıklı olarak faşist ordu sürülerine yönelmesi ve düşman askeri konvoylarının peşpeşe imha edilmesi gerçeği, düşmanın bu yönlü çabalarının önünü kendiliğinden tıkdı. Yani Kürdistan'da yaşanan halk savaşının gerçeği ve kutsallığı artık tüm dünyaca bilinmekte ve ilerici insanlık tarafından teyid edilmektedir.

Bunun üzerine düşman bu yönlü çabalarını yeniden Avrupa üzerinde yoğunlaştırdı. Yeniden diyoruz, çünkü geçmişte de düşmanın ve işbirlikçilerinin bu tür çabalarına çokça tanık olduk. PKK'nin "teröristliği" kanıtlamak için, tüm dünyanın gözlerinin önünde ne tür komplolar sergilendiği biliniyor. Bunlar, anımsatmaya gerek duyulmayacak kadar hafızalarda tazelendiğini korumaktadır. Bu komploların sahiplerine ne kazandırdığı daha doğrusu onları ne duruma düşürdükleri de bilinmektedir. Fakat her şey rağmen Türk burjuva basını ile "ÖY", "Rızgari" vb. reformist-teslimiyetçilerin yayın organlarının birbirlerini destekleyerek yeni bir saldırı furyası başlattığı görülmektedir. Büyük bir gayretkeşlikle kollar sıvanarak PKK'nin "teröristliği" kanıtlamaya çalışılıyor. Avrupa'nın hangi köşesinde bir yaprak kımıldarsa hemen ağız birliği ile PKK sorumlu tutuluyor. "Özel Harp Dairesi"nin broşürleri, Türk burjuva basını ve reformist uşakların yayın organları, seçtikleri sözcüklere varana kadar ağız birliği etmişcesine "PKK'nin cinayet örgütü olduğunu", "desteklenmemesi gerektiğini" söylüyorlar. İşbirliği o kadar açık ki, örneğin Tercüman gazetesi Partimizin ve ulusal kurtuluş mücadelemizi suçlarken, "ÖY" adlı teslimiyetçi uşakların yazdıklarını kanıt olarak gösteriyor.

İpleri faşist rejimin elinde olduğu artık herkesçe çok iyi bilinen bu uşak ruhlu grupların, ulusal kurtuluşculuk adına KUKM'ne ve öncü gücü PKK'ye saldırıları ve PKK'yi teröristlikle suçlamaları yeni değildir. PKK, daha ortaya çıktığı dönemlerden başlayarak bu güçlerden saldırılarına maruz kalmıştır. Üstelik zaman zaman PKK'ye karşı üçlü-beşli "güç birlikleri" Devamı 14. sayfada

Türk devleti oldum olası "çağdaş" bir yol izliyor. "Uygarlığı!" hedefleyen bir yoldur bu... Kısaça anti-komünizm, halk düşmanlığı, şovenizm olarak kendisini gösteren bir yol... Zaman zaman "devrimcilik" maskesi altında da ortaya çıkıyor... Atatürk "inkılaplarının" ikide bir de ısıtılarak sunulması, yeni renklere büründürülerek ortaya çıkması, anti-komünizmi ve halk düşmanlığını, Türk şovenizmini maskeleyen için dir...

Türk devleti her zaman kaşarlanmış yöneticileri aracılığıyla bu konuda kökleşmiş bir geleneğe sahiptir...

Türk devleti dünyada eşine rastlanmayacak bir kaypaklıkta, dürüstlükten, gerçekten uzak; aldatmaca, yalan ve fırsatçılık üzerinde temellenen bir iç ve dış siyasetin sahibidir. Güçlüye karşı ellerini oğuşturan, zayıf bulduğunu ezip sömüren bir politikanın güdücüsüdür... İnsan haklarına, halklar arasındaki eşitliğe, çağdaş ilişkileri kesin tavırlı despotik bir devlet yapılandırır...

Elbette bu yapılanma kısa sürede oluşmadı... Osmanlı despotizmi sarılmaya başlar başlamaz, Türk ırkçılığı, yayılmacılığı gerçek yüzünü göstermeye başladı... Esaret altındaki uluslara karşı amansız kıyımlara girişildi. Düşün alanında "Türkçülük" ve "Turancılık" kök salmaya başladı. Bir yandan gözü dönmüş bir yayılma siyasetinin peşine düşülürken, diğer yandan demokratik hak ve özgürlükler ayaklar altına alındı. İrkçi, soven yaygaralar ve "devletin" bölünmezliği çığırkandırla, mazlum halklara kan kusturdu. "İlerici dönüşümler" adı altında başka düşünceler ezildi "irtica" geliyor denilerek muhalefet sindirildi. Devletin resmi politikası dışarda da aynı hayasızlık ve riyakarlıkla sürüp geldi... Bir yandan Sovyetler Birliği ile görüşülürken, diğer yandan İngiltere'ye heyetler yollandı. Enver-Talat-Cemal paşaların politikası dışta ve içte egemenliğini sürdürdü. Nasıl ki Enver Paşa bir yandan Türkistan'daki gerici unsurları örgütlemeye koyulup, diğer yandan Bakü'deki "İslam Ülkeleri İnkılapçıları Kongresine" katılıyorsa onun izleyicileri de aynı yolu

"Yeni-Türkçü", Kürt Düşmanı, Solcu Bir Yazar!..

İhsan AKSOY

izlediler. İttihatçılar, nasıl bir yandan Osmanlılıkta bahsedip tüm Osmanlı milletlerinin "hürriyetlerinden" dem vurdularsa, Kemal ve ekibi de "Enasırlı İslamiye'den bahsederek Türkiye'deki tüm halkların "Yek diğerine eşit ve kardeş olduğunu" söyledi. Ne zaman kendilerini güçlü görürlerse gerçek yüzlerini de açığa vurmakta duraksamadılar... Demokratik hak ve özgürlükler ayaklar altına alındı... Halkların özgürlük istemlerine zulüm metodları, sürgünler ve kıyımlarla karşılık verildi.

"Devrimci! Kemal", devrimci yönetimini rayına oturtmak için bir yandan sahte "komünist partisi" kurdurarak Sovyetler'e hoş görünmeye çalışırken, diğer yandan da ilerici, yurtsever, devrimci ve demokrat yazarları, örgütçüleri ağır ceza uygulamalarıyla zindanlara tiktirdi. Bir yandan Sovyetler'le ilişkiler girerken, diğer yandan M. Suphi ve arkadaşlarını boğdurttu. Bir yandan köylünün halkın gerçek efendisi olduğunu söylerken, diğer yandan eşraf tabakasının burjuvalaşması için kitleler halinde yoksul köylüleri, işçileri karın tokluğuna sömürü cenderesine soktu. "Mazlum Halkların öcüsü", "anti-emperyalist Kemal" bir yandan kılık kıyafet değişikliği, latin alfabesinin kabulü, kadınların içkili dans salonlarına girmesi gibi yeniliklerle "devrimciliğini" benimsiyor, diğer yandan da "çağdaş uygarlık için" kollarını emperyalizme açıyordu...

"İstiklal Harbinin" önderi "Ulu" kişi, ırkçılığa kendisinden öncekilere taş çıkartacak bir yapıda, pervasız, bilim dışı bir yolda yürüdü... Türk tarih ve dil tezleriyle eşine rastlanmamış yalanlar icat ettirerek "Türk soyuna da" kendisi gibi "Ululuk" kazandı. "Damarlarında asil Türk kanı taşıyan", Selanikli "ulu önder", "Muhtaç olduğu kudretini damarlarındaki asil kandan" alarak Kürt halkına yöneldi. Kıyımlar, sürgünler birbirini izledi... Türk ve Kürt halklarıyla diğer ulusal topluluklar bir lokma ekmeğe uğruna bir ömür tüketirken, vurgunlar yaygın bir sömürü ağı içinde giderek yoğunlaştırıldı. Tek partinin "ulu önderi" nin astığı astık, kestigi kestikti. Kendi otoritesine karşı çıkanlar ya "mürteci", ya "komünist", ya "devlet" düşmanıydılar. Bu yaptıkları, ettikleri ve eline bulaşmış mahsun insan kanıyla "Ne mutlu Türküm" diyordu "Ulu önder" arkasında ordu, etrafında dalkavukları, damarlarındaki asil kandan aldığı kudretle

"Türk, övün, güven, çalış" diyordu... Öbek öbek yoksul kitlelerde güvenip övünerek, çalışıp dininerek bu günlere geldi...

"Ulu önder", devletini rayına oturttu. Gelecek kadrolarını yetiştirdi. Ondan sonra gelenler onun mirasına sahip çıktılar. Zaten açık sarma görülecek arkada ordu yeni "Kemal"lerin başkanlığında hemen raydan çıktığını savladıkları "son Türk devletini" yeniden rayına oturtmak için harekete geçiyor. Okul kitaplarında Kemal ve onun Türkiye'ye yaptığı fedakarlıklarla dolu sayfaları okuyarak yetişenler de bugün gerek devletin yönetim kademelerinde, gerek gazete sayfalarında ona övgüler dökerek devletin "bekçiliğini" yapıyorlar... İşler biraz yeni düzenlemelere gerek duyduğunda da "fedakar Türk ordusu" hemen müdahale ederek durumu kurtardığını ilan ediyor...

Bir soygun, zulüm, baskı mekanizması olan Türk devletinin korunması için sağcı ve solcular iş bölümü halindedir... Sağcı yazar, çizer, yönetici "komünizm", "bölücülük", "yıkıcılık", "dış mihrakların kıskırtmaları" konularında ortalığı bulandırırken, solcular da "irtica", "türban", "rabata" ve "özgürlük" konularını ele alarak, devletin rayından çıkmaması için çaba gösteriyor ve ortalığı bulandırıyorlar... Ama her iki taraf da Kürtler konusunda elefe, omuz omuz çala-kalem verip veriştiriyorlar... Uzun yıllar birlikte Türkiye'de Kürt olmadığını yazdılar... Daha sonra Irak'ta Barzani önderliğinde Kürt silahlı hareketi başladığında sağ kesim, Barzani'nin uzun yıllar Sovyetler Birliği'nde kaldığını, "kızıl" bir "Moskof" uşağı olduğunu keşfetti. Giderek işler büyüdüğünde sol kesimdekiler Barzani'nin Amerikalı, "emperyalist uşağı" biri olduğunu macera dizileri biçiminde yazılaştırdılar...

"Özgürlük", "bağımsızlık", "halkların eşitliği" gibi konuları evirip çevirerek işleyenler, sıra Kürtlere geldiğinde bunları unutup sol ağızdan masallara, karalamalara başlıyor. Hem Kürtler yok, hem de Kürtler emperyalizmin kıskırtmalarıyla ortaya sürülüyor... Böyle riyakar, gerçek ve bilim dışı, sol görünümü ama halis muhlis Türk şovenisti bir gürühtü bunlar. Kah askerlere alkış tutar, kah onlara karşıymış gibi görünür, kah özgürlük savunuculuğu yapar, kah Sovyet düşmanlığı... İşlerine nasıl gelişir öyle...

Bunlardan bir tanesi ve

en pervasız Cumhuriyet'in köşe yazarı Uğur Mumcu... 1970'ten önce günler günü askerlerin gelmesi için arkadaşlarıyla birlikte yazıp durdu... Üniversite kürsüsünde ünlendirmeyen ismini ünlendirmek için dergi ve gazete sayfalarına girdi. Kısa sürede ünlendirildi. Sansonyel yazılarla işe koyuldu. Gözüpek, bilgili, "istihbaratı güçlü", araştırmacı, yol gösterici, solcu bir yazardı artık. Önce gazetede ki köşesinde "beş para etmez" konuları çok önemli şeylermiş gibi ortaya atıp işliyor, ardından gördüğü destekle gündeme giriyor, sonra yazdıklarını kitaplaştırarak "solcu" bir yazar olarak ilericiler, yurtsever, demokrat kesimin sırtından bolca dünyalık sağlıyor... Önünde açık arşivler, cebinde pasaportu, bol parası, dön dolaş ver-yansın et, ortalığı bulandır, ünlendikçe ünlen ve keyfine bak... Beyimiz sağdan da, soldan da destek gören "maruf" bir solcudur. Sağcılar ona güya dalaşarak solculuğunu kamuoyuna tescil ettiriyorlar, solcular da, "ne yaman bir adam", "mahir bir gazeteci ve araştırmacı" diyerek ona sırt veriyorlar...

Bu solcu gazeteci, 12 Eylül faşist darbesinin generalleriyle birlikte, onların helikopterleriyle Doğu ve Güneydoğu Anadolu olarak belirlendiği Kürdistan semalarında keşif uçuşlarına eşlik ediyor ve kuşbakışı geçtiği yollarda "Rahatın ve sükunun Türk ordusunun kararlı tutumuyla sağlandığını" ilan edip için için sevinici açığa vuruyor. Buralarda sorunun sosyal ve ekonomik olduğu kehanetinde bulunuyor...

Sonra "Papa ve Ağca" olaylarına eğilerek, Ağca olayında "Bulgarların parmağı" olduğunu işaret ediyor. Sağ ve sol teröristlerin aynı kaynaklardan beslendiklerini, Türkiye'de bir karışa ortamı yarattıklarını söylüyor. Silah kaçakçılığının merkezinin Sofya olduğunu anlatıyor. Bunun için de böyle bir sosyalizme evet diyemeyeceğini, böylesi bir durumun sosyalizmle bağdaşmayacağını işliyor. Verip veriştiriyor..., sosyalizme sahip çıkıyor, onun bu türlü olaylarla zedelendiğini ve bunun sorumlularının Sovyetler ve Bulgarlar olduğunu belirtiyor. Sonra kitapları sattıkça satıyor...

Sovyetler'e veryansın ederken, Amerikalılara kızını. Ermenilerin nasıl olur da böylesi dost bir ülkede kongreyi bile etkileri altına almalarına öfkeleniyor. Ama bu "özgürlükçü", "solcu" yazar, Ermeni katliamının baş sorumlularından Talat Paşanın bile anılarında kabul et-

tiği bir katliamı kabullenmeye hiç yanaşmadığı gibi bunu söyleyenleri, ya CIA ya da Sovyet uşağı olarak adlandırıyor... Ama derdi başkadır bu yeni tip Jön Türk'ün... Şimdilik nasılsa Ermeniler yurtlarında yoklar, ama Kürtler var. Etnik bir sorundan, kitle katliamlarından bahsedildi mi ister istemez Kürtler de gündeme gelecek. Onun için şöyle yazıyor: "ABD, hem Ermeni terörüne, hem Kürt terörüne başka gözlerle bakıyor. Kürt lideri Molla Mustafa Barzani'nin 1979 yılında iki oğluyla birlikte sığındığı ABD'de olduğu da unutulmamalıdır. Yarn öbür gün PKK içinde CIA ajanlarının bulunduğu kanıtlanırsa, hiç şaşmayız... Yine TKP içinde hünerli CIA ajanları çıkarsa olmaz demeyin."

"Türkiye yeni bir" "Sevri anlaşmasına doğru zorlanıyor. Hem de dostları ve müttfikleri tarafından..." (Cumhuriyet, 24 Nisan 1987)

ABD kongresinin Ermenilerle ilgili yasa tasarısı konusundan Kürtlere... Asıl amacını gizleyemiyor. Çünkü azılı bir Kürt düşmanıdır. Kürtleri gözden düşürmek, onların emperyalizme içli dışlı olduğunu göstermek için elinden geleni yapmaya çalışıyor ve akalmaz yalanlar uyduruyor. Hem de herkesin gözüne baka baka...

Daha yeni saldırılar yapıyor, diyor ki; "Uyuşturucu madde ticareti sağ ve sol terör örgütlerinde olduğu gibi, ayrımcı Kürtlerin de kazanç kaynaklarından biridir..." (2 Mayıs 1987)

Bu solcu yazar, yüklenildiğini layıkıyla taşıyor, görevini en iyi biçimde yerine getiriyor. Kürtleri bir yandan ABD'ye bağlayarak yurtsever demokratik kesimden soyutlamaya çalışıyor, diğer yandan da onların uyuşturucu ticareti yaptığını yazarak Kürt hareketine karşı halkın tepkisini oluşturmaya koyuluyor. Bir başka yazısında TKP genel sekreterinin bir demecini ele alırken TKP'nin "Sovyetler'in güdümünde uşak bir parti" olduğunu söylüyor ve onlara seslenerek, "Siz, bir yandan bir bölücülüğe, terörizme karşıydıyorsunuz, diğer yandan kongre kararlarınıza Kürt halkının kendi geleceğini kendisinin tayin edeceğini yazıyorsunuz" diyor ve demeye getiriyor ki siz ne biçim Türksünüz?..

Sonra demokratları, yurtseverleri Cihadi Ekber'e çağırıyor, diyor ki; "Güneydoğudaki savaş daha da büyürse, bugün Hakkari'de, Eruh'ta, Yüksekova'da başlayan olaylar, zamanla bir rejim değişikliğine yol açabilir!.."

Devamı 14 sayfa

Biz Bir Grup Kürdistanlı Kadın, Basel'de UKM ile Dayanışmada Bulunmak Amacıyla Bir Eylem Yaptık

Kürdistan kadını yüzyıllardan beri ezilerek horlanmış, her türlü çağdaş gelişmeden kopartılarak, dünyası haline getirilen tek bir ev yaşamı ile hayatı sınırlandırılmıştır. Her türlü baskının, acının, ızdırabın cendresinde tutulan kadınlarımız, hiçbir zaman kendi yaşamına egemen kılınan bu gerçekliklerin farkına varmadan adeta hayvanlara has bir yaşam biçimi içerisinde yaşayıp gitmiştir.

Düşünce yapısı dumura uğratarak, düşünemez, konuşamaz duruma getirilen kadınlarımız feodal baskının her türlü biçimlerinden tutulmuş da sömürgeciğin her türlü baskı ve yok etme metodlarına en fazla maruz kalan kesim olmaktadır. Köle ve yok olmayla yüzyüze getirilen bir toplumun kölesi durumunda olan kadınlarımızın içinde bulunduğu yaşam, ipler acısı olduğu gibi sömürgeciğin, halkımıza dayattığı insanlık dışı baskı ve sömürünün hangi düzeylerde olduğunu ortaya koyan bir ayna durumundadır. Biz de, bir grup Kürdistanlı kadın olarak Avrupa'da kalıyoruz. Ülkemizde yaşanan

gerçekliklerin aynasını Avrupa alanında çok çeşitli düzeylerde yaşıyoruz. İşgücümüzü daha fazla sömürerek insanlıktan çıkarılmamız için en kötü ve tortu işlerde çalıştırıyoruz. Fabrikalarda, makina başlarında daha fazla kar elde edebilmeleri için bir robot haline getirilmişiz, bu işlerdeki çoğu insanlarımız felç haline getirilerek insanlıktan çıkarılarak ülke dışına gönderilmektedir. Bu yetmiyormuşcasına o yoz ve ahlaksız yaşamlarını ve kültürlerini tek bir yaşam biçimiymiş gibi dayatarak, birçoğumuzu eritmiş ve kendi kendisine yabancılaştırmıştır. İşte biz Kürdistanlı kadınlar, bize dayatılan bu yaşam biçiminin ne olduğunu farkına varmadan, bu iğrenç hayat içinde eriyip gidiyoruz.

Bizler bu yaşam içeriğinden, PKK III. Kongresi'nin aldığı kararlar ve PKK Genel Sekreteri'nin Serxwebûn aracılığıyla "Kadın Hakları ve Özgürlüğü Sorunu" başlığıyla yayınladığı ve bizlere ulaştırdığı mesaj artık sahihsiz olmadığını ortaya ko-

rak, insanca yaşamamız için yolumuzu aydınlatması ve bu kutsal davada biz kadınlara tanınan haklar, bizim için en büyük müjdedir. Artık gururluyuz ve mutluyuz. Çünkü yapılması gerekenler ömürümüz konularak yolumuz aydınlatılmıştır.

Tüm yurtsever Kürdistanlı kadınlara sesleniyoruz! Artık bizler, sahihsiz değiliz. Bağımsızlık ve özgürlük uğruna savaşılan ARGK birliklerine ve ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkalım! Bizim gerçek kurtuluşumuzun biricik yolu bu kutsal davadadır. Kendi ger-

çek kurtuluşumuz için Kürdistan dağlarında sömürgeciğe karşı savaşmak için en ileri mevzilerde yerimizi alalım! Avrupa emperyalizminin bize dayattığı her türlü yozluğa ve ulusal bağımsızlık savaşımıza karşı oynamak istenen oyunlara karşı duralım! Tüm olanaklarımızı seferber ederek davamızı güçlendirelim! Eşlerimize ve çocuklarımıza ulusal kurtuluş ruhu dayatarak savaş cephesine hazırlayalım! Her Kürdistanlı kadın, bugünden sonra kendisini bu soylu davaya karşı sorumlu hissetmelidir.

Kürdistanlı kadınlar, sömürgeci Türk devletinin halkımız üzerindeki vahşetini ve Avrupa emperyalizminin faşizme sunduğu askeri, ekonomik ve siyasi desteğini protesto etmek ve de ulusal kurtuluş davamızla dayanışmalarını yükseltmek için 9 Nisan 1987'de Bonn'da bir yürüyüş düzenlediler. Bu yürüyüş Kürdistanlı kadınların Avrupa sahasında da bulunulsa bile ulusal kurtuluş mücadelesinde yerini almak için birliğe doğru attığı bir adım olmaktadır. Biz İsviçre'de bulunan bir

grup Kürdistanlı kadın olarak bu olumlu adımı desteklemek ve mücadeleye dayanışmamızı yükselterek bu alanda da bize düşen görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmenin ilk adımı olarak bir eylem düzenledik. Eylem toplam 11 kadın olarak katıldık ve radyo evini işgal ettik. İsteklerimize karşı görevliler ilkin duyarsız kalarak polis getirmekle tehdit ettiler. İsteklerimizin kabul edilmediği halde açık grevini başlatmadaki kararlılığımız sonucu polis gücü getirildi. Bu duruma karşı da kararlılığımızı ortaya koyarak isteklerimiz kabul edilinceye kadar eylemimizi sürdürdük. Polis ve tüm tehdit gücüne rağmen eylemimizi sürdürdük ve en sonunda isteklerimiz kabul edilerek eylemimiz başarıyla sonuçlandı.

Bundan sonra da bize düşen görev ve sorumluluklarımızı yerine getireceğimizi belirtir, tüm Kürdistanlı kadınları tekrardan bu soylu ve kutsal davada yerlerini almaya çağırıyoruz.

Basel'den bir grup yurtsever Kürdistanlı kadın

Kemalizmin Şovenist Zincirlerini Kıralım! KUKM ile Devrimci Dayanışmamızı Güçlendirelim!

"Başka bir ulusu ezen ulus özgür olamaz" (K. Marks)

Ezilenlerin ezenlere karşı verdikleri mücadelelerden oluşan insanlık tarihi, ulusların, halkların; en karanlık dönemlerinde, baskının, sömürünün, devlet terörünün en yoğun uygulandığı konjonktürlerde, halkın en yiğit unsurlarının kanlarıyla kızaşılma devrim meşalesini yakmaya muktedir olduğunu kanıtlayan sayısız örneklerle doludur.

Emperyalizm çağında, ezilen ulusların ve halkların geleceğini aydınlatan, onlara yol gösteren 1917 Potemkin zırhlısı ayaklanmasının kızıl meşalesi ardından, Çin, Vietnam, Kore, Kamboçya, Mozambik, Küba, Yemen, Nikaragua vb... ülkelerde de devrimin zaferini müjdeleyen meşaleler vardır.

Türk ve Kürt halklarının geleceğinde belirleyici nitelik taşıyan, başta Kürt halkı olmak üzere Türk halkının ve diğer azınlıkların faşizme karşı savaşmalarına ışık tutan, onları devrimin zaferine ulaştıracak yolu aydınlatan "15 Ağustos 1984 Eruh-Şemdinli kıvılcımı" da, o zincirin bir halkası olarak dünya devrim tarihinin altın sayfalarına geçen bir devrim meşalesi olarak görülmeli ve bu kategoride değerlendirilmelidir.

Evet, 15 Ağustos 1984!..

Bu tarih üzerine çok şey yazıldı, söylendi; Türk ve Kürt halklarının o yıllarda içinde buldukları karanlık tabloyu: Baskı, sömür, işkence, zulüm ve terörü bile bile, göre göre, yaşaya yaşaya... "Dost"-düşman birarada: "Bölücü eşkiyanın Türk devletine isyany, provokasyon, maceraperestlik, anarşistlik, goşistlik, geleceği karanlık eylemler, Sovyet emperyalizminin Kürdistan'daki uşaklığı, Kürt halkını

katliama sürüklenme, vb. vb..." türden ezilen halkların ve ulusların hiç de yabancı olmadıkları bu eski bir şarkının nakaratları, koro halinde yinelendi.

Bu nakaratları, yukarıda adı geçen ülkelerde devrimi müjdeleyen kıvılcımların ardından, o ülkelerdeki emperyalizmin uzantıları, beşinci kolları, reformistler, revizyonistler, oportünistler ve sol içindeki her renkten oligarşi yardakçıları ve de emperyalizmin ağzından duyduk, dinledik. Bu şarkı onların klasik repertuarından hiç eksilmedi.

Gerek dünya genelinde, gerek ülkemizde ve gerekse Kürdistan'da, her yapılanmanın olaylara kendi mantığı, kendi sınıf çıkarları açısından yaklaşacağı gerçeğini göz önünde bulundurursak, "dost" görünüşlü güçlerin düşmanla aynı telden çalması —nüans farklılıkları hariç— doğal karşılanabilir. (?)

Bunun dışında bir de DOST olmanın niteliklerini taşıyan güçler (THKP-C kökenli örgütler, vd.) ve unsurlar var ki, onların olaya yaklaşımları, yorumları ve en önemlisi olay karşısındaki tavırları düşündürücü. Ve bir o kadar da üzerinde durulması gerekir.

Emperyalizmin 3. bunalım döneminde, Latin Amerika, Afrika, Asya ve Ortadoğu'daki halk savaşları karşısındaki olumlu davranışın PKK önderliğinde geliştirilen halk savaşına karşı gösterilemeyeşi nasıl açıklanabilir?

Bu tavrın ideolojik-politik temelleri nereye dayanmaktadır?

KUKM ile dost olabilmenin niteliklerini taşıyan güçler, (her ne kadar 1984'teki konularında olmasalar

bile) Kuzey-Batı Kürdistan'da halk savaşının ilan edildiği 15 Ağustos 1984'ün akabinde —o günlerde örgütsel yapı söz konusuydu— yayın organlarında yapılan değerlendirmelerde, savdukları halk savaşı anlayışı ve enternasyonal dayanışma çizgileriyle açık bir çelişkiye düşmekteydiler.

Bu çelişkinin kaynağı nedir?

Tek kelimeyle: ŞOVENİZMDİR...

Onun Türkiye oligarşisi tarafından ideolojik-sosyal-politik biçimlendirilişi olan KEMALİZM'dir. Kemalizmin, yani Türk şovenizminin etkileri yok edilmeden Kürt ulusunun meselesine doğru bir yaklaşım mümkün müdür? Devimci bir dürüstlük, açık ve net olarak şu soruları kendimize sorma cesaretini gösterebiliyor muyuz?

1. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının kendine ait olduğunu kayıtsız şartsız kabul ediyor muyuz?

2. Bu hakkı tayin edebilmenin ön koşulu olan kendi öz örgütünü kurması, geliştirmesi, güçlendirmesini hazmedebiliyor muyuz?

3. Onun örgütlenme hakkına ve bu hakkı kullanmasına saygı ve güven duyuyor muyuz?

Ve hepsinden önemlisi: Kemalizmin miras kalan, "Kürt halkının geleceğinin birlik ve beraberlik içinde tayini" demagojisinin şovenist etkisini kırabiliyor, terk edebiliyor muyuz?

Özetele; Marksizm-Leninizm'in ulusal meseleye bakışı ile KUKM'ne karşı mevcut tavrı arasındaki yanlışlığı görebiliyor muyuz?

Doğaldır ki, Türk şovenizminin etkisi kırılmadan yukarıdaki sorulara

doğru cevaplar bulunamaz. Bu başarılmadan da, KUKM'ne ve onun teorik tesbitlerine yönelik her değerlendirme şovenizmin izlerini taşıyama mahkum kalacak ve o oranda M-L ile çelişkili olacaktır.

İşte bu noktada Kemalizm ve onun ideolojisi -Türk şovenizmi- yenilmeli, toplumlar tarihinde hakim sınıflara ayrılan çöplüğe atılmalıdır.

KUKM yanında yer almak, onunla dayanışma içinde olabilmek, ezilen ulusa karşı ezen ulus devrimcilerinin, demokratlarının, yurtseverlerinin görevlerini yerine getirebilmesini sağlamak Türk şovenizmi ve Kemalizmin teşhir ve tecritini, biz Türkiyeli devrimcilerle dayatmaktadır. Sömüt bir deyişle, şovenizmin etkisini görmezlikten gelmek ve Kemalizmi farklı yorumlamak durumu kurtarmaya artık yeterli olamaz.

Devrimcilğin doğru ve gerekli kıldığı bir tarzda, açık yüreklilik ve cesaretle bu her iki olgunun üstüne gidilmelidir.

Türkiyeli yurtseverler, devrimciler; (Kemalizmin ve şovenizmin etkisinde kalsalar da, kalmasalar da), artık bu konuyu gündemlerine almalı, en azından Berxwedan'ın sunmuş olduğu bu olanaktan yararlanarak konuyu tartışabileme cesaretini gösterebilmelidirler. Evet, en azından bu görevi yapma cesaretini gösterebiliriz!

Kuzey-Batı Kürdistan'daki gelişmeler gözönüne alındığında, böylesi bir çaba, her ne kadar çok geri düzeyde olsa bile...

Dostça Selamlar
Türkiyeli Bir Berxwedan Okuru

Değerli Kürdistanlı Din Hocalarına!

Nasıl ki bir Alman, bir Avusturyalı, bir Hollandalı, bir Belçikalı vb. papaz din adamları; "Benim vatanım, ulusum, dilim, kültürüm burasıdır. Ben vatanımın, ulusumun, halkımın, milletimin mutluluğu ve refah içinde yaşamasını, el açıp kimseye muhtaç olmamasını; ulusumun, halkımın milletimin varlığının, onun her türlü kazadan, beladan, afet ve felaketten; haksız işgal ve savaşlardan korunması için halkımın acı, ızdırap ve çilesine ortak olacağıma, vatanımın kimler tarafından işgal altında tutulduğuna, kimler tarafından işgale uğrayacağına tehlikesini gördüğüm an, dini vecibeberimin emrettiği doğru yoldan ayrılmadan, halkıma anlatacağıma, ona, işgalci düşman ve devletin kim olduğunu göstereceğime namusum ve şerefim üzerine yemin ederim, yemin ederim, yemin ederim" derler. Siz Kürdistan halkının evladi, siz halkımızın değerli din adamları ve alimleri;

Yüzyıllardan beridir, senin gördüğün ve bildiğin gibi, Kürdistan ulusu ve halkı işgalci ve talancı Türk devletinin sömürgeci egemenliği altındadır. Ordusu, polisiyle, işkence aletleriyle, uçağıyla, top ve tüfeğiyle bir zulüm, işkence, dayak, küfür, onur kırıcı her türlü kötülüğüyle Kürdistan'ına, halkımıza, yani senin halkına zulüm ederek imha etmeye çalışmaktadır. Senin halkının dilini, kültürünü, örf ve temiz adetlerini yasaklamıştır. Ben Kürdüm diyene, Kürtçe-ana lisanını, bantımı konuşup, dinleye-

ne, her Kürt evladına, ana, baci ve babalarımıza ağır hapis cezaları vermekte, işkence etmekte, kurşunlayarak katletmektedir. Oysa en basitinde bir Alman, Amerikalı, Fransız, "Benim lisanıma, kültürüme, örf ve adetlerime hiç kimse müdahale edemez, yaparım, konuşurum, hiç kimse karışamaz" diyorsa, bu onun en tabii hakkıysa, neden biz Kürt ulusu, halkı, kadını, kızı, erkeği, genci ve yaşlısı bunların hepsinden mahrum kalmışız. Bizler, en ağır ceza ve hakarete uğruyor, "anasının bilmem nesini ettiği kuyruklu mağara Kürdü, eşkiyası, haydutu" deniliyor. Bizler de her iyi insan gibi insanız. Misafirperver, cana yakın ve temiz Kürdistanlı Kürt halkıyız. Bizim için sömürgeci Türk devletinin bu hakaretlerini kabul etmek; dilimizi, kültürümüzü, toprak bütünlüğümüzü inkar etmek; hakarete ve küfürleri kabul etmek çok çok ayıptır. Dünyada herkes, artık din adamıyla, alimiyle, aydınıyla, mühendisi ve doktoruyla, işçisi-köylüsüyle, yani tüm halkıyla zulme, esarete, işgale karşı ayaklanıyor. Ayaklanmışır ve özgürlüğünü kazanmıştır. Türkün en akıllı geçinen bürokratından, milletvekiline, en sıradan cahilinden serserisine kadar Kürt halkının varlığından, onun dilinin, kültürünün, toprak bütünlüğün ve devlet olma hakkından bahsedildiği zaman, hemen küplere biniyor ve basıyor küfürleri. Bu hepimiz için ayıptır. Atalarımızın, dedelerimizin, babalarımızın kemiklerini sızlattıktır.

Oberhausen'den Bir Berxwedan Okuru

"TÜRK HALKINI AYAKLANDIRIN... ONA DİRENİŞ VE İSYANI ÖĞRETİN"

Ülkenin kapılarını dünyan dört bir yanına, Arap şehirlerine, emperyalist dolar avcularına açan; sattıkları insanlarımızın karşılığında komisyon alan Özal-Evren çetesi tüm yetkililer; çok iyi bilmelidirler ki, halkın engin kin ve öfkesi içinde yaptıklarının hesabını ağır ödeyeceklerdir. Basın-yayını tam faşist bir yuvaya çeviren, Kürdistan ve Türkiye'de para karşılığında ajan-muhbir ağı yaratan, "yıkılmaz kale, güçlü devlet", "kahraman mehmetçik", "büyük ordu herkesi anında yakalar", "yakarız, yıkarız" deyip Türk ve Kürt halkı üzerinde tam bir denetim, korku, panik, dehşet yaratarak, tüm halkı sersem koyan gibi nereye, ne yapacağını bilmez bir hale getiren; top-

yekün ülkeyi zincire vuran, kısacası Hitlerin Nazi kitlelerini yaratmaya çalışan faşist Türk sömürgeciliğinin toplumumuzda yarattığı acı tablo budur.

Halkımızın emek gücünü, değerini kullanan, onun kurtuluş umutlarını bilerek sapıran, çektiği acıları-ızdıraplarını umursamayan bazı devrimci geçinen sahtekarlara şunu soruyorum.

Türk, Kürt ve tüm azınlık milliyetlerin düşmanı faşist Türk yönetimi ve emperyalistler değil midir? "sınıfsal mücadele olmadan, ulusal mücadele başarıya ulaşmaz" deyip alçaklık etmeyin artık. Kürdistan'da ulusal mücadele sürerken, siz neden Türkiye'nin sanayi alanları olmak üzere tüm alanında sınıfsal mücadele ile

Siz değerli din adamlarımız, ülkemizdeki bu durum karşısında bizim yapması gereken görevler nelerdir? En başta, işgalci faşist Türk sömürgecilerine ve devletine lanet olsun diyelim. Kürdistan halkına zulüm eden her kim varsa onlara lanet olsun deyin. Onlara bağış-para ve her türlü desteğinizi geri çekin. Onların yanından uzaklaşarak safalarını terkinin. İşgalci Türk devletine, düşmana yardım edenin, ona maddi-manevi destek verenin namazı-niyazı kabul olmaz. Sömürgeci Türk devletinin ordusunun, polisinin varlığı için dua etmeyin. Onlar canidir, katildir.

Siz değerli Kürdistanlı din adamlarımız: Bundan sonra ibadetinizi, camilerinizi Kürt halkıyla beraber ve Kürt halkının varlığını kabul eden insanlarla beraber yapın ki ibadetiniz, namaz ve niyazınız yerini bulsun. Hakkın ve adaletin doğruluğuna erişesiniz. Faşist Türk hocalarının başında bulunduğu tüm camiler faşist yuvalarıdır. Oralarda Kürt ulusuna düşmanlığın propagandası yapılıyor. Sizleri sizlere karşı, yani Kürt halkına karşı düşman ediyorlar. Bunun için:

1. Camilerinizi ayırın,
2. Kürdistan'ın varlığı ve muzafer olması için dua edin.

Kürdistanlı işçiler, köylüler ve tüm halkımız!

Kürt din adamlarına bu durumu kavratarak ikna edelim ve peşlerinden olan milyonlarca halkımızı Türk faşistlerinin yanından kurtaralım!

tüm halkın muhalefetini örgütleyip, ortak düşmanı kısıp içerisine almıyor muyuz? Faşizme, sömürüye karşı var olan bir hareketi desteklemek, ortak düşmana birlikte darbe vurmak bir devrimci görev değil midir? Halkların gerçek dostluğu bu değil midir?

Kürdistan ve Türkiye halklarına kan kusturan faşist Türk yönetimine ve emperyalizme PKK şanlı 15 Ağustos Atılımıyla büyük bir darbe vurmuştur. Halklarımızın kurtuluşu için 15 Ağustos şanlı, şerefli, babacan vuruşu büyük bir çığır açmıştır, büyük bir atılım yaratmıştır. Halkta korku, panik azaalmıştır, cesaret artmıştır. Ve dalga dalga bugüne değin gelmiştir. Bu mücadelede birçok insana itici

7 Yaşındaki Çocuklarımız Dahi Düşmana Karşı Kinle Dolu

Bugün ülkemizde tek konu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bu mücadeleye önderlik eden PKK'dir. Hemen herkes Kürdistan'daki gelişmeleri tartışıp konuşmakta ve mücadeleye nasıl katılacaklarını, kendilerini bekleyen görevlerin ne olduğu konularında görüş belirleyerek birbirini teşvik etmektedir. Bu çok önemli bir gelişmedir. Eğer bugün herkes, düşmanın tüm vahşetine rağmen böyle konuşabiliyor, tartışıp bilinceleniyorsa ve görevlerinin bilincine varıyorsa, bu mücadelemizin boyutunu ortaya koymaktadır. Ve inanıyorum ki halkımızın her ferdi mücadeleye bütünleşerek bağımsızlığa doğru daha güçlü gelişmelerin yaratıcısı olacaktır. Özellikle Kürdistan gençliğinin mücadeleye yakından ilgi duyarak; "bizim savaşımız yakındır, kendimizi hazırlıyoruz" demeleri beni oldukça sevindirdi ve duygulandırdı. Bu inanç ve ruh gençliğimizde yaratıldıktan sonra zafere yazık kesindir, buna inanıyorum.

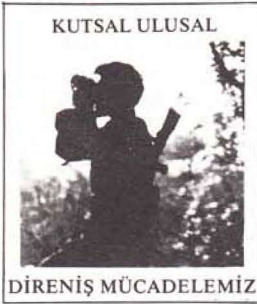
Çok soğuk ve ayazlı bir sabah, erkenden şehre gidecektim. Ancak kalktığımda köyün etrafı Türk askerleriyle sarılmıştı. Bir durumun olduğunu sanıyordum. Belli bir süre geçtikten sonra kapım çalındı, açtığımda üstüğemi karşımda gördüm. İçeri geleerek, sobanın yanında oturdu, bu arada biz de kendisine çay kaynatarak ikram ettik. Bu sıralarda benim küçük kızım uykudaydı.

Zaten kızıma sürekli anlatıyordum Kürdistan'ı, düşmanın vahşetini. Öyleki kızım düşmana karşı büyük bir kin ve hınç ile dolmuştu. Kürdistan'ın şerefi üzerine yemin ederimki daha yeni altı yaşını bitiren kızım uyandı ve yanına geldi. Üsteğmeni gördüğünde kimdir diye bana sordu. Türk askeridir diye cevap verdiğim de, kızım sobanın maşasını eline aldığı gibi, üstüğeminin sırtına indirdi ve bağırarak, "O, keke Mahsum'u öldürdü, ben de onu öldüreceğim, öcünü alacağım" diye saldırdı. Bu durum karşısında ben de şaşırıp ve zorla kızımı kucağıma alarak teskin ettim ve annesinin yanına gönderdim. Buna rağmen çocuk hala da bağırıyordu. Tabii ki üstüğem her şeyi anladı ve "eğer" dedi, "ben de Kürt olmamış olsaydım seni hemen yakarlardım." Bu durumlar üzerine konuşarak meselemiz Kürdistan sorununa kadar geldi, dayandı. Kendisinin belirttiği göre aksiden Urfa'lı olup Ankara'nın bir kazasında doğup-büyümüş. Konuştuğumuzda üstüğem şöyle diyor: "PKK gerillaları mücadelelerini biraz daha geliştirelirse önemli gelişme olur, eğer bugün bir kurtarılmış bölge elde edilmişse köy korucularını ve ihanetin büyük rolü var, çünkü bir PKK gerillası bir tabura bedeldir. Ama en yakında tüm halkın desteğiyle kurtarılmış bölge elde edeceğine inanıyorum, tüm gelişmeleri kendim de takip ediyorum ve dileğim en yakın zamanda benim de mücadeleye katılmamdır. Bak sen de burda şahidimsin bu dediklerimi unutma, eğer daha 7 yaşındaki çocuk da Türk askerine karşı hınçla doluyorsa zafer yakın demektir." Tüm gelişmeleri yakından izliyorum, bakıyorum tüm gençler her akşam BBC'yi dinliyorlar. Ve şöyle dediklerini biliyorum: "İnşallah bizim gerillalar birkaç asker daha öldürmüş ve savaşın nasıl geliştirilmesi gerektiğini ceamaatlerde birbirine anlatarak gelişmelerden haberdar ediyorlar. Eskiden Türk ordusu çok güçlü görünüyordu, ama şimdi görüyorum ki çok korkak ve pasiftir."

İşte verdiğim bu örnekler Kürdistan'daki gelişmelerin düzeyini en açık bir tarzda ortaya koymaktadır.

Mülheim'den
bir eski HK taraftarı
Şimdi ERNK taraftarı

Saygılarımla
S. Arabistan'dan Ş. V.

DİRENİŞ MÜCADELEMİZ

Aylardan Ağustos'tu. Arkadaşlardan aldığımız notta Takım olarak Kato'ya gitmemiz isteniyordu. Hazırlıklarımızı yaparak yola çıktık. Kato'ya çıktığımızda bizden başka diğer arkadaş gruplarının da gelmiş olduklarını gördük ve hala da gelmeye devam ediyorlardı. Bölgenin tümünü kapsayan yetkili bir toplantının yapılarak yürütülen faaliyetlerin değerlendirileceğini, yeni kararlar alınarak grupların yeniden düzenleneceğini ve hemen yeni faaliyet alanlarımıza döneceğimizi öğrendik. Toplantıya katılması gereken diğer arkadaşların da gelmesiyle başlayan toplantımız beş gün devam etti. Bütün arkadaşlar heyecan içinde hangi alana gideceklerini, gruplarının kimlerden oluşacağını, kısaca toplantının sonuçlarını merakla bekliyorlardı. Yeni savaşçı arkadaşlar için toplantının sonuçları daha da büyük bir merak konusu olmuştu. Bölgenin çeşitli yörelerinden gelen arkadaşlar kendi aralarında mücadelelerin çeşitli sorunlarını tartışarak bilgi alışverişinde bulunuyor, sahip oldukları tecrübeleri birbirlerine aktarıyorlardı. Uygun görülen kendilerini yeni mücadelelerin çeşitli sorunlarını tartışarak bilgi alışverişinde bulunuyor, sahip oldukları tecrübeleri birbirlerine aktarıyorlardı. Uygun görülen kendilerini yeni mücadelelerin çeşitli sorunlarını tartışarak bilgi alışverişinde bulunuyor, sahip oldukları tecrübeleri birbirlerine aktarıyorlardı.

Çalışmalarımızın beşinci gününde toplantımız sonuçlanmıştı. Yeniden düzenlenmiş olan gruplar, gitmek için yol hazırlıklarını yaparlarken, bazı gruplar da yola çıkmıştı bile. Bizim grup ise hala toplantının yapıldığı alandı. Grubumuzun düzenlenmesi işi bitince akşam yola çıkmak için hazırlıklar başladı. Artık son hazırlıklarımızı yapıyorduk ki, nöbetçi arkadaşlar K. köyüne helikopterlerle askerlerin indirildiği haberini verdiler. Aradan on-onbeş dakikalık bir zaman geçmeden ikinci bir haberi de aldık. Haberde köydeki bazı evlerin ateşe verildiği bildiriliyordu. Dürbünle köyü iyice gözleyen arkadaşlar ateşe verilen ev-

Betkar Vadisinde Saat... On Altı On Beş

lerin savaşçı arkadaşlarımızın evleri, ve bir tanesinin de nöbetçi arkadaşlardan K...nin evi olduğunu söylediler. Elindeki dürbünle köyde yanan evleri seyreden K... arkadaşlarından bir of çekerek, "Alçak düşman, sen bu hareketinle bizleri teslim alacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Biz mücadeleye katıldığımız ilk günden beri ölümün, tutuklanmanın, açlığın, susuzluğun,uykusuzluğun yaşamımızın bir parçası olacağı ve hatta evlerimizin yakılarak köylerimizin viran edileceğini biliyorduk. Yanılan biz değil sen oldun. İntikamımız korkunç olacak, bunu bilesin..." diyerek bütün duygularını dile getirmişti. Askerler yakılacak evlerin eşyalarını boşaltarak evleri ateşe veriyorlardı. Yanan evlerini söndürmek için ellerindeki kovalarla ta taşıyan kadınlar askerler tarafından uzaklaştırılıyor, gitmek istemeyen kadınlarla askerler arasında yoğun tartışmalar oluyordu. Kadınların askerlere küfürleriyle ağıt sesleri birbirine karışıyor ve çocukların atıkları çığlıklar kulağımıza kadar geliyordu. Sanki köyde bir cenaze kaldırılıyordu. Matem havası her yana yayılmış, her tarafa sessizlik hakim olmuştu. Bütün birim olarak —evleri yakılan arkadaşlar da dahil— düşmanın kural tanımayan uygulamalarına gözlerimizle bir kez daha tanık oluyorduk. Sömürgecilerin böyle çingince bir uygulamaya boşa girişmedikleri çok açıktı. 15 Ağustos eylemleriyle başlayarak süreklilik arzeden eylemlerimizle düşmanın bütün otoritesi yerle bir edilmişti. Düşman kaybolan prestijini yeniden sağlamak amacıyla çeteciliği gündeme getirmiş ve çeteciliğin yaygınlaştırılarak örgütlenmesi için yoğun çaba sarfediyordu. Bunun sonucunda, Van'ın Çatak kazasında örgütlendirilmiş olan çeteler tarafından yiğit yoldaşımız Hamit (Seyfettin ÖZEN) alçakça katledilmişti. Şehitlerimize en büyük saygıyla mücadeleyi yükseltmekle yerine getiren Partimiz, 15 Ağustos'ta bu hain çetelerin yaptıklarının hesabını sormuştu. Gerçekleştirilen eylemlerle çığına dönen sömürgeciler misilleme olarak savaşçı arkadaşlarımızın evlerini ateşe vermekle sonuç alacaklarını zannedecek kadar akıldan yoksun bir şekilde saldırıyorlardı...

Evler hepimizin gözleri önünde cayır cayır yakıldılar, ama biz müdahalede bulunamıyorduk, mevcut durumumuz buna müsait değildi. Bunun intikamını mutlaka ama mutlaka ala-

caktık. Son hazırlıklarımızı da tamamlayarak arkadaşlarla vedalaştık ve faaliyet yürüteceğimiz alanımıza doğru yola çıktık. Hareket alanımız Van, Hakkari ve Uludere'yi kapsamaktaydı. Van'ın yüksek yaylalarından geçerek yol alıyorduk. Yaylalara yerleşmiş olan Koçer çadırlarına uğruyor, hemen hemen uğradığımız her yerde de toplantılar düzenliyorduk. Halka, Partinin başlattığı silahlı mücadeleyi detaylı olarak anlatıyor, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine katılmalarını, savaşçılar vermelerini... kısaca Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni maddi ve manevi olarak desteklemelerinin bir yurtseverlik görevi olduğunu kavratmaya çalışıyorduk. Yürüttüğümüz propaganda kitleler tarafından coşkuyla karşılanarak, büyük destek gördü. Bunu açık olarak görmek mümkün. Yayla arazisi bizim açımızdan oldukça elveriş-

devrimci faaliyetler, diğer yandan da halkın yoğun maddi ve manevi desteğiyle günbegün yükselen ulusal kurtuluş mücadelemiz...

Hareket hattımız boyunca çeşitli toplantı ve gösteriler yaparak Hakkari'ye ulaştık. Artık ana faaliyetlerimize başlayacaktık. Burada yapacağımız ilk iş bölgede faaliyet yürüten arkadaşlarla ilişki kurarak görüşmek olacaktı. Ki, birkaç gün geçince arkadaşlarla görüşmemiz sağlandı. Bu alanın diğer alanlardan farklı bir yapısı vardı. Aşıretler fazla nüfus sahibi değildi. Alandaki köylerin çoğu Kurmanc (Kürdistan'da aşiret dışı kalan kesimlere verilmiş isim) köyleriydi ve bundan dolayı da burada yürütülecek olan faaliyetlerde uygun yöntemleri bulmak ve uygulamak gerekiyordu, bu da Parti otoritesinin kısa zamanda hakim kılınmasına ve savaş-
şa katılacak yüzlerce savaş-

sızdı ve gündüzleri konaklayacak, barınacak alanlar ya hiç yoktu, ya da çok az bulunuyordu. Böyle elverişsiz bir arazide gülerce yol almamıza rağmen düşmanın, alandaki varlığımızdan haberdar olmaması kitlelerin mücadeleye olan yakın desteğindedir. Çeteciliği bu alanlarda da örgütlemeye çalışan sömürgeciler, yöredeki aşiret ileri gelenleriyle toplantılar yapıyor ve bu faaliyetleriyle ulusal kurtuluş mücadelemizi engelleyeceklerini zannediyorlardı. Ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik bu faaliyetlere sözde Kürdistan halkının "kurtuluşu" için savaşan bazı güçler de çeşitli biçimlerde katılıyorlardı. Ama halktan, bizim alanda olduğumuzu, hatta çoğu kez yerimizi bilmelerine rağmen ne dolaylı ve ne de direkt olarak düşmana hiçbir ihbar gitmemişti. Bir yandan sömürgeciliğin açık vahşi saldırısı ve çeşitli maskelere bürünerek yürütülen karşı-

çının çıkarılmasına yol açmak demektir. Bu sonuca ulaşmak için siyasal mücadele ile askeri mücadeleden aynı anda birlikte yürütülmesi gerekiyordu. Tersisi durumda faaliyetlerde tıkanma olabilir, ilişkilerimiz de ekme ilişkilerinden öteye geçemezdi. Bu da faaliyet yürüten arkadaşların kendilerini koruyamama durumu gelmeleri demektir. Tüm bunlar gözönünde bulundurularak, alanın da hassaslığı dikkate alınarak yapılan değerlendirmeler sonucunda kısa süreli bir faaliyet planı oluşturuldu. Plan gereği alanda çeşitli toplantılar ve gösteriler yapılarak Hakkari şehir merkezinde polisleri yönelik eylemler gerçekleştirildi. 9.10.1985'te yapılan eylemde üç polis öldürülmüş, ikisi de ağır yaralanmıştı. Peşpeşe yapılan eylemlerimiz ve yoğun olarak yürütülen siyasal faaliyetlerimiz alanda büyük etki yaratmıştı. Bu etkileri her yerde görmek müm-

kündü. Yine bu eylemlerin gerçekleştirildiği günlerdi; gittiğimiz bir köyde toplanan köylülere konuşma yapan arkadaşın sözünü tamamlamasıyla, bir köylü konuşmak için söz hakkı istedi. Ve konuşmasına şu örneklerle başladı:

"Zilamek hebû gelek ji pîreka xwe ditirsîya. Mastê wan hebû, zilam dikir nedikir pîreka wî mast nedidaye. Ji bo xwarina wan herdem dew tani. Rojekê wusa du rojan wusa. Rojekê disa mehvanên wan hatin. Pîreka wî nan û dew da ber wan. Zilam ji mehvanên xwe cesaret stand, ê din gote mast. Lê belê pîreka disa ji mast neanî. Navbera herdukan de pevçûn derket. Zilam şunde revî, û got: Min carekê gotîye mast. Tu min bikujî ji ez ji mast nayim xwarê, mast, mast û mast..."

Köylü bir örnekle şu gerçeği ifade etmek istiyordu: Bugün Kürdistan'da zayıf da olsa mücadele başlatılmıştır. Artık bundan dönmek mümkün değildir.

Karşısında savaştığımız güç tankıyla, topluyla, uçayla üzerimize gelmekte, kuralsız bir savaş yürütmektedir. Bu onun geçici üstünlüğünü gösterir, ama güçlü olan halk için savaşımlardır. Yürüttüğümüz savaşta düşman kuralsızlığını en ufak olaylara kadar sergilemektedir. Binlerce Kürdistan köylüsü suçsuz yere tutulanmış, işkencelere tabi tutulmuş, sorgusuz-sualsiz kurşuna dizilmiştir. Mücadeleye çok sınırlı da olsa destek sunan Kürt köylüsünün evlerini yakmış-yıkmış ve tüm bunlara gerekçe olarak da Apocuların barındırılması gösterilmiştir. İnsanlık dışı uygulamaları maruz bırakılan insanların tek suçları Kürt ve Kürdistanlı olmaları. Mücadelenin ilk günlerindeki cılız sesimiz Kürdüz, Kürdistanlı'yız diye çıkıyordu. Ve şimdi Kürdistan halkı olarak sömürgeci baskıdan kurtulana kadar savaşacağız diye sesimizi yükselttik ve bu sesi dost-düşman herkese duyurduk. Bu ses, öldü ve mezarla gömüldü denilen Kürdistan halkının sesidir ve düşmanı çıldırtan, onu vahşi bir hayvan gibi sağa-sola saldırtan yine yükselen sesimizdir. Yukarıdaki örnekte de belirtildiği gibi bir kere Kürdistan demiş ve ayağa kalkmışız, artık hiçbir engel tanımadan "Ya Kürdistan ya ölüm!" diyerek yürüyeceğiz düşmanın üzerine... "Ya Kürdistan ya ölüm!..."

İşte yoksul bir Kürt köylüsünün kısa hikayesinde bize sunmak istediği duygular bunlardı...

Bulduğumuz alandan

ayrılmamız gerekiyordu. Grubumuz kısa sürede yol hazırlıklarını tamamladı, artık harekete geçecektik. Gideceğimiz yol güzergahı hakkında öncü grubun bilgilerini bekliyorduk. Keşiften önce arkadaşlar gideceğimiz hat üzerindeki köylere çok sayıda askerin gelmiş olduğunu ve patika yolun geçtiği dağ geçidini (şeridini) baştan başa tuttuklarını söylediler. Nedenlerini araştıran arkadaşlar, birkaç gün önce bizden ayrılan bir grup arkadaşın bu alandan geçerken görüldüklerini ve bunun üzerine binlerce askerin dağlara çıkarıldığını ve dağın önemli noktalarına pusuların kurulmuş olduğunu açıkladılar. Gideceğimiz yol hattını değiştirerek, bizden ayrılan grubumuzla birleşmek için Çukurca'nın yüksek yaylalarından yürümeye başladık. Beş altı saatlik bir yol almıştık ki, ilkbaharda çığın getirdiği karlarla karşılaştık. Karlar dereyi boydan boya kapatmıştı. Yaz ayları olmasına rağmen hala erimemişti ve bu yüzden de geçit vermiyordu. Derenin çıktığı noktaya doğru ilerledik, geçiş noktası arıyorduk, ama her yer kapalıydı. Derenin çıktığı yerde karların erimiş olduğunu gördük. Kar altı tarafta erimiş ve üçyüz metre uzunluğunda bir tünel oluşmuştu. Özel yapılmış gibi olan bu kar tüneline geçerek yolumuzda devam ettik. Buralarda daha önce belli bir süre kaldığımız için hareket ettiğimiz alanları iyice biliyordum. Diğer grupla buluşma noktamız olan Sewan'a ulaştığımızda arkadaşlar da yeni gelmişlerdi. Görüşmemizi kısa zamanda tamamlayarak bazı hazırlıkları yapmak için köylere indik. Buralarda birkaç gün kalacak, yapılacak gereken işlerimizi tamamlayarak ayrılacaktık.

Kürdistan'ın başka yörelerinde pek rastlamadığımız, ama bu yörenin çoğunluğuna hakim olan halkımızın önemli bir özelliğiyle karşılaştık. Köylü kadınlar hamurlarını yoğuruyor, atşelerini yakıyorlar ve diğer malzemelerini de hazırlayıp bekliyordular. Yoldan giden veya köye doğru gelen arkadaşları gördüklerinde de hemen ekmeğe pişirmeye başlıyorlardı. Çok dikkatimizi çeken bu hareketi detaylıca incelediğimizde, bunu bizden çekindikleri için yaptıklarını, Kürdistan'da günbegün yükselen ulusal kurtuluş mücadelesine olan inançlarından dolayı kendilerini sorumlu hissetmelerinden yaptıklarını öğrendik. Bizzat kendi bölgelerinde yürütülen mücadeleye yakından tanıklılar ve yurtseverliğini bir gereği olarak da, mücadelenin içinde yer alarak Kürdistan halkının kurtuluşu uğruna

savaşan partizanlara sahip çıkmayı, onları maddi-manevi olarak desteklemeyi bir borç bilmekteydiler. Halkımızın bu güçlü özelliğiyle karşılaştık, bazı güçlerin halka yönelik yaptıkları konuşmaları hatırlamadan edemedik.

Yapmamız gereken hazırlıkların tamamlanmasıyla hareket ettik. Hareket hattımız Uludere'ye doğruydı. Xabur vadisini, sarp ve geçit vermez dağları birer birer aşarak, buluşma noktamıza ulaştık. Ama arkadaşlarla görüşme günümüze daha beş gün vardı, ama bunu hayata geçirebilmek için gelecek olan arkadaşları beklememiz gerekirdi. Grup olarak yaptığımız değerlendirmeye toplantısında alanda uygun bir hedefe yönelik eylem yapmayı kararlaştırdık.

Yöneleceğimiz hedef, sömürgecilerin sürekli olarak pusus kurdukları geçiş noktası olacaktı. Grup olarak eylem hazırlıklarını yapmamız gerekiyordu. Biz dört arkadaş, eylem yapılacak alanı keşfe gittik. Akşam olunca pusus noktasının yakınına yerleştik, bulunduğumuz yerleri araziye uygun bir biçimde kamuflaj ettik ve sabah saat beşe çeyrek kalıncaya burada bekledik. Elimizdeki dürbünlerle düşmanın mevzilerini sürekli kontrol altında tutuyorduk. Tam saat beşe çeyrek kala bir asker kalktı ve tüm askerlere haber verdi. Verilen işareti alan askerler birer birer hareket noktasına girdiler ve tek sıra halinde dizildiler. En önde üç kişi belli aralıklarla yürüyen askeri grupları aralarındaki mesafeyi 150 metre kadar açtı. Ama gruptaki askerler de aralarında 10-15 metre mesafeyle patika yolu bu düzen içerisinde geçerek, arabaya yoluna indiler. Bütün dikkatimizle en küçük hareketlerine kadar izlemeye çalışıyor, ayrıntılarıyla not alıyorduk. Askerler arabaya ulaşır ulaşmaz yürüyüş biçimlerini değiştirdiler. Yolun hem sağında, hem de solunda yürüyor ve bu diziliş biçimiyle adeta bir üçgeni andırıyorlardı. Bu yürüyüş biçimi, yolun sağında veya solundan açılacak herhangi bir ateşe karşı tam siper durumunu aralıkta karşılamak için seçilmişti. Çapraz yürüyüş biçimi de dediğimiz bu yürüyüş özellikle arabaya yollarında kullanılan en geçerli biçimdi. Bunu devrimci kuvvetler gibi, karşı-devrimci güçler de kullanmaktaydı.

Askerleri, gözden kayboluncaya kadar izledik ve o gün akşama kadar o çevrede kaldık. Amacımız, askerlerin akşamki dönüş biçimlerini de izlemektir. Bu gözlemlerimizle en sağlam eylem planını çıkaracak eylemi gerçekleştirecektik.

Akşama doğru 16.30 sularında ilk öncü grup görüldü. Arkadaşlarla askerleri pürdikkat izlemeye koyulduk. Araba yolunda, çapraz yürüyüş biçiminde 10-20 metre aralıklarla yürüyorlardı. Biraz daha yürüyünce araba yolundan ayrılarak direkt pusus noktasına çıkan patika yola girdiler ve hemen tek sıra biçiminde alarak mevzilerine ulaştılar.

Keşfimiz tamamlanmış

değildi. Çünkü, biz sadece düşmanın hareket tarzını, gidiş-geliş saatlerini öğrenmiştik. Bizim için en önemli olan güçlerimizin nereye ve nasıl yerleştirileceği, çatışma esnasında arkadaşların birbirlerinin ateşinden etkilenmeyecek tarzda nasıl konumlandırılacağı, saldırı işareti nereden verileceği, Takım genel komutanının kalacağı yer, eylem alanındaki genel koordinasyonu sağlayan komutan yardımcısının yeri, geri çekilme noktası, doktorun kalabileceği yer—eylemi gündüz yapmak istediğimiz için—, düşmanın hava saldırılarına karşı kullanılacak otomatik silahın yeri, çatışmada bozguna uğrayıp kaçan düşman birliklerine darbeyi vuracak olan grubumuzun yerleşeceği yer, muhtemelen düşmanın yardımına gelebilecek olan takviye kuvvetinin durdurulacağı yer, bunlar ve benzeri önemli noktaların tespit edilmesiydi. Bunun için de eylemin yapılacağı noktada bizzat inceleme yapmak ve en uygun yerleri tespit etmek gerekiyordu. Bundan hareketle ikinci akşam da aynı alanda kaldık. Ertesi sabah askerler saat beşe onbeş kala daha önce saptadığımız güvenli tedbirlerini alarak yarım saat uzaklıkta olan karakola gittiler. Bunu fırsat bilerek hızla yerimizden kalkıp Xabur ırmağına elbiselerimizle girdik. Xabur'dan geçmek istediğimiz yer bir hayli derindi. Önce bir arkadaşla karşı tarafa geçtik, geride kalan diğer iki arkadaş da bizi korumak için suyun karşı tarafında mevzilendiler. Çok hızlı bir şekilde hareket ederek pusus noktasına (askerlerin) ulaştık.

Alan 300-400 metrelik kadar bir yerd. Yol boyunca güçlerimiz yerleştirilene kadar noktaları tespit ettikten sonra, alanda gözükmemek için hızla uzaklaştık. Alanda görülmeyen tüm planımızı altüst edebilirdi. Müfrezemizin bulunduğu yere ulaşmak için hemen yola çıktık. Biraz yol almıştık ki, Irak'a sürülerini geçirmek isteyen çobanlarla karşılaştık. Kendileriyle daha önceden tanıştığımız için

bir arada oturduk, konuşup tartıştık. Sohbetlerimiz içerisinde bizlerden istemlerde bulunuyorlardı. Özellikle de eylem istemini de dayatıyorlardı. Sürülerini sınırdan rahat geçirmek için bizim de keşif ettiğimiz pusus noktasını hedef gösteriyor, buranın mutlaka kaldırılması gerektiğini söyleyerek, eylemi birlikte yapmamızı istiyorlardı. Bu istemler sadece çobanlardan gelmiyordu, tüm bölge halkı bunu dayatıyordu. Halkın istemleri ile alandaki eylem planımız çakıştıyordu (ki, bizim açımızdan düşmanın bu alandaki zayıf noktaları çoktu). Konuşmalarımız daha da uzayabilirdi, ama arkadaşların yanına bir an önce gitmemiz gerekiyordu. Çobanların yanlarından ayrılmak için istediğimizde, kendi aralarında bir-iki el hareketlerini yaptıklarını gördük. Bu ne demek derken, elinde bir koyunla çobanların biri yanımıza dikildi. Artık münakaşamız başlamıştı. Kendilerine koyunu götürmeyeceğimizi, eğer götürürsek bile ancak ücretini ödeyerek götürebileceğimizi belirttik. Ama vermekte kararlı olan çobanları ikna etmek mümkün müydü? Sözleriyle bütün ısrarlarımızı geri çeviriyorlardı. İçlerinden biri gözlerini bize dikerek, paramızın geçerli olmadığını, ancak Kürdistan kurtulduktan sonra paramızın geçerli olabileceğini söyleyerek, "Bir kere de bizim paramız geçsin" dedi ve koyunu elimize tutuşturdu. Yanımızda bir koyunla arkadaşların yanına ulaştık. Çok yorgun ve uykusuzduk. Kısa bir süre de olsa dinlenmek için uygun bir yere çekildik.

Takvim yapıları 9 Ekim

1985'i gösteriyordu. Kendi aramızda çok dar bir toplantı yaparak eylem planını çıkardık. Planın en ince ayrıntılarına kadar dikkat ediyor, Partinin alana yönelik planına hizmet etmesi açısından ilk eylemimizin başarılı olması için titizlikle üzerinde duruyorduk. Planı detaylı tarzda incelerken, bir grup arkadaş da öğle yemeğimizi hazırlıyordu. Çünkü tüm hazırlıklarımızı öğle saat 12.00'ye kadar bitirmeli ve saat 13.00'de yola çıkmalıydık. Hareket planımız böyle emrediyordu. Çalışmalarımızı bitirir bitirmez bütün grup yemeğin başına toplandı. Öğlen yemeğimizi çok zengini: Pirinç pilavı, et ve soğan. Büyük bir iştahla yemeğe başladık. Arkadaşlar arasında adeta bir bayram havası yaşıyordu. Arkadaşlardan bazıları, "iki saat sonra Türk askerlerini de böyle yiyeceğiz" derken, diğer arkadaşlar da, "Kürtlük, mertlik, yiğitlik nasılmış onlara göstereceğiz" diyerek onların konuşmalarını onaylıyor ve böylece sevinçleriyle, heyecanlarıyla eylem coşkusunu yaşıyorlardı. Saat 12.00'ye geldiğinde tüm savaşçılarla son bir toplantı yapmak için toplandık. Toplantımız eylem kararının açıklanmasıyla başladı ve her zaman yapıldığı gibi, eyleme gitmeden önce —savaş kuralının gereği olarak—, "Eyleme katılmayacak olan var mı?" (hasta olanlar bulunabilir, eyleme hazırlanmayanlar çıkabilir), sorusu tüm savaşçılara tek tek soruldu. Tüm savaşçıların yanıtı hep bir ağızdan, "Eyleme hazırız" demek, yapılacak eylemi onaylamak demektir. Tüm arkadaşlara eylemin yapılacağı yer, eylem planı (şekillerle, yerde çizilen krokiyle), geri çekilme, ilk toplanılacak nokta, istenmeyen herhangi bir durumla karşılaşılacağı takdirde toplanılacak ikinci nokta (yani eylemlerin dağılma, birbirini kaybetme vb. için), saldırı işareti, geri çekilme işareti, müfrezenin genel parolası, eylem sahasında yaralı ve şehit düşen savaşçılar için kullanılacak parola ve çatışma alanının yakınında bulunan doktorun yeri vb. ayrıntılarıyla anlatıldı. Özellikle doktorun yeri, çatışmada yaralıların bu noktaya taşınması için mutlaka bilinmeliydi. Ama, yapılacak olan yaralıları taşıma işlevi mutlaka komutanın izniyle olmalıydı. Çünkü, çatışma devam ediyorsa, bir savaşçının kendi başına yaralıyı çatışma alanından uzaklaştırması doğru olmaz, düşman böylesi bir durumda daha fazla savaşçıyı savaş dışı edebileceği gibi, çatışmada insiyatifini de eline geçirebilir ve hatta müfrezeyi bozguna uğratabilirdi.

DEVAM EDECEK

VAHŞİ TÜRK
SÖMÜRGEÇİLİĞİNİN
KÜRDİSTAN KATLIAMI

Çağdaş halklar arasında bağımsız ve özgür bir halk olarak yerini almak için bugün Kürdistan halkının, sömürgeci egemenliğe karşı yürütmüş olduğu ulusal direniş mücadelesi yeni bir dönüm noktasına gelmiş bulunmaktadır. Kürdistan'da yükselen ulusal direniş mücadelesiyle temelleri sarsılarak, her geçen gün yok olmanın eşiğine sürüklenen faşist Türk sömürgeçliği, atalarından devraldıkları sürgün, soykırım ve baskı metodlarını bugün daha acımasızca ve sinsice hayata geçirip insanlıkdışı uygulama ve çabalarla bütünleştirerek halkımızı topyekün imha etmenin savaşını vermektedir.

Tarih boyunca ezilen, insanlık hakları gaspedilerek soykırımlara tabi tutulan Kürdistan halkının, bir halk olarak imha edilip tarihten silinmek istenmesi Osmanlı İmparatorluğu döneminden beri süregelen bir amaç olmaktadır. Bu amaç içindir ki, Osmanlı İmparatorluğu döneminde de Kürt halkı, sayısız katliam uygulamalarına maruz kalmış, yerinden ve yurdundan sürülmüştür. Osmanlı İmparatorluğunun yerini alan ve diğer halklara karşı da barbarlığı ve despotluğu elden bırakmayan TC, aynı amacı gerçekleştirerek için tarihi Ermeni soykırımından sonra, Kürt halkına da yönelerek, 1920-40 yılları arasında Koçgiri'de, Ağrı'da, Palu-Genç-Hani'de, Dersim'de soykırımlara başvurmuş, ana rahmindeki bebenden yetmişlik ihtiyara varana kadar, kadın-erkek, büyük-küçük ayrımını gözetmeksizin bir milyondan fazla Kürt insanını süngü uçlarından geçirerek katletmiştir. Ve milyonlarcasını da Kürdistan'dan sürgün ederek vatan toprağından uzaklaştırmıştır.

Halkları soykırımdan geçirerek topraklarını işgal edip egemenliği altına alan yayılmacı-despot faşist Türk sömürgeçliği; bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yaygın gerilla savaşıyla ordulaşmaya doğru adım adım ilerlemesi karşısından çığına dönerek, Kürdistan'da hiçbir savaş kurahıyla bağdaşmayan, oldukça kuruksız, çağdışı vahşi bir imha savaşını özel savaş yöntemleriyle uygulamaktadır.

İçine girdiği bunalımda

Kürdistan'da Sürgünler, Artan Baskılar ve Stratejik Köy Uygulamaları

sonunun yaklaştığını gören faşist Türk sömürgeçliği, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı tüm güçlerini seferber ederek, halkımızın imhası için ulusal direniş savaşımızın daha ilk aşamasından başlayarak sayısız özel savaş yöntemlerine başvurdu. Halkımızın, haklı ulusal direniş mücadelesi karşısında uygulanan savaş yöntemlerinin bir bir boşa çıkarılması, sömürgeci egemenlik için tam bir hezimet oldu. Bunun sonucu, atalarımızın geçmişte uyguladığı sürgün politikasını gündeme getiren faşist Türk sömürgeçliği, uygulamalarına yeni boyutlar kazandırdı. İçinde bulunduğumuz bu döneme kadar tek tek evler, aileler biçiminde halkımızı toprağından zorla göç ettiren faşist Türk sömürgeçliği; bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin imha edilmesinde en etkili yöntem olarak "mecburi-göç" etme politikasını halkımıza bir savaş biçimi olarak dayatmaktadır. Bundan amaçlananlar çok açık ve nettir. Halkımızı toprağından sökerek sürgüne göndermek isteyen Türk sömürgeçliği, insanlarımızı Türkiye'nin batı kesiminde açlığa ve yoksulluğa sevk ederek ekonomik olarak çökertmek, ulusal benliklerinden uzak-

istimine bağlı kalınarak uygulandığını belirten sömürgeci Türk devletinin uygulamalarındaki amaç, bunun hiç de böyle olmadığını, halkımıza kahredici bir yaşam dayatılarak yok edilmek istendiği bugün pratik uygulamalarda açıkça ortaya çıkmaktadır. Kaldı ki böyle bir politikanın hayata geçirilmesi neyin ve hangi gelişmelerin ürünüdür? Sağır sultanlar ve görmeyen gözler de çok iyi bilir ki, Kürdistan'da yükselen direniş mücadelesine karşı, sömürgeci Türk devleti, bir halkın imha edilmesinin temel etmeni olarak böyle bir politikayı hayata geçirmek istiyor. Bu uygulama sadece tarihimizin bu dönemde ortaya çıkan bir uygulama olmayıp, ta Osmanlılar döneminde başkaldıran ve direnen Kürt halkı başta olmak üzere, egemenliği altında bulundurdugu tüm halklara yönelik uygulanmış olan bir politikadır. Osmanlı mirasını devralan Türk burjuvazisi, 1920-45 döneminde de Kürt halkına yönelik aynı politikayı hayata geçirmiştir. Bugün de başkaldıran ve direnen Kürt halkına bu politika dayatılmaktadır. Nitekim sömürgeci Türk ordu sürüleri ve militarist kurumları, bu politikayı uygularken amaçlarını açıkça dile getir-

mürgeci Türk devletinin politikasını uygulamadaki vahşetini, zorla sürgün ettirilen Dersimli köylülerle yaptığı mülakatta, faşizmin 'sol'dan destekçisi bir dergide söyle dile getirilmektedir: "... Tabur komutanı binbaşı Naim Kurt, askerlerle Hozat ilçesi Ormanyolu köyünü bastı. Herkesi köy meydanında topladılar. Dizüstü çöktürdüler. Naim Kurt, köylülere, 'Size üç saat koşuyorum ve yirmi gün mühlet veriyorum' dedi. Şartları şunlardı: 'Ya ihbarcı olacaksınız, ya dağa çıkıp terörist olacaksınız, ya da köyü boşaltacaksınız.' Binbaşı Naim Kurt, eski köy muhtarı Emir Ali Koç'u suyun içine koyup askerlere dövdürttü. Emir Ali Koç kan içinde kaldı. Binbaşı eski muhtara, 'Bir km'lik köy yamacını koşarak çıkacaksınız, eğer koşmazsan seni öldürürüm' diyerek silahını şakağına dayadı. Emir Ali Koç koştu, kan-ter içinde döndüğünde üçyüz metre yerde süründürüldü." (İkibine Doğru sayı 11)

Bu arada ARGK birlikleri saflarında savaşan ve direnen savaşıçılardan birçoklarının aileleri de zorla sürgüne gönderilmiş bir kısım ailelerden haber alınmamaktadır.

Faşist Türk devletinin halkımız üzerinde estirdiği te-

tarları ve bahçeleri ateşe veren, hayvanlarını zorla sattırarak paralarına el koyan, toprağından sürülen köylülerin topraklarını tekdardan satarak çapulculuk yapan, ana kucağındaki çocuklarına kurşun sıkan ve kurt köpeklerini saldırtarak cesetlerini parçalayan, halkımızın namus anlayışını ayaklar altına alarak, köy evlerini basıp kadınlarımızın ırzına geçen ve en olmadık işkence metodlarını uygulayarak zorla fuhuşa sürükleyen bu alçaklar sürgüne yaptıklarının hesabı bir bir acımasızca sorulacak ve işledikleri insanlık suçunun cezası ağır olacaktır.

İşte "orman kanunu" adı altında göç ettirilerek istenen halkımıza dayatılan bu alçaklıklardan neyin amaçlanmak istendiği açıkça ortaya çıkmıştır.

KUKM'ne karşı ordusunun üçte ikisini Kürdistan'a yerleştirerek terör estiren faşist ordu sürüleri, "eylemcileri yakalama" adı altında, ülkemizin her alanında gerçekleştirdiği operasyonlarda kadın-çocuk, yaşlı-geç ayrımı gözetmeksizin halkımızın her ferdi sindirerek haklı talebinden uzaklaştırılmak, katliam ve işkencelerle yok edilmek istenmektedir. Operasyonlarda insanlık onurunu ayaklar altına alan faşist Türk sömürgeçliği, kadınlar ve çocuklar başta olmak üzere yediden yetmişe insanlarımızı kurşunlamakta, köy meydanlarında toplayarak işkenceden geçirmekte, sorgusuz-sualsiz tutuklamaktadır. Sömürgeci Türk ordu sürülerinin halkımız üzerindeki bitmek bilmeyen baskılarına son Dersim ve Mardin alanında yapılan operasyonlardaki uygulamalarından bir-iki örnek daha verelim: Dersim'in Hozat ilçesinin Baydaş köyü civarında yapılan operasyonlarla, oyun oynayan bir grup çocuk, operasyon timince ateş yağmuruna tutulmuştur. Köylülerin bağırmasıyla, açılan ateş sonucunda tesadüfen ölüm olayı gündeme gelmemiştir. Çocukları kurşunlayacak kadar operasyonlarda niteliklerini ve amaçlarını açıkça ortaya koyan bu katiller sürüsünün bu uygulamaları, çeşitli alanlardaki operasyonlarda daha önce de gündeme gelmiş ve birçok çocuk ormanlarda, köy meydanlarında kurşunlanarak öldürülmüştür. Halkımızın kutsal direniş savaşını karşısında acizleşerek çocukları kurşunlayacak kadar suç üstüne suç işleyen faşist Türk sömürgeçlerinin benzer bir uygulaması da Mardin'in Gercüş ilçesin-

Devamı 14. sayfada

laştırarak Türkleştirmek ve bu tarzda yok etmeyi amaçlanmaktadır. Bu amaçlananların sonucu olarak toplam 442 köyümüzde sürgün kararı çıkarılmıştır. Bu alanlarda göç ettirilerek istenen toplam insan sayısı en az 110.000'in üzerindedir. Kürdistan'ın eski direnme merkezi olan sadece bir Dersim alanından en az 234 köyün boşaltılması kararı çıkarılmış ve birçok köyde sömürgeci dipçikler altında zorla uygulanmıştır. Sözde "orman kanunu", "orman köylerini iskan etme" adıyla gizlenen ve bunun tamamen "gönüllülük"

mektirler. Dersim'de 234 köyde yürürlüğe konan sürgün politikasının uygulanmasında toprağından kopmak istemeyen köylülere, sömürgeci güçler açıkça: "Ya ihbarcı olacaksınız, ya terörist olup dağa çıkacaksınız, ya da köyünüzü terk edeceksiniz, başka alternatif tanımıyoruz" demektedirler. Çıkarılan sürgün politikasına karşı direnerek toprağından ayrılmak istemeyen köylüler, en adi ve alçakça uygulamalara maruz kalmakta, insanlıkdışı işkencelerle topraklarından zorla sürülmektedirler. Sö-

rör ve katliamlarını daha da örnekendirerek çoğaltmak mümkündür.

Dersim başta olmak üzere Kürdistan köylülerinin sürgüne gönderilmelerini sağlayabilmek için faşist Türk devletinin uyguladığı terör ve vahşet, eşine dünyada ender rastlanır durumdadır.

HAPİSHANE GERÇEĞİ VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Nûhat

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

ABD'den icazet alan faşist cunta, 12 Eylül 1980'de yönetime el koydu. Yönetim el koyan cunta devletin işlemeze hale gelen çarkını yeniden döndürmek için tüm demokratik hak ve özgürlükleri rafa kaldırdı. Parlamento'yu feshetti. Devlet çarkını işlemeze hale getiren devrimci muhalefeti ezmeğe üzere harekete geçti. Başta Kürdistan'da gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı olmak üzere Türkiye devrimci demokratik hareketlere yöneldi. Devletin yeniden organize edilmesi için telceli burjuvazinin çıkarları doğrultusunda icraata başladı. Faşist yüzünü saklamaya çalışarak terörist, bölücü, ayrılıkçı, millet-vatan Sakarya teraneleriyle meşruluğunu göstermeye çalıştı. Bunun arkasına saklanarak ilk kez Kürdistan'a saldırdı. Kürdistan halkının gerçek temsilciliğini yapan PKK hedef seçildi. PKK'yi bitirmeye Kürdistan sorununun çözülmesini hesaplayan faşist cunta, PKK'nin halkla bütünleştiği alanlara yöneldi. Kürdistan'ı adeta yeniden işgal edeceğine her türlü barbarlık vahşet ve katliamlara girişti. PKK'yi yok etmek amacıyla Kürdistan'ı adeta bir cehenneme çevirdi. PKK'lilerle beraber Kürt demokrat, yurtsever ve aydınlarını tutuklayarak askerî cezaevlerine doldurdu. Halka korku, gözdağı verip işkence yaparak susturmaya çalıştı. Gerek Kürdistan'da, gerekse metropollerde en ufak kıpırdamaları kanla bastırdı. Yakalanacaklarından korkan bir sürü insan çareyi kaçmakta buldu. Bu ara PKK'nin de güçlerini ülke dışına çekmesiyle ortaklık muhalefeti edecek güç kalmayınca faşist cunta hapishanelere yöneldi. Hapishanelerdeki muhalefeti sindirerek, yok ederek ortalgın süt liman olacağı hesabıyla baş düşman ilan ettiği PKK'lilerin yoğun olduğu Diyarbakır askerî cezaevi ilk seçilen yer oldu.

12 Eylül öncesi Diyarbakır cezaevinde direnmeler, açlık grevleri boykotları sonucu birçok kazanımlar elde edilmişti. Hapishane yönetimi tutuklulara (bunların %80'ini PKK'liler teşkil ediyordu) danışmadan hiçbir uygulama yapamıyordu. Ancak tutukluların onayı alındıktan sonra bir şeyler yapılabiliyordu. Koğuş sorumlularının seçiminden, avukat ve ziyaretçilerle görüşmeye kadar her şey tutuklular ve koğuş sorumluları tarafından yapıyordu. Tutuklular çok rahat hareket edebiliyorlardı. Zamanlarını diledikleri gibi değerlendiriyorlardı. Yeri gel-

mişen hapishanede zaman üzerinde durmak istiyordum. Hapishanede mekan dar, bunun aksine zaman ise gayet çoktur. 12 Eylül öncesi gerçekten çok geniş bir zamanımız olmasına rağmen bunu yeterince değerlendiremiyorduk. Sonra Mazlum DOĞAN yoldaşın çabaları sonucu eğitim programları düzenlendi. Kürdistan Devriminin Yolu kitabı içeri alındı. Bu temelde eğitim çalışmaları yapıldı. Mazlum arkadaş, birçok kez, "Hapishane devrimcilerin okuludur. Biz de burayı okul yapmak zorundayız. Hapishanelerden birçok yazar, hikayeci, romancı, şair, ressam çıkmıştır. Neden bizden çıkmamış? Yazabilen arkadaşlar mutlaka yazmalıdır. Bu bir görevdir" diyordu. Defalarca arkadaşları uyarıyordu. Bazen de çok ağır eleştiriyordu. Bu çabası ürün vermeye başladı. PKK'li tutuklular eğitim çalışmaları yanında şiir, hikaye vs. yazmaya çızmeye başladılar. Bu yönelimin sonucu bir gazete çıkarma gündeme geldi. Akabinde Hekar gazetesi çıkmaya başladı (cezaevinde yazılıp çoğaltılan Hekar 3 sayı çıktıktan sonra şartların zorlaşmasıyla yayını kesmek zorunda kaldı). Bu çalışmalar olmasına rağmen zaman istenildiği gibi değerlendirilmeyordu. Bunda bir cezaevi deneyimsizliği mevcut olmasına rağmen bir hantallık da mevcuttu. Belli bazı arkadaşların çabaları yeterli olmuştur. Genel olarak hapishanede zaman değerlendirilmesi üzerine çok yazılıp çizilmiştir. Gerçekten de üzerinde yazılıp çizilmesi gereken bir konudur. Mazlum DOĞAN yoldaşın dediği gibi, "Hapishaneler devrimcilerin okuludur", ama bu okulda okumaları bilenler için bir okul oluyor. Bu nedenle devrimciler, kendilerini çürütmek, yok etmek için dört duvar arasına sıkıştıran burjuvaziye, sömürgeciliğe karşı bu alanı en iyi bir şekilde değerlendirerek düşmana karşı bir silah ve bir savaş alanı haline getirmeleri gerekmektedir. Cezaevlerini düşmana karşı bilinçlenme, birleşme, sıhhatli düşünme ve direnme alanı olarak kullanmak gerekir.

12 Eylül sonrasında hapishane yönetimi, "Oh be yatıp içip eğleniyorlar. Burası otel mi?" demeye başladılar. Kasım ayının başında kanlı dişlerini göstermeye çalışarak faşizm ruhuna uygun bir yapı oluşturmaya başladılar. Bu yapı içerisinde PKK'yi imha etmek, bitirmek hesabıyla ihaneti ve teslimiyeti dayatıldı. Bununla beraber "Bundan sonra bu cezaev-

vinde orman kanunu işleyecek" diyerek işe başladılar.

12 Eylül darbesinin halk üzerindeki korku, paniği içeriği, kitleleri de etkiliyordu. Tutukluların çoğu ne olacak beklentisiyle terdihin ve huzursuzdular. Darbenin cezaevine yansması ne olacak beklentisi içine girmişlerdi. Değişik yorumlar, olumlu-olumsuz yaklaşımlar oluyordu. PKK'nin dışındaki güçlerde panik başlamıştı.

Aralık ayında, daha önce direnerek alınan haklar yavaş yavaş rafa kaldırıldı. Keyfi bir uygulama başladı. Daha önce belirttikleri orman kanunlarına uygun bir uygulama oldu. Görüşme, havalandırma, doktora çıkarılma, avukatlarla görüşme ve diğer ihtiyaçlar tamamen kısıldı. Bunların her biri birer silah olarak tehdit aracı oldu. Bununla beraber askerî kurallara dayatılarak dayak, işkence, hücre cezaları başladı. Bu uygulamalara tepki olarak bir eylem gerçekleştirilmesi gerektiği üzerinde duruldu. Hapishanenin genelinde açlık grevine gitme eylemi kararına varıldı. Bu eylem en geniş kitleli bir eylem oldu. Bu eylem hapishanede direnme ve direnmeyen sallaşmasının bir başlangıcı oldu denilebilir. 1980'nin son ayında başlatılan bu eylem ile cezaevindeki tüm grup ve fraksiyonlara öneri götürülerek, hapishane yönetiminin yaptırmak istediği askerî uygulamalara karşı direnme gerektiği, kural adı altında dayatılan teslimiyetin insanlık onuruna bağdaşmayacağını, buna karşı direnme gerektiği PKK'lilerce belirtildi. Bu öneriye karşı diğer siyaset, grup ve fraksiyonların tavırları hiç de olumlu olmadı. Diyarbakır askerî cezaevinde yapılan uygulama ve uygulamalara karşı gösterilen direniş kamuoyunda uzun süre konuşuldu, tartışıldı. Çoğu kişi nalıncı keseri gibi hep kendine doğru yontarak Diyarbakır direnişini objektiflikten çok uzak subjektif niyetlerine dayanarak değerlendirdi. Kimileri kendilerine pay çıkararak sahte senaryolarla sahte kahramanlar yarattı. Kimileri, direnmeyen unsurları direniş gibi göstermeye çalıştı. Bir tas satan mercimeğe kendini ucuz satan unsurlar, uluslararası af örgütü bültenerinde kahraman ilan ettirildi. Hapishanede bastonuyla teslimiyet yolunda ilerliyerek, faşist cuntaya yağ yağdırılanlar, bir lokma ekmeğin için PKK'lileri katil yüzbaşı Esat Oktay Yıldırım'a gammazlayan şefler de ne hikmetse kahramanlar içinde lanse edilmeye çalışıldı. Bu tür davranışlar ger-

çekten çirkin ve onur kırıcı davranışlardır. Direneni direnmemiş, direnmeyeni direnmiş gibi göstermeye çalışmak sanırım dünyanın en aşağılık mahluklarının yapacağı bir davranıştır. Bunu yapanlar tarih karşısında suçludurlar. Tarih ve Kürdistan halkı bunları yargılayacak, onları layık olduğu yere oturtacaktır. Bu gerçeği gözönünde bulundurarak diğer grup ve siyasetlerin tavırlarına, cezaevindeki tutum ve davranışlarına bakmak, bu perspektif içinde durumlarını değerlendirmek devrimci bir görevdir. Bu direnişin başlangıcında Diyarbakır cezaevinde bulunan grupların tavırları PKK'nin aksine zorlamaz ve gönüllü bir teslimiyet oldu. PKK'nin kurallara uymama tavrına karşı sözümona kendilerine devrimci diyen küçük-burjuva reformistleri, "Apocalar dışarda rahat durmuyorlardı, içerde de rahat durmuyorlardı. Bizim huzurumuzu kaçırmıyorlar. Direneceğiz diyorlar. İşte içerde de anarşistlik yapıyorlar" diyerek avazları çıktığı kadar bağırıp çağırıyorlardı. Teslimiyetlerini, "Biz ne yapabiliriz, Türk devleti güçlü. İsterlerse bizi öldürürler. Biz kurallara uymuyoruz dersek sonumuzdur. Devrimci görev bir an önce hapisten kurtulmak ve denileni yapmaktır" diyerek teslimiyetlerine kulif hazırlıyorlardı. Hele hele ÖY, PKK'ye nispet yaparcasına idareye resmen başvurarak, "Biz kurallara uymuyoruz. Kurallara uymayanları bizim de burnumuzu kaçırmıyorlar" deyip idareye en ince tabakadan yağ çekme, yaltaklanma yarışındaydılar. Gönüllü askerî yürüyüşe görüşe gidip gelmeye ilk kez bu grup başladı. "Kurallara uymayın" denildiğinde, şefleri, "Biz kurallara uyarak kuralları laçkalaştıracağız" diyorlardı. Ne yazık ki kuralları laçkalaştırmadılar. Laçka olan yapıları giderek laçkalaştı. Kendileri laçkalaşarak gönüllü teslim oldular. Şimdi Avrupa'da emperyalizmi yedeklerine alarak yayın çıkarmaya çalışan bayırların durumu da yürekleri acıydı. "Bizim hapishane gücümüz yok. Apocaların gücü var. Onların direnmesi gerekir" diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışıyorlardı. Bu unsurların, kitlelerini direnmeye hazırlamaları genelde, arkadaşlarına devrimci anlayıştan uzak lümpen seriserileri birbirlerine söyleyeceği küfürler söyleyip kakkaha atıyorlardı. PKK taraftarlarının, "Bu küfürleşmeler, armandan kakkaha atmalar size yakışmaz" demelerine de,

"Nasıl olsa gardiyanlar bize ana-avrat küfrediyorlar. Biz birbirimize küfür söyleyerek kendimizi alıştırıyoruz" diyecek kadar alçalmışlardı. Çoğu da basit hesaplarla işi geçiştirmeye çalışıyorlardı. "Nasıl PKK'liler direnmiyor. İdareye geri adım attırırlarsa alınacak haklardan biz de yararlanırsak. Niye kendimizi ateşe atalım" diyerek kuzu kuzu teslim olarak kurallara uydular. PKK'ye karşı dışardaki tutum ve davranışları hemen hemen içerde de devam etti. Gerek sosyal-şoven Türk soluna mensup grup ve grupçuklar, gerekse de Kürdistan adına yola çıkan küçük-burjuva milliyetçi gruplar cezaevinde ittifak ve dayanışmaya yanaşmadılar. Düşmanın dayatmalarına karşı cezaevinde bir birlik oluşturulması yönünde PKK'nin girişimini adeta baltalamasına karşı durdular. Bunun için üst düzeyde görüşmeler de fayda vermedi. PKK hakkındaki önyargıları ve ideolojik yapıları, cezaevinde rahatla küçük-burjuva yaşantılarını sürdürme ve bir an önce dışarıya çıkma hesapları bu birliğin oluşturulmaması için yeterli olan etmenlerdi. PKK hakkındaki önyargıları, davranışları, düşmanca tavırları ilişkileri daha da olumsuz bir havaya sokuyordu. Bu yaklaşımlarına karşı PKK'nin "politik dostluk"ta ısrar etmesi fayda vermedi. Böyle olmakla beraber zaman zaman bunların olumsuzluklarına olumsuz cevap vermeler, sertleşen sürtüşme ortamları ve aradaki bütün köprülerin atılmasına başka bir etken oldu. Ama şartlar ne olursa olsun, ister birlik, ister grupsal, ister bireysel olarak direnmemeye hiçbir şey mazeret olamaz. Bu dönemde yapılması gereken şey, faşist cuntaya ve dayatmalarına karşı cezaevinde birlik oluşturmaktır. Bu birliğin oluşmasını engelleyenler cezaevi direnişinde yok olurken, ancak yıllar sonra bu hatalarının farkına vardılar. Nitekim 1983 Eylül direnişinde günah çıkar-maya giriştiler. Bugün dışarda yaşanan (Kürdistan'da) ortamı, bir nebze cezaevi ortamına benzetmek mümkün. Dün cezaevinde birliğe yanaşmayanlar, birliğe ve beraberliğe karşı çıkarak direnmeye anarşistlikler diyenler, bugün Kürdistan'da PKK'nin yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelesine de karşı çıkmakta, hatta çok daha ileri giderek bu mücadeleye karşı düşman cephesinde yer almaktan çekinmiyorlar. Yurtseverlere silah sıkma cüretinde bulun-

Devamı 14 sayfada

Li Şemzînan lêdana pêşmergan li dijmin ket

Destpêk rûpela dawî de

livbaziye ji gundiyan re got. Piştî ji gund derket pêde, gill li ba mêtîngerên Tirk hatiye kirin. Lê yekîtîya me a gerilla a ku agahdar bû ku hatiye gilikirin, li cihekê ku giringbû dijmin ji wê derê re derbas bibe, kemînek vedigre. Ji bona ku derbeke mezin li dijmin bixe, li benda hatina dijmin dimêne.

Dora seer 7'an, weke dihat fikarkirin, kerwaneke cemsên leşkerî yên dijmin, tê navça ku tîkoşerên me xefik vedabûn û hêdî hêdî nêzikî dafê dibê. Şervanên me yên ku bi wêrin û dilêrîki mezin li hêviyê mabûn ku cemsê gişt bikevin çembêra kemîne, ji nişkan ve û bi yekdestê ji her aliyê ve agirek li ser serbazên dijmin, barandin. Di wê êrişê de, ku bi awakî mezin roket û narîncokên destan ji hatin bikaranîn û hemû cemsên ketin kemîne piştî demêke gelek kin de hatin hilweşandin û yekîtîya dijmin a ku ji qomandoyên hilbijartî bû, tevli serleşkerê xwe bi temamî hate tunekirin.

Tîkoşerên me yên egîd û

gernas, yên ku wê livbaziya kemîn vegirtina li nêzikî mezra Gûzelqaya gundê Baxlar bi serkeftinî dawî pînan, paşê xwe li hev vandandin û bi lez xwe ji cihê bûyerê kişandin paşve. Lê dijminê ku agahiya wî şerî girtibû, bi rêya destên balafirên ji asmanî hêzên nûh ji yêr yekîtîyên taybetî anî cihê rûdanê. Gava yekîtîya me a gerilla hêj li dora gundê Tûtûnû bû, ji hêla balafirên dijmin hatin dîtin. Dijmin, serbazên xwe ji balafirên dixwest jor û xwest pêşiya şervanên me bigre û bi alkariya hêzên ku ji paş dihatin, li dora wan çeberekê avabike. Lê çî heye ku, şervanên me yên keleş û hogir wê daxwaza dijmin qorik de hêlan. Bi agirê rokêtan yên ku hedefên xwe dîtin, balafirê dijmin hate xistin. Li ser wê bûyerê, balafirên din ji tîrsa ku wê ew ji bikevin, beyî ku leşkeran daxinin erdê, revîn.

Balafira ketî de, pilotek bi nişana îstegmen û 10 endamên yekîtîyên taybetî ji mirinê xelas nebûn.

Bi vî awahî, di van şeran

de, gişt tevde 3 serleşker (binbaşiyek û 2 îstegmen) û biqasî 60 serbazên dijmin û endamên yekîtîyên taybetî hatin kuştin. Generalên faşist yên ku ji ber wê binkeftina giran gêj û dîn bûn, ê din firokên cengê ji yêr FanTom balafirandin û çiya û latan dan ber bombebaran, lê çî heye ku gelek dereng ketibûn. Tu encamêk jî nekeste destê wan. Lew pêşmergên me ji mêtî vegeyriyabûn parêzgehên xwe.

Hêzên me yên rizgariyê yên şoreşger yên ku bi van derbên giran ku li dijmin xistin, bi wê kiriyara xwe a serbilind, binkeftineke berçavî jiyana dijmin de derxistin holê, pêre ji duxuyani hemû gelên cihanê kirin ku, şerê me ê gelî gihaya koçbarêka nûh. Di wê demê de, ku em derbasî domana sazîrîna artêşê û domana şerê gerilla ê dorfireh dibin, gelê me dibîne ku ka çawa dewleta Tirk a mêtîngerê faşist û ordiya wê tîkdiçe û dimire; li hemberê wê ji kîjan mîrxasî tîkoşerên me datînin holê. Lewma reffîref, gelê me tîkîlî sefên ARGK dibê.

Li Gercewê serleşkerê û bîst serbaz hatin kuştin

Destpêk rûpela dawî de

hate texrîpkirin û yêr tê de ji gişt mirin. Ji serleşkerê û 20 serbazan tukes xilas nebûye. Herçuqasî rojnamên mêtîngeran xwestin wê rûdanê çewt şanibikin û duxuyankirin ku serleşkerê hatiye kuştin û 2 serbaz birindar ketine jî, gelê dorhêlê pir rind dizane ku ji cema firî hewayê tu birindarînin û tev mirine, pêre jî pir rind dizane ku ne kêmî 20 serbazan cemsê de hebûn.

Ev livbaziya bi hostayî ji hêla şervanên me pêkhat, şanîkir ku, tu nîr û pîkolya li ser gelê me bê bersiv namîne û kirinê hingavtinkaran li nik wan namîne; Kurdistan wê mêtîngerên hov re, dereng an nêzik bibe goristan.

Billî wê jî, her bi wê teqîtkê

roja 4'ê Gûlanê derbek jî li çetên sixur û noker hate xistin. Traktorek ku sixuran ji gundê Xirabê Benê (Sekî) dikşand bajarê Midyadê, bi mayînên ku ji hêla şervanên me li ser rû hatibûn raxistin, hate hilweşandin. Ji van "Parezkarên gund" bi kêmasî 5 kes hatine kuştin, ku di nav wan de sixurên bi navên, Hasan Yilmaz, M. Ali Tunç û Ali Sonmez jî hebûn.

Bin rewşekê de, ku "komên bîzavê yêr taybetî", "komên lîxistinê yêr taybetî" û garanên ordiya faşist li êrdimê xwe dilivandin, ev kiryarên hanan pêkhatin. Ev jî şanidike ku, tu keftûlafta dijmin jê re nikare bibe dermanek. Şahiya gelê dorhêlê jî, heta meriv bikaribê bête bes, xwe gewre kiriye.

Şerê li nevala Hespistê navça Hezexê de 15 leşker hatin kuştin

Di şerê ku li 17'ê Nîsanê de li nevala Hespistê (cehennemderesi) navça Hezexê (Îdil) bajarê Mêrdînê derket û 2 rojan berdewamkir, herçuqasî hêj nûçên dorfireh negihabin me jî, tê gotin ku, 15 serbazên dijmin hatine kuştin. Li dijî hêzên dijmin ê jî bi sedan leşker û bi desteka balafir û panzêran, 2 şervanên me yên hogir 2 rojan li berxwedan û şehîd ketin.

Roja 17'ê Nîsanê li nêzikî gundê Hespistê navça Hezexê, 2 tîkoşerên me yên ku ji karên xwe vedigeriyan, leqayî yekîtîkî leşkerên dijmin bûn û lihev xistinê derket. Tîkoşerên me pêşî karin xwe ji ber yekîtîyên dijmin ku hêjmara wan gelek bilindtirbû ji wan, paşve bidin. Û jî cihê rûdanê xwe durbikin. Lê jî ber ku yekîtîya dijmin hêzên tekuzkirinê xwest, hêzên tekuzkirinê tevli balafir û panzêran hatin derdora rûdanê. Tîkoşerên me li dora nevala Hespistê dişa leqayî hêzên dijmin bûn. Dişa şerêke diwar derket. Ev şer 24

seetan doma, herçuqasî tîkoşerên me 2 kes bûn û hêjmara serbazên dijmin digiha 700 kesan. 15 serbazên dijmin hatin kuştin. Şervanên me yên ku berxwedaneke bîneşî bilindkirin û 2 rojan xweragirtin, taliyê bê ber man. Dura bi narîncokên destan êrişî dijmin kirin û bi mîrxasî şehîd ketin.

Gava dijmin piştî şer dawî pêhat û tîgîştê de, kesên li berxwedan 2 kesbûn dikeve nava şaşiyeka mezin, lew bawer dikir ku hêjmara şoreşgeran gelek bilinde. Daku serleşkerê faşist tengezarî û rebeniya xwe biniximîne, dest bi derewan kir. Duxuyankir ku, hêjmara şoreşgeran gelek bilindbû û 4 kes ji wan hatin kuştin. Yêr mayin jî revîne. Lê rastî ne wusa bû. Yêr ku 2 rojan li dijî garanên ordiya faşist li berxwedan tenê 2 tîkoşerên ARGK bûn. Gelê derdorê jî wê yekê baş dizane, lewma yekcardin bû temaşekarê rizîbûna rejîma faşista mêtînger.

Dewriyeka cenderman jî li Êrûhê kete kemîne û hate tunekirin

Kemînen pêşmergan de, ku wan rojên dawiyê de bûne tîrsa xwewna ordiya faşist, derbên giran li dijmin dikevin. Li kêleka wan lêdanan, li nav refên yekîtîyên ordiya mêtînger, tîrs û bizdana jî êriş û livbaziyên pêşmergan, çuqas diçe mezintir dibê. Morala ordiya faşist, ji serî hetanî binî têtin hilweşandin.

Livbaziyeka şervanên me roja 25'ê Nîsanê li navça Êrûhê pêkhat. Li dora çiyayên gundê Baxgozî komeke ji hêzên dijmin derketibû dewriyê. Ji hêla yekîtîkî pêşmergên me, dafek li pêşiya wan hat vegirtin. Herçuqasî serbazên dijmin xwestin ber-

siva agirê şoreşgeran bidin jî, nekarin wê yekê bikin. Piştî şerêke ku kin doma, ev koma leşkerên dijmin tunebû. Gerillayên me bê hundabûn, vegeyriyan parêzgehên xwe.

Di wê demê de, ku şerê me ê rizgariya netewî gihaye koçbera şerê gerilla a dorfireh de, li seranserî welatê me Kurdistan şerê germ tê jiyane û jî qadên şer, herroj nûçên livbaziyên mezinîr digihin me û belavî cihanê dibin. Gelê me ê ku, serkeftinên ARGK dibîne û dirope, ê din bi bingehin beweriya xwe pê aniyê ku, Kurdistan wê jî bo mêtîngerên Tirk yêr faşist re wê bibe kabristan!

Pêşmergên me civînên xwe li gundan didomînin: Li gundê Tekelî piştî civînekê 13 kes tîkîlî ARGK bûn

Mêtîngerên Tirk yên faşist, bêtlanî leşkerên xwe li herêma Çolamêrgê bi leşkerên nûh tîkîdikin. Li erd û asmanan operasyonan birêve dibin. Her firsendê de diyar dikin ku, wê heyfa xwina ku li Şemzînan rijaye, heyfa serbazên xwe, li erdê nahêlin. Lê dişa jî pêşmergên me bi awakî xurt û dijwar, xebatên xwe li êrdimê bêtlanî berdewam dikin. Yekîtîyên me yêr şervan, li kêleka şerên bi leşkerên dijmin re, civînên gundan çêdikin, çetên sixur bêçek dikin, kesên sixur û noker ceza dikin û bi vî awayî, xebatên xwe ji gelek aliyên ve bi serkeftinî didomînin.

Roja 29'ê Nîsanê li gundê Gûzelkonak navça Şemzînan, mala serokê kevnepê-

rest Hakkî Tore, ku herbabê hevkarîya gemar tevli mêtîngeran dikir û pikolî li ser gundiyan welatperwer birê ve dibir û dixwest jiyana çetevaniyê dirêj bike, taliya êrişêke hêzên me yên rizgariyê hate hilweşandin.

Herwusa roja ku garanên ordiya faşist bin fermana generalên bilind minâ gurên çavsor û har operasyonên leşkerî çêdikirin, angore roja 30'ê Nîsanê 1987'an, yekîtîyên me yêr gerilla civîneke xwe li gundê Tekelî navça Şemzînan pêkanî. Şeriyên gund bi dilovanî silavên xwe li pêşmergan kirin. Kiriyara Şemzînan şahî û heycana gundiyan gelek bilindkiribû. Şervanên me jî bo gundiyan, li ser pêşketinê wê taliyê û li ser qonaxa ku şerê me ê gelî gihayê, û taybetiyên wê qo-

naxa nûh axafên dorfireh kirin. Piştî civîne, gava yekîtîya pêşmergan xwe ji gund dur dikir, di nav wan de jin jî, 13 kes, xwe gihandin pêşmergan, daku di nav refên ARGK de li dijî dijmin bitêkoşin. Yekîtîya me daxwaza wan welatperweran venege-rand û tevli şervanên nûh gund berda. Lê 3 kes ji wan, ji ber hin sedeman, dişa jî hêla pêşmergên me hatin vegeyriandin û vegeyriyan gundên xwe.

Rojnamên mêtîngeran bi nûçên weke, "mîltanên PKK avêtin ser gundê Tekelî û 13 kes revandin", xwestin wê rûdanê şaş belavbikin. Lê gelê me ê ku pêşengên xwe rind nasdike, ji binî baweriya xwe bi wan derewan neanî û wan ruswa kir.

Livbaziyên me yêr li Dêrsimê nayin rawestandin

Êrdimek ji wan, ku şerê me ê gerilla bêtîrin pêşveçûyê û dorfireh bûye, êrdîma Dêrsimê ye. Tu xebata mêtîngerên Tirk yêr faşist û xebata herbabê xulamokên wan nikarê bira-westine ku, gelê me li wê derdorê tîkîlî refên rizgariya netewî a li bin pêşengiya PKK, nebe. Dijminê ku herazine bikaraniyê û encamê de bêcare maye, niha jî dixwaze gundiyan Dêrsimê yekdest nefbike û "gundên stratejîk" avabike. Bi tirsandinê wê nolê, dixwaze alikariya gel jî bo pêşmergan bibre û pêşiya wê yekê bigre ku, xortên Kurd negi-

hin hêzên ARGK. Lê livbaziyên pêşmergên me yêr dorfireh, ji niha ve van bikaranînen dijmin bêbin kirine.

Roja yekê Gûlanê 1987'an, gerillayên me êrişek birin ser gundê Gûleç bajarê Dêrsimê. Keyê gund İbrahim Paşaxan, ku hevkarîke nêzik bo mêtîngeran dikir, li cihekî derî gund bi mirinê hate cezakirin.

Roja 2'ê Gûlanê jî, mezra Borcan qopaniya Geyiksu bajarê Dêrsimê, ji hêla tîkoşerên me yêr ARGK hate vegirtin. Li ser daxwaza gel, bêbextek bi navê Ahmet Karataş jî wî gundi, hate kuştin. Bi sixuriya xwe evî kesî,

destên xwe di nava xwina gelek şoreşgeran de gerandibû.

Herwusa roja 2'ê Gûlanê tîkoşerên me êrişek birin ser gundê Kabayel navça Pîlûmûr. Ev êriş dora êvarî pêkhat. Pêşmergên me pêşî dora gund girtin, dure komek ji şervanên bera xwe dan mala nokerê sixur Binalî Gonûlta. Êrişê de, jina sixur û mirovekî wî bi navê Dursun Bektaş hatin kuştin. Ji ber ku ev bêbext wê carê ne li mal bu, canê xwe ê lewtî û bêseref jî mirinê xilaskir.

Tîkoşerên me yêr ku piştî rûdanê axafek jî li gundiyan kirin, dişa vegeyriyan parêzgehên xwe.

Şevên pîrozkirina cejna Newrozê bi serkeftinî dawî pê hatin

Destpêk rûpela dawî de

guhdarîkirin û şopandin, digel kilama serpehatinê "Apo hate Hilwanê" û govendên renga-reng dawî pê hat.

Almanya-Nürnberg: Piştî ku roja 7'ê Adarê 1987'an, têkoşerê ERNK Ahmet AY-DÎN bi destê koma bi navê "Rêya Azadî" bi bêbextî hate kuştin pêde, êrişên polîsên Alman li dijî welatperweran xwe zêdekirin. Polîsê Alman tenê pê nema ku xwînrij (qatîl) berde, qempenyêke girtina niştîmanperweran a dorfireh ji da destpêkandin. Bili hemû êrişên ku, ger ji polîsan hatin û ger ji ji hevrebekarkaran hatin, cejna Newrozê roja 25. 4. 1987'an bi beşdariya bêhertirî 1.000 welatperwerên Kurd, hate pîrozkirin. Li derî bernama ku bin navê "Ber bi yekîtiya netewî ve!" hatibû amadekirin, koma sitranan, govend, şîno, "Koma Berxwedan" û axafên bi sê zimanan hatin pêşkêşkirin. Herwusa komeke govendê a xweyîcîh ji tîkîlî bernamê bû. Hozenek ji sitranên xwe pêşkêşkir. Şev bi dilşahi dawî pê hat.

Avustralya: Şevêk ji li welatê Avustralya hate pîrozkirin. Welatperwerên

Kurd yê ku bi hezaran km. ji welat dur şerê jiyana xwe dikin û bi pêşveketina tîkoşîna me a rizgariya netewî, fahmkirine ku hemû pîrsgîrek tenê bi girêdana bi Pêrgala Rizgariya Netewî tî helkin, xwe amadedikin ku her tiştên xwe pêşkêşî tîkoşîne bikin. Bi pîrozkirina şeva Newrozê li vî welatî, danî holê ku bi Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan-ERNK re, ji can û dil girêdayî nê. Û vê yekê bi sazîkirina

şeva Newrozê, bi delil danî pêşiya çavên me.

Bi vî awahî pîrozîyên Newrozê, ku 14'ê Sibatê destpêkiribûn bi serkeftinî dawî bûn. Vê salê, li ser daxwaza girsên gel li 20 bajarên Ewropa şevên Newrozê hatin sazîkirin. "Şevên Yekîti, Serhildan û Berxwedanê-Newroz" ku gişt tevde nêzîkî 30 hezar welatperwer beşdarbûn, bili hemû êrişên dijminahî, bi dilxweşî û şahî dawî pê hatin. Pîrozkirina

Newroza sala 1987'an, li kêleka pêşveçûna tîkoşîna me a rizgariya netewî, damezrandina artêşa gelê me û pêkanîna hilgavtînen giring, û gelê me ji temana 7'an heta 70'an xwe bin ala ERNK de komkir û dest bi xebatê kir, bara xwe de ji kozên nûh bîdest ve anî û bû saleke serkeftinê.

Gelê me ê ku li Kurdistanê Newroza '87'an bin agir û barûdê de pîrozkir, bi berxwedana ku hêzên ARGK

pêşvebirin û bi derbên ku li dijî xistin yê mezin, xwe bêhtir li dora tîkoşîne civand û bi sedan xort û lavên xwe şiyand nav refên artêşê. Ger bi zoriyên mezin ji be û bi hundabûnên piçûk ji be, Newroza hatî silavkirin, bo gelê me bû cejnêke gelek mezin û ji dijî me re bû agahiya tîkoşîna û serjoriyê. Li welat derbên leşkerî yê gelek xedar li dijî me hatin xistin. Taliya xebatên rîkxistinî û konevani, bi sedan niştîmanperwer gihan artêşa gelê me û çek kirin destên xwe de. Welatperwerên Kurdistan yê ku bi pêşketinên wusa pêwîst Newroz pîrozkirin û van pêşketinan bi pîrozkirina Newrozê ve girêdan, pêşemîn li Kurdistanê Başûra-Rojava, Libnanê, Libiyayê, Suudî-Erebistanê, Avustralyayê û li gelek welatên Ewropayê, isal xwe gihanandin hevdu. Baweriya xwe a nayê hejandin a li dermafê tîkoşîne bi awakî gelek xurt anîn zimên. Eşkerê kirin ku, ji bona tevî refên Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) û artêşa gelê me ARGK ku bin pêşengiya PKK ditîkoşin, bibin, amade ne. Wê cihên xwe bigirin û şerbikin...

Dîliyên şer yê li bendexanên mêtîngeran de li dijî TRNK weke qozekê tî girtin

Destpêk rûpela dawî de

desturê, tenê hin mirovên wan yê nêzîk dikarin wan bibînin, an serîk li wan bidin. Kesên diçin dîtina wan jî, dikevin bin nîr û pikolîyê; lêdan bi wan tê kirin. Çavên wan tê tirsandin û wanan dibîzden. Wanan pêxas diçin û wusa desturê didin wan û hev dîtî gelek gelek çend deqîqê didome. Kesên diçin hev dîtî jî, ji ciheke dur, dikarin bi dîliyên şer re bipeyivin. Çi bê peyvandin jî, ji hela mêtîngeran tî nîsandin û guhdarkirin. Piştî re jî van gotinan, diqulîbînin hacetên pikolî û sextê.

Dîliyên şer ji her aliyê ve tî hingavtînkirin. Gava bixwazin namekî bişênin bo binamalên xwe, bili sê-çar gotinan destura wan nayê dayin. Ji wan re qedexeyê ku, rojnaman, pirtokan, kovaran an tiştêkî din bixwinin, an guhdariya radyoyê bikin. Ji wan re şiyandina debarên mîna cil, sol ûhw...hatiye qedexekirin. Kin bê gotin, bi terora tunekirinê rûbirû ne.

Meha Nisanê de, komek ji jinan, daykên girtîyan ji Kurdistanê çûn Eskîşehîrê. Ji bo dîtina zarokên xwe destur xwestine. Lê berpirsiya-

rên mêtîngeran yê hov bi dijûn û sixêfan zîmanê xwe dirêjî daykên girtîyan kirine. Yek ji wan wusa gotiye; "Gava mîha li Rojhilatê her-roj serbazên me tî kuştin, hun tîne vira û dixwazin zarokên xwe bibînin. Ew di destê me de hêstîrî. Biqêştî herin û dîsa neyin van deran! Nexwe eqnî tişt wê bi serê we de jî bêtî." Li ser vê yekê gîra dayikan mezintir bû û dilên wan yê birindar tujtir bû. Di nîv xwe de li hev hatine û bera xwe dane serrekbarê Tîrkiye, Ankara. Ji bona protestokirina van

bikaranînen derî — mirovahi, hatine pêşiya TBMM (Meclîsa Millîya Mezin a Tîrkiye). Û li wir dest bi berxwedaneke ruştîne li pêşiya TBMM kirine. Hin endamên rojnaman jî hatine

cihê rûdanê û piştî ku dayikan soz girtine ku wê zarokên xwe bibînin, dawî bi berxwedanê hatiye. Ev rûdan ger li Kurdistanê û Tîrkiye, ger jî nav welatên cihanê hikarîkî gewre li du xwe hêla.

Ji ber "nîzmkirina" heyeta dadgehê, dawa PKK koma Hilwan û Sêwrekê de dîliyên şer dîsa derxistin pêşiya dadgehê

Dîliyên şer yê ku serê çende salin herhabê hovitîyê li bendexanan dijîn, ji ber ku li pêşiya dadgehê bi rewşêke konevani xwe parastin û bikaranînen faşîst yeko-yeko anîne zimên û gotine, cezayên bînan dayin nikarin me bitirsînin û wusa bi duruşmên şoreşgerî baweriyên xwe dane der û biryarên bidarvekirinê protestokirine, carek din wanan derdixînin pêşiya dadgehê. 15 dîliyên şer ji koma PKK a bajarên Hilwan û Sêwrekê, lewma dîsa 8 sal din ceza girtîmayîne girtine.

Dadgehên mêtîngeran yê li duhev cezayên nûh li dijî dîliyên cengê dibarînin, dixwazin bi wan bikaranînen xwe, girtîyan bitirsînin, wanan bidehîfînin nav poşmaniye. Berxwedana wan bişkenînin, daku ji bo girtîyên din nebin nîmûnên bînişe. Dîliyên şer yê ku giringe bînan berdan, bi azînen wusa dîsa

destên xwe de dihêlin û ber-nadin. Bawerdîkin ku, bi vî hovîtîyê jî wê tiştêke destên wan. Lê belê ne!.. Keftûlafîta wan herûher wê di avê de biçe. Dîliyên şer yê ku ala berxwedanê jî pêşengên berxwedanê yê mîna Mazlum, Xeyrî û Kemal girtîne, bin duruşma; "Berxwedan Jiyane" ala xwe pêlîbîpêl dihejînin. Daxwazên dijîmanan qorîk de dihêlin. Ev hima wan gelek caran xwe nişanê cihanê kirîye. Wê mêtînger di vî qadê de jî her-tîştê xwe hunda bikin, yê wê bîserkevin di kesaniya dîliyên şer de, wê gelê Kurdistanê be!

Hevalên ku 8 sal ceza girtîne evin: Abuzêr Dehşet, Celalettî Delîbaş, Mehmet İzzet Baysal, Salih Oğuc, Sûleyman Gûnyelî, Ramazan Qavak, Salih Qubat, Enwer Şîmşekoy, Ahmet Yavuz, Abdurrahman Şevkat û İrfan Güler.

Çar biryarên bidarvekirinê yê nûh di dawa PKK koma Mêrdînê de

Piştî hilgavtina 15'ê Tebaxê a dîrokî, li seranserî Kurdistanê, mêtîngeran dest bi operasyon û girtînan kiribûn, ji bona ku bi lez daxwazên xwe bikaribin bi destên xwe ve bînin. Dewleta Tîrk a mêtîngera faşîst refîberê welatparêz û -perwerên Kurd, bê sedem girtîbû. Wanan dabû bîrê lêdanê û hingavtînan. Derxistibû pêşiya dadgehê kedxwar û bi gelek salan, cezayên girtîmayîne li dermafê wan duyuyankiribû. Dagirtîbû bendexanan.

Taliya kiryarên berxwedanê yê şoreşgeriya çekdarî ku li Kurdistanê li dijî

garanên artêşa mêtînger û xulamokên wan birêdikevin, dadgehên mêtîngeran yê faşîst jî, biryarên cezayan li ser dîliyên şer dibarînin û dixwazin heyfa xwe bi vî nolê ji TRNK bistînin. Weke kuçikên çavso û har êriş girtîyan dikin û lêdanan bi wan dikin. Wanan dikin zîndanên bi tenê. Hev dîtina bi wan re qedexe dikin. Hêrsa xwe, hevqas bi belengazî li ser hevalên girtî diversînen. Li duher kiryarê, dadgehên mêtîngeran xwe dilivînin û bê sedem biryarên bidarvekirinê didin der. Vê azîne li dijî TRNK, mîna qozekê bikartînen.

Nexasim, piştî hilgavtînen mehên biharê, dadgehên mêtînger karûbarên xwe lezandin. Dest bi mehkama dawa PKK a koma Mêrdînê kirin û biryara 4 bidarvekirinê nûh derxistin. Dîliyên şer yê ku piştî destpêkirina şerê berxwedana rizgariya netewî li Kurdistanê hatibûn girtin û derheqê wan de biryara bidarvekirinê derketiye, evin: Ahmet Dogan, Hamdî Can, Abdullah Temel û Sabrî Komûrcû. Tevî van biryarên nûh, hêjmara biryarên bidarvekirinê li Mêrdînê giha 146 kesan.

Komcivîna Netewîya Kurdî - 1927: Dîroka gelê Kurdistanê de gaveke giring bû

Piştî ku Atatürk bi plan, dav û kemendên xwe yê siyasî serkeftî Kurdan xapandin û bi lêdanên leşkerî li rojava û rojhilata Tirkîye (li Bakûra Kurdistanê) dijminên xwe pelixandin pêde, berê xwe da Ewropayê û dewlet û hûkûmetên kolonyalist kirin bin hikariya serketinên giring. Di her warekî de bi hinde sozên derew, karî di peymanan "Lausanne (Lozan)"¹ de wan bendên peymanan "Sevres (Sevr)"² yê ku li ser Kurdan û mafê wela-tekî Kurdî bûn, biguhurine. Bêguman, Atatürk nedikarî tişteki wilo giring li ber çavên gelê Kurd hunda bikira, heke hêzên Kurdan yê siyasî û şoreşger yekbana. Lê perçebûna Kurdan ji her aliyekê ve hişt ku ew bikaribe her tişteki bike û civata cihanê ji, a ku biryarên wê di destê kolonyalistan de bû, ji wî re tewkir û rê da wî ku planên xwe yê hov û nijadperest bibe serî. Heyanî benda 44'an a peymanan "Lausanne" jî, di destê wî de bû listî-keka piçûk. Ew benda ku tede hatiye gotin ku; "ev sozên Tirkîyê peymanên navdewletî ne, bi çi şeweyî be nabe ku bîr çirandin. Eger tişteki bi serê wê bendê hat, wê ji mafê dewletên ku peyman mohrkirine û hemû dewletên ku di komela netewan dene, ku çav li Tirkîyê bin, bo bichanîna van sozên ku li xwe girtine û destên xwe

tin pelixandin an jî tûjbûna wan bi darê zorê û bi gev-zandinana nava xwînê de kobû, ê din hişdarên Kurd gotin, "Heywax li me bavo! Ma çima em berî niha nebûn yek?" "... Çito van Tirkan, İngiltzan û Ecezan zora me birin?"

Di wan demên teng û dijwar de, di nava tariyê û xwînê de, hêviya Kurdên xebatkâr û zana ma di girê-dana çembereka nûh de, bo tevgera ramiyarî li Kurdistanê. Hinde dilsozan dîtin ku, bihevixistina perçeyên tevgera niştimaniyê, berpîrsiyariyeka giringe û çareyeka yekemîna bo rakirina barê ketî û li rê mayî.

Di sala 1926'an de, hin zordariya xwînî û hov li dar bû, nûnerên xebatkâr li Kurdistanê çûn ba hev û bo armanceka nûh xebitîn:

Bo Komcivîneka Netewîya Mezin, li ser bîngeha ku hemû Kurdên ku xwe pêşeng dibînin li hev rûnîn û bi hev re bigihînin, hinde biryarên ku tevgera niştimaniya Kurdî ji mirinê biparêzin.

Di sala 1927'an, li Bakûra Kurdistan Kongra Netewîya Kurdî a yekemîn dest bi karên xwe kir. Dora mehekê û pandeh rojan berde-wamkir. Li dawiyê biryar hatin danan. Yê tev giring ji wan ev bûn:

1) Hemû komele û encumanên Kurdî bi hev re komeleya Kurdîya mezin

Cankurd

avakîn, tede hemû endamên kevin hebin û yê nûh ji tekevînê.

2) Berde-wamkirina şoreşê û xebat li dijî Tirkan, heyani ku serbazê Tirk ê tev dawiyê ji axa Kurdiya paqij derdikeve.

3) Divê ev bendên mayîn, berî destpêka şoreşê bîr berçavkirin:

a- Danîna serokekî giştî bo hemû hêzên netewî yê Kurdî,

b- Sazkirina tevîya hêzên şoreşger li ser çareyên leşkerî û cengawerî û amadekirina hacetên tekoşinê û cengê yê nûjen ji wan re,

c- Avakirina navçeyek giştî bo şoreşê û serokatiya bilind a hêzên niştimaniyên Kurdî li çiyayekî ji çiyayên Kurdistanê yê serbilind.

4) Avakirina pêwendiyên birayetiye bi Hûkûmeta Îrani û gelê Farişê biradost re.

5) Avakirina pêwendiyên birayetiye bi herdu hûkûmetên Îraqî û Sûrî re û razibûn bi wan peymanên navdewletî yê ku mafên gelê Kurd di wan herdu welatan de biryarkirine.

Û bi rastî, di demeka kin de, liq û basik û pîkinê komeleya nûh "Xweybûn" li hemû welatên Rojhilata-Navîn, li Ewropa û li Emerîka pêdbûn. Di Kurdistanê de ji gavên pratîkî yê ciwan hatin avêtin û di demeka kin de general Îhsan Nuri Paşa bi berpîrsiyariya "teşkilatên leşkerî" di nava gel de rabû û navçeya "Çiyayê Agri" ji xwe re kir bargeha leşkerî, bo ku şoreşa Kurdî berde-

wambike.

Di sala 1927'an de, piştî ku serşoriya leşkerî faşist li ber çiyayên Agri û li hember berxwedana Kurd êrişeka leşkerî a mezin bire ser Kurdistanê û di sala 1928'an de "mufetiş"ekî giştî bo Kurdistanê ji aliyê Tirkan ve hate danan û qanûneka nûh hate belavkirin û hemû siyasetada dewletê di Kurdistanê de kete rewşeka siyasîtiyê; ji ber ku ew fermanarê ku her tişt di Kurdistanê de xîste bin destê xwe, li ser bîngeha qanûnî û li gor ramana "Vice Roi", li pêş xwe yekbûna gelê Kurd didit û lewma biryara wî a yekemîn ew bû, ku komela Kurdî a netewîya gelê "Xweybûn" bêtin hilweşandin û qedexekirin, û gava ku di ew nikare bi biryar û şiyasetên xwe tevgera Kurdî a nûjen berbad bike, ji çareya leşkerî pêve çî rê nedît û lewma amedekariyên xwe kirin, di salên 1928-1929'an de bo cengê li Kurdistana ku berî wê bi se salan di xwînê de soribû. Şer û êriş Tirkan dawîya Nisana 1930'an destpêkir.

Gelo! Ma çi pêwîste ku em careka din bîminin, heyani dijmin zora gelê me dibin û tevgera me a netewî di xwînê de digewizînin? Ma çima em ji dîroka xwe a nêzik fêrnabin?! Me divê komcivîna sala 1927'an hûrkî hûrkî bidin berçavên xwe û jê fêrbibin...

"1": Sala 1923, bend - 38, 39, 40, 44
"2": 10. Tebax 1920, bend - 62, 63, 64

Xwe pêşdana Jinên Kurd li Bonn'

ji "yekîtiya jinên Kurdistanê" re bîngeheka xebatkare

Di 9. 4. 1987'an de, bêhtirî 1.000 jin û keçên Kurd, ji gelek bajarên Almanya û ji çende welatên Ewropayê yê din, di bin ala Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) de, xwepêşdana xwe sazber û pêşkeftî derbas kirin, ku yekemîn care jin û keçên gelê me, bi hêza xwe, bi dilxwaziya xwe û bi birûbaweriya yekîtiya jinên Kurdistan li hev dicivin û bi hêmareka wilo mezin dikevine rewşeka xebata sazber û têgihîştî dijî alikariyên leşkerî yê Almanya Rojava ji junta faşist a Tirkîyê re.

Rojname û xebervanên ku li xwepêşdanê amedebûne, li ser xebata jinên Kurd a bi vî rengî, bi pesn û pişgirtîniyê nivîstin. Xwesteka xwepêşdanê ew bû, ku imperyalîstên Alman alikariyên leşkerî li ser Tirkîyê dibirin û di warê aborî û civakî de piştigirtiya vî welatê paşkeftî nekin. Di binê baranê de û bi gir û keyda li dijî dijminên gelê Kurd û bi taybetî faşîstên Tirk yê ku bi çavên tijî qehr û dijminî li ala (ERNK) dinêrin, jinên Kurd tevî zarokên xwe ve, xwe pêşve dan xwe birin serî, di nava bajêr de civiyên û nameyeka vekî-

rî bo serokê Komara Almanya Federal û bo wezîrê karên derveyî hinartin. Tede gotin, ku çek, balafir, bombe û fişekên Almanan, zaro, mêr û birayên jinên Kurd dikujin. Wê gavê Alman ji dibin berpîrsiyarên vî kuştinê, lewma jinên Almanan tê xwestin ku, li rex gelê Kurd rawestînin û li dijî piştigirtiya leşkerî ji Tirkîyê re û faşîstên wê re rabin û yek ji erkên jinên Almanan ku, tevî jinên Kurdistanê li dijî faşîzmê derkevin.

Giringiya xwepêşdana jinên Kurd, ne tenê di xebata dijî faşîzmê û hevalên wê de ye. Giringiyeka din di wê xwepêşdanê de heye. Ew jî, danîna bîngeha tevgera xebatkâr ji hemû jinên Kurdistanê re, di bin ala (ERNK) de ye. Ev giringiya ku xwepêşdanê bi xwe re aniyê, wê azîneka herdemî bide xebata jinên Kurd.

Ev gaveka nûh, xebateka ciwan û bîngeheka zinariyê bû. Lê daxwaz ewe, ku jinên Kurd, çî li Kurdistanê û çî li derveyî welat bin, çî li ber darê dergoşê û çî hîlgirtina tivîngê bin, xwe li hev bicivînin, rêzê xwe bikin yek û para xwe ji xebatê hildin ser milên xwe. Xebata dij kole-

tiyê, dij kolonyalîzmê û mêtîngîriyê, xebata bo serxwêdana Kurdistan û azadiya gelê me birêve bibin.

Vêca hêvi ewe, ku weke çawan bi xebat û kefteftê bîngeha "Yekîtiya Jinên Kurdistan" hate danin û di nav rêzên ERNK de cihê xwe girt, wusa ji yekîtiyên xwendevan û lawan, rewşenbîr û nivîskarên; yekîtiyên karker, cotkar û destkaran û yekîtiyên din cihên xwe di bin ala ERNK de bistînin. Ji ber ku bê yekîtiyê, em nikarin gelê xwe bigihînin armancên wî yê serdemî.

Ev bû çil salin, ku nijadperestên Tirk şoreşa Kurdistana Bakûr a dawiyê vemîrandine. Dixebitîn ku çirûşka agirê şoreşa gelê Kurd di bin komeka mezin ji kês û qirêja "azadî û demokratîyê" de veşêrin û bi lîngan, bizotê agirî vemîrin. Careka din balafirên xwe ku ji "NATO" girtine, dişênin ser gund û çiyayên me û hertişteki ku dilve bombe dikin. Hinde Kurdên ku xwe şoreşvan û zana dibînin, dibêjin gelê: "Dema serhildanê şoreşê nehatiye. Imperyalîstên Ewropayê dost û hevalên me ne. Gava em xwe ji wan re biçê-

mînin û seriyên xwe ji wan re xwar bikin, çiyê ERNK? Çiyê ev xebata ku ERNK dike? Bo çiyê şerê çekdarî û bo çiyê berxwedana ku di zindan û bendexaneyên faşîstan de?..."

Evên ku xwe dane rex dijmin û ji wî re bûne cahş û mîllîs, weke van "şoreşvanan" êrişê najon ser ERNK û pêşengiya gelê Kurd; di demekê de ku faşîstên Tirk li pêş xwe ji ERNK'ê pêve tu hêzên xebatê yê din nabînin...

Hinde kesên ku dilên xwe de vena dibêjin hene: "Gava em şer nekin û li hember dijminên gelê Kurd destên xwe ranekin, emê karibin Ewropaya bikin dost, û gava Ewropaya bibe dostê me jî, emê rizgaribin..."

Kuro! Ma ev kesên dîroka mirovatîyê naxwênin? Tiştê ku kena min tene, ewe ku ev belavokên xwe bi rîsm (wêne) û fotografên pêşmergan û çekdaran dixemilînin, lê bo Kurdistanê ji bilî destmaçkirina imperyalîstan û girtina peran ji wan tu xebatê nakin...

Birano!

Bi şahiyên Newrozê tenê, çî rûn bi ser dewê wan nake-

ve? Herçukasi li rex hinde ramiyarên Ewropayê derdikevin televizyonê û ser menderên Ewropayê jî, kes guh nade hewara gelê me ê ku roj bi roj tê kuştin.

Ger zana û rewşenbîrên Kurd jî, weke jin û keçên Kurd xwe bikin yekdest û dar, emê hingê gaveka din di warê xebata rastîn de bavêjin. Rûniştina ber dîwaran, weke sêwî û bêkesan perçebûna me hesanîtir dike û dijminiyê dixê nava me û me ji daxwaza gelê xwe dîrdixîne... Bila rewşenbîrên Kurdistanê, ji xwepêşdana jinên Kurd fêrbibin xebatê û rêya rastîrîn nasbikin...

Dê bila saxbin destên xûşk û dayikên Kurd, ku di destpêka xebata yekîtiya xwe de, zanî piyên xwe deynin ser kîjan kevîrî, zanî rê kîjana, xebat çawa baştîre û naskirin ku destmaçkirina imperyalîstan ne karê jinên Kurde; bi vî awayî di van demên teng û dijwar de jin û dayik xwedî li şoreş û tekoşîna gelê xwe derketin!..

— Bijî ERNK!

— Bijî yekîtiya jinên Kurdistanê û bijî xebata ku îroj bihevixistina yekîtiyên demokrat pêşve dibe û di bin ala ERNK de bêtin!

Em destana xweragirtina ronakrewanên Sasonê, ji serboriyên rêhevalekî me ku vê xweragirtinê şopandiye, pêşkêşî xwendevanên xwe dikin:

“... Û bi rika li dijî bêbextiyê, me li ber xwe da em li ber xwe didin, emê li ber xwe bidin”

Rojek ji rojên taliya meha Sibatê destpêka meha Adarê bû. Em ji navçaya xwe derketin û ketin ser rê, ber bi êrdima Taloriyê bajarê Qulpê ve çûn, ji bona ku em bighine hevalên xwe. Derdor bi berfê hatibû niximandin. Me berfa ku digiha qama me bi sext diqelaşt û bi zehmetî rê li du xwe dihêla. Ew reyên ku me berê niv seetê de li şun xwe dihîştin, niha gelek seet di-xwestin. Ji ber ku bera me ber bi kaşan ve bû, çuqas em birê ve diçûn, hevqas em bilind ji dibûn. Lê çuqas em bilind ji dibûn, hevqas ji rêveçûna me zehmettir dibû. Piştî rêveçûneke zehmet û westandineke diwar, dawî em gihan xopana Taloriyê.

Hevalên li êrdimên din jî, ji rêyên bergirtî derbas bibûn û hatibûn vê derdorê. Rewşa wan jî mîna a me bû. Gişt hêrs bibûn. Lew, giştan bawer dikir ku dem hatiye, amedekari birê ketine û karûbarên xwe pêkanibûn; lê zivistana reş ku tali pê hatibû, ji nişka ve dişa destpêkiribû. Rewşa ku vê zivistana nedihata biran, derxiste holê û hoyên we yê nebaş, bibûn sedema ku gelek delaman an karûbar pêk neyin.

Bêyî ku dema xwe bêhuda baborin û bi ber bal anîna hoyên demsalê, girîng bû em rewşê bi lez ji ber çavan derbasbikin û dest bi xebatên xwe bikin. Taliya civîneka ku 2 rojan doma, planeke xebatê a nû hate amedekirin ku ji hêla hemû hevalan pejirî. Li gora xwestekê ve planê me xwe dişa belavkir. Hinek ji hevalan li dora Taloriyê man, hinek din jî bûn rêwi-yên êrdimên din.

Êrdima Taloriyê girêda-yiye bajarê Qulpê ye. Tixubên navçên Qulpê, Sasonê û Muşê bi hev re girêdide. Di nav çiyayên bilind yê van hêrsê navçan dimêne û çalekî kur têne bira meriv. Ava (çemê) Qeyserê di vê nevala kur de diherike û ev neval tixubên van êrdiman pêk-têne. Ava gelek çem û cobarên piçûk, ava gelek kehniyên xwerustiyê yê li derdora Taloriyê diherikin çemê Qeyserê û vê çemê bi avên xwe xurttir dikin. Ev çem û cobar li ser axa ve giliyê diherikin û Taloriyê quntara çiyayê Andokê li bajarê Qulpê pêktine; ev çiya jî, çiyayê bilindtirine ji hemû çiyayên ve seçivê, ku di nava hêrsê navçan de dimînin. Ev derdor, ji ber êrdnigariya xwe a stratejîk, diroka me a nêzik de singê xwe jî bo serhildana géliya Zilanê vekiriyê û jî pêşengên serhildana Zilanê Tewfik, li ve xopanê ji hêla dijmin hatiyê kuştin.

Bi hewayê rind ê mehên havîn û biharê, bi avên xwe yê sar û cîncilî û çiçek û

qulilkên xwe yê ji hezar-hezar rengî, ev derdora şêrin û bedew, mîna bihuştekê xwe serjor digre û dilê mirovan ji kur dilşa dike; lê niha di vê zivistana reş û quflin de, maye bin berfa ku digihe qama me û weke kirasekî sipî ku hêj neqşin nebûye, çavên me diqurijîne. Wusa ku, bi rewşa xwe a ku bin berfê de fetisiye, ne derfê bû ku meriv teht, lat û darên ve xopanê jî bi çavên xwe bikaribe bibîne.

Niha, dişa em ketin ser rê û rêbarên berfin, ji bona ku em vegeirin navçên xwe, ku em ji wir hatibûn.

Rûpelên salnamê (tek-vîmê) 7'ê Adarê 1985'an şanî dikirin. Em li ser axeke sist, gerg û asê bûn, ku kendalên çiyayê Qulpê yê rênadar û serbilind datani holê. Zivistana salê borî de, ev derdor rastî berf jî neditibû. Pir kêr berf barî bû. Berfa barî jî, piştî çend rojan bi lez dihe-liya û meriv zivistan zû ji bir dikir. Dure, weke ku bihar mizgîniya xwe bide, dever şin dibû û derdor gulilkên xwe vedikir. Lê niha hertişt di binê berfê de mabû, kovan û tivanca xwerustiyê dilerizî. Li kîjan aliyê bê nêrin, bi berfa sipî dibeiriqî. Li cihên nêzik de, tu mixareke ku meriv lê bimîne jî nebû. Ji bilî hin kevîrên mezîn û latên ku meriv digota, wê niha bixeşik û bikevin, û ji ber ku serên wan pêşde çûbû berf negirtibûn, tiştekin din ku ne binê berfê de be, li derdorê nemabû. Yek deqek reş jî, li derî van latan nedihat ditin.

Bi qelişandina berfa li ser rêya me, piştî rêveçûneke dirêj û zehmet, çokên me qurimî, bin rewşeke quflî û westayî, di nav xwîn û cilên qeşa girtî de, dema beyanê (berbangê) em gihabûn vê derdorê. Hêj ronahî dane-ke-tibû û herder tarî û ziluma bû. Me binê latekê bi lez kola, ji bona ku em xwe li wir jî sar û seqemê biparêzin. Daku em jî keşfên asmanî yê dijmin jî xwe biparêzin, me ji dora xwe hin dar û qirşikên zuwa jî komkir; serikî van qirşan me da erdê, serê din jî paland latê. Bivî rewşî, me cihê xwe jî dijmin veşard.

Me di nav xwe de biryar girt ku, heke nehevce be, divî bu em xwe ji cihê xwe neleqênin û nelivênin. Ji ber ku, bin rewşeke ve nolê ku herder bi berfê hatibû niximandin li ser zemîneke halo sipî, yek liv û tevgerê piçûk û sivik jî, weke daxêre reş ku ketî ser çarşefêke herî sipî, ji gelek dur jî bi hesanî dikarî bêtin ditin. Nexwe, ger ji bona ku em şopek jî li du xwe nehêlin, ger jî ji bona ku em ji hêla dijmin neyin ditin, me wê xwe bi çavên

vekirî bilivanda, heta ji me bêtin me wê xwe netevgeranda.

Piştî xebateke kin, me şuna xwe amadekir û xwe li wir biçih kir. Qederek din re, tariya şevê belav bû û derdor hêdî-hêdî ronibû. Li pêşberê me, liçek jî me dur gundek hebû. Lê xaniyên gund rind nedihatîn ditin. Hêdî-hêdî sobên xaniyan pêketin û du (duman), xwe jî pîxaran bilindî asman dikira. Me dikarî bi hesanî tebeqa ewr û mijê, dumana ku li ser gund daketî, bibînin. Gava me giştan li ditina gund temaşe dikir, yek jî hevalan jî nişkan ve got:

— Li vê yekê meyzekin! Temaşekirina dumana pîxaran tenê, dilê meriv germ dike.

— Ma gelo ji ber çê?

— Ma ji ber çêya ve yekê jî heyê? Agir tîne bira meriv, lewma.

— Nexwe tu dixwazî bêjî, ew dumana ku tê ditin tenê agir tîne bira te? Min bixwe, gava wê dumanê dit, dilê min jî germibû, lê ne ji ber ku agir anî bira min, ji ber ku tişteke din hate bira min...

— Ew tiştê ku tu dibêjî, ma gelo çiyê?

— Binêre... rastî dilê min ma, ku tu vê yekê nizanî. Li ser wan sobên ku ji pîxarên xwe du hildidin, niha çî dîke-ve? Tu vê dizanî? Şorba nîskan dike. Niha... gaweke din wê jî ser agir binin xwar... Wê bi heskên mezîn yê jî dar dagirin zerikan... Dure bi germiya ku hilma xwe radike, wê deynin ser sênîyê... li kêlekê jî, wê serik pîvazê bi kulmekê hatiye perçiqandin bê danîn... piştê...

— E... ê... dure?

Li ser pirseke wusa, herkes dest bi kenê kir.

— Li vîna binêrin, lo. Wê dure çî bibe, wêna dipirsê. Tê ditin ku devê te avşil bûye. Lo bira, min behsa şorba nîskan kir, ne ji bona ku tamê bide devê min, ji bona ku,

liçekê me germbike. Lê heke tu, hêj jî mereqa wê dure çî bibe bikî, ez ji te re bêjim.

Li ser van gotinan, herkes herdu destên xwe danî ser zikên xwe û bi keneke bilind ji xwe buhuri.

Domana van henek û ci-vanoşên me de, dem derbas bibû û rojê xwe xweş ronîkiribû. Ê din me ne tenê xaniyên gund didita, megundi-yên ku destê wan de bivir diçûn êzingan jî didit. Derdor gelek ronîbû. Lê ji ber ku wê du derêxe, me agir pêndixist. Sermakî bêhedar hebû ku, heta ava hestuyên me, me direiland. Ji ber ku li ser piştê me çentên me yê giran dema rêveçûnê de hebûn, pêwîst piştê me jî xehdanê gelek şilbû û bi hikara ser-maya bêhedar, niha cilên me qeşa girtibûn. Ji ber kuflandina piştê me, em şeperze dibûn. Ji pehniya lingan, heta serî em direilîn û dire-cifin. Wusa ku, gotinê jî diranên diqurijîn û lêvên direilîn derdiketin, kena meriv tanin. Lewma tu deng ji tukesî dernediket, daku tu kes li ser dengê derkeve, nekene.

Di demekê de, ku tukes deng dernedixist û herkesek bêdeng lingê xwe dihejand, destên xwe nav lepên xwe de dipêça û wusa livandinê xwe germkirinê dikir, nişkan ve xurxura motorekê hate guhan. Çavên me giştan yekderbê qulibin nevala li jêra me. Me çavên xwe çikandin nevalê.

Belê, ev dengê balafirê (helikopterê) bû. Li ser vê jî, vê carê dengê derdiket, ne mîna nasgê ku herroj me didêra û nasdikir, bû. Gumîn û xurmîneke gelek bilind li quntarê çiyê û li nevalê belav dibû. Ne dijbeha dengê 2 an 3 balafiran, ji binî ne wusa bû. Ev dengê li nevalê bi gumîneke hevqas bilind eksa xwe hildida, tenê dikarî dengê gelek balafiran bana,

ku gişt yekdestê bi hev re bifirin. Nexasim, yeko-yeko li dawiya nevalê hatin ditin... dihatin... Sisê... heft... deh... sêzdeh. Belê. Sêzdeh balafir, ketibûn ser şopa hevdu. Rêzerêz difirin. Li ser qîrexa çemê Qeyserê, li çewta herikandina avê, xwe nêzî erdê kiribûn û pêşve diçûn...

Bêguman, ev ne firîneke ji ber xwe bû. Ne firîneke keşê a xwerû bû. Tişteki wusa me hêj rind neditibû. Ne... ne! Ji vê bêhtir, dijbeha firîneka ku dijmin dixwest gilikê (ixbarekê) ku girtiye, çih de bibê dawiyê. Û ev gilikarî jî, ne gilikarîki yekrû bû. Baweriya dijmin bi vê giliyê gelek hatibû; ev gili begotin gelek mezîn û dorfirêh bû. Ji ber ku rewşa serû-bûna fîrokan de, ewşa rêz û pozberiyên hebû, ev bi hesanî dihatê ditin.

Wê keliyê de, me li aliye firîna balafiran dimezya. Deng û behna me hatibû birin. Dilê me hatibû devê me. Lew balafir, ber bi êrdî-ma Taloriyê ve difirin. Li wir jî 8 hevalên me hebûn. Her balafira ku digiha ve navçê, bêhtir xwe nizm dikir û ji ber çavan hunda dibû. Dure dengê motoran, ku me bi zehmetî dibihîst, yekderbê dihat birin. Piştî qederekê, 5 an 10 deqîcan dure, yekcardin baladifirin. Li ser şopa ku hatibûn vedigerin diçûn, dişa dihatin, dadiketin jêr. Her-tim li ser yek navçê dadiketin. Diyarbû ku, serbaz dadixistin erdê. Û bi hêzên tekuzkirinê, deste bi deste leşkerên xwe komdikir dijmin. Bêşik, operasyoneke leşkerî pêkdanin. Lê ev operasyon, ne dijbeha operasyoneke geleperî; operasyonê neqetiyê bû. Bêguman, vê rewşê eşkere dikir ku, çuqas ev gili bi bingehê û dijmin di vê barê de xwedî bawere.

Ji hêlekê me temaşa tevgera dijmin dikir, ku domana rojê de nedihat birin, ji hêla din jî em di nav xwe de diaxifin. Heryek ji me jî xwe re dipirsî: “gelo ma wê çî bibe?” Bona bersiva ve pîrsê jî, baweriyên xwe yê texmîni herkesek digot. Bêguman gomana heryekî, li ser yek tiştê tundedibû: Giliya 8 hevalên li wir hatibû kirin! Dijmin bi hisaba encamêkê bidest ve bêne, bi himeke mezîn dora navçê digirt. Hêzên xwe komdikir.

Lê ma gelo ev gili, giliyeka çawan bû? Giliya ku heval li vê navçe ne hatibû kirin... an, cihê lê dimênin jî dihatê zanin? Kifşe ku, heke a duwemîn be, rewş wê gelek tahl û nebaş be. Kî dizane ku, niha şerek an lihevxiyê ne? Û kî dizane ku, niha ew cihê ku serbaz li wir hatin

daxistin, ne cihê şer bixwe ye? Em di nava bêhtengiyek û heyecanê de bûn, me nedikarî bersiva van pirsan peyda bikira. Ji ber vê sedemê, ger buhatiya wê çi be bila be, giring bû em gundiyeke bişênin navça operasyonê. Me dixwest bersivên pirsên xwe bêkamasi biza-nibin û haydarê rewşê bin.

Piştî rojêke dirêj û bêhteng, tariya şevê daket. Me xwekişî ser rêya gund. Çend keli dore, em gihan mala gundiyeke ku me dixwest em bişênin êrdima operasyonê.

Em derbasî xênî bûn. Me fikra hevalê gundi li ser balafirên ku îroj difirîn pirsî, guhdariya bersiva wî kir. Gundî tev, hatina balafirên bi vî awahî bê sedem nedidîtan. Ne firîneke bêhuda bû. Bêgotin, rûdanek dihat jiyân kirin. Hemû gundi vê baweriyê de bûn. Ji xwe li hemberê rewşêke vê nolê, neng-gazbû ku, bi awakî din bifikirin.

Demekê em bi gundi re mijûl bûn, dure me ji wî re got ku, giringe sibe biçê cihê bûyerê û hinde haydariyan li ser rûdanê kombike. Ewî jî duxuyankir ku, ev çûyîn de-

lameteke û bê bizdan û bi zanatî daxwaza mepejirand. A çûyînê wê biçabana, lê divî bû 24 seet derbas bibin, heta ku agahiyeñ rast bikaribe, bighênê me. Giring bû em demeke hevqas dirêj li benda wîmimana. Ji ber ku ewê sibe zû biçuwa, encex êvarî derfetbû ku em encamê li ser bûyerê ji wî bistînin.

Me şev bêxwew derbas-kir. Ji binî em raneketin, xwew nekte çavên me. Bê-yaneke nûh destpêkir. Em hêj li cihê xwe bûn. Bi dilten-gî û melûlî, em li hevîya êva-reke nûh man. Tevgera bala-firên dijmin li ser êrdima

Taloriyê didoma. Ji lezûbeza xwe tiştêk kêr nekiribûn. Hejta bêhtir xwe dilezandin. Îroj jî halo derbas bû. Derbasbûna rojê bi vê nolê, liçkekê bêhna me berda. Dilê me qasekê ketenav rehetiyê. Ji ber ku ev rewş şanidikir ku, gera li du hevalan hêj berde-wamkirina ger û şop ajotina wan jî, dihat mana ku dijmin cihê hevalan bi esehî nizanê. Heke wusa be, diviyabû şer jî derneketiba. Dijmin û heval leqayî hev nebûne, belê me vê yekê jî rewşê derxist.

Di nava liva balafirên dijmin de, roj pêşketibû, rojê

xwe dikîşand. Şev xwe nêzik dikir. Bi bêhedariya hayda-riyên wê bighine me, me bi lez bera xwe da gund. Zûzûb em gihan mala hevalê gundi. Rewşa dîtina gundi, bêhna me firehtir kir. Piçêk keyfa me anî. Gava em hêj li ber deriyê xênî bûn, bi rûkî biken û bi gotinên şerî hate pêşiya me. Ev jî jê re besbû ku, bûyera ku tirsra me jê hebû, çênebû.

Em ketin mezêlê. Hêj em runeniştibûn ku, me pirsra xwe ji wî kir. Ji xwe ew jî li benda peyva me bû.

Dûmahik hêjmara bê de

Hertişt ji bo têkoşîna Partiya Karkerên Kurdistan

Partiyek, bi kîjan bîr û baweriyê, bi tevgerê û rê-beriyêka çawan dikare bigi-he armanc û daxwazên xwe; bîr û baweriyê gel bi xwe bêne?

Tevgera Partiya Karke-rên Kurdistan (PKK), ji tev-gerên herî pêşîn îroj têtin hêjmartin. Pêşvebirina tê-koşînê û dorfirehkirina şerê çekdarî ê şoreşger, li qada Rojhilata-Navîn jî hêla PKK, ji bo rizgariya gelê Kurdis-tan, di vê dema me de îspata vê yekê datîne holê.

Dîroka PKK de, serkefti-nên şoreşgerî û pêşketinên dorfireh yê nûjen, herwusa hilpişkinên renga-reng gelek pirin. Ev jî gelek eşkere dike ku, heyani derketina PKK di dîroka Bîzava Rizgariya Netewa Kurdistan de tiştêkî wusa qet nebû ye. Ev serkefti-nên bilind bûn sedemê jê re ku, gelê Kurd bikaribe xwe nasbike û bi awakî xuyatir, bi rûkî spîtir xwe bi demê bide nasikirin.

Rêya PKK, ji bona têko-şîna gelê Kurd, ji bona ser-xwebûn û azadiyê rêyeka nûjen û hemdemî ye. Ji bo hevkarî û piştgirtina gelê Kurd bi gelên Rojhilata-Navîn re, di tevgera PKK de îspatên berçav hene. Bi rê-yeke rast, daxwaz û delam-etê PKK têkoşîna xwe de enternasyonalîzmê jî bilind kiriyê; vê barê de 10 endamên xwe yê pêşeng di şerê gelê Filistinê de şehid daye. Ji bo hevgerîdana gelên he-remê û tevgerên rizgari-xwaz, li kêleka şehidên şore-şa Filistinê, şehidên PKK bûn şewq û ronîya gelan; bi xwîna xwe rêya gelên Roj-hilata-Navîn ronak kirin.

PKK, girêdanên gelê me bi gelên Emerîka-Latînî jî zexmtir û hêztir kiriyê. Ji gelek kovar û weşanên der-dîkevin, meriv dikare vê yekê bi hesanî bibîne.

Li kêleka din jî, PKK delamet û berpirsiyariyên xwe yê netewî jî ji bir nekîr

û vê yekê gelek pêşde bir. Xebatên yekitiya tevgerên niştîmanî, wanan bi hev-re girêdan, xurtkirina bîr û baweriyên wan bi hev, li ser bingehên rizgariya netewî pêşve bir. PKK, têkiliyên xwe bi hemû partiyên li hemû perçeyên Kurdistanê avakir.

Bi avakirina FKBDC (E-niya Berxwedana Yekbûyî li diji Faşîzmê), PKK têkiliyên xwe bi tevgera şoreşgera Tirkîyê jî xurtkir.

PKK kari hemû bîr û çîmên civaka me yê netewî li hev bicivîne, me bighîne hevdu û destê xwe bavêje hêviyên temami gelê me. Yekitiyên karkeran, cotyaran, rênçbe-ran, jinan, ciwanan û xwen-devanan di nav refên Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) de avadîke û vê xebatê pêşve dibe. Pêşî yekiti-yîyên me yê çekdarî, Hêzên Rizgariya Kurdistan-HRK, li ser rêya artêşekî rizgariya gel damezrand û du demekê de jî, Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan (ARGK) duxuyani gelên Kurd û cihanê kir.

Hin tiştên ku di van salên dawî de çêbûne, me di vê nama xwe de bi kurtî û yeko-yeko bi vî awahî anî zimên.

Dîroka PKK de, ji niha gelek destanên hogirî û ger-nasiyê yê giranbûha xuya kirine. Dîroka mirovatiyê de gelek kêr pêşketinên wusa tînin dîtî û hene. Ew berxwe-danên ku pêşmergên PKK bilindkirine, hem barê goti-nê de, hem jî barê pêkanîyê de, nimûnên fidekariyê yê bi rûmettirin. Sozên ku dane gelê xwe bi van berxwedan-an îspatkirine û delameten xwe yê netewî bicihanîne.

Dem hatiye ku gelê Kur-distan jî jiyana tarî xwe hişyar bike. Xwe û dijminên mêtînger baş nasbike. Bi hemû him û derfetên xwe şerbike. Bê şer hebûna me nikare bê parastin. Ji bona pêşvebirina avahiya miro-vatiya pêşveçûyî, giringe em

hevkarîya xwe di vî şerî de pêşkêş bikin. Gelê Kurd jî ê din dixwaze nexweşiyên xwe nasbike û derman jê re pey-da bike. Gelê Kurdistan îroj zanatiye, bi hêztire. Lewma bi têkoşîna xwe jî, bêhtir dilşade; ew têkoşîna ku pê-şîya gelê me vekiriyê û rew-şa ku berê pir zor û dijwar bû, ronak kiriyê.

Ew zilm û pîkolyîya ku gelê me bi sedsalan kişand, îroj berhemên xwe aniyê der. Ev berhem germ dibin, dikelin û dikelin daku nola bombekê bipeqin. Bibin hêzeke serbi-xwe û jêhati yê şoreşger, di destê gelê Kurd de ku li ser rûyên dijminên hov bèn pe-qandin. Ji vî û şunde jî bo gelê me serkeftin heye. Xurtbûnek li diji dijminan heye. Gelê me ê din jî xebatê hêsdike, canfidekare û xeba-tê jî bo xwe dike.

Partiya çîna karkeran, Partiya Karkerên Kurdistan di bin hoyên dijwar û demeke zehmet de derketê holê. Ev Partî tê mana mirina ked-xwaran; navê vê Partiyê tê mana hilweşandina rejîma faşîst. Lewma bîr û bawe-riya gelê me pê hat ku, tenê ev partî pêşengê gelê Kurdis-tane. Tenê ev Partî dikare mafên gelê me ji dijminan dîsa bistîne û jiyaneke ser-bixe û azad a mîna gelên ser-bilind yê cihanê, pêkbêne.

Bese serî çemandin û serî danîna gelê Kurd, bese bê dengî. Ê din bes bang ji bo hinde mafên neçarenusî û hinde berjewendên teng û bêxêr bê kirin, yê ku têko-şîna gelê me bêhtir melûl û tengezar dikin.

Gelê Kurd gihaye Partiya xwe. Gihaye rêberên xwe. Dizane ku, rêberên me tuca-ran nema destên xwe jî vê

dozê berdî. Hebûna gelê me, jiyana gelê me, bi xebat û serkeftina vê Partiyê hati-ye girêdan. Gelê me di bin ala vê Partiyê xwe dike yek, xwe di tevgerê de pêşde dibe. Rizgariya vî gelî, girêdayiyê pêşveçûna vê Partiyê ye.

Serpêhatin û keleporên gelê Kurdistan xwe di vê Partiyê de komkirine. PKK kaniya mîrxasî û egidiyê ye. Parêzkarê dîroka me û hatî-na me ye. Berpirsiyarê gelê Kurd ê hemdemî ye, di nav gelên cihanê de.

Ew jiyana ku gelê Kurd ji hezar-hezar salan vir de ye, lê digere, PKK anî û danî pêşîya gelê me. Di nav refên PKK de, xweşî, dilsozî û ser-bilindî heye. PKK bûye da-reke şin bo me, ku ne pelên xwe diweşîne ne jî dikeve erdê. Ji ber ku PKK, bi xwîna gernas û keleşan hatiye av-dan; ew gernas û hogirên ku di rûpelên dîrokê de gelek hindik jî wan hene.

PKK, di destê gelê Kurd de bûye sûrekî bi jehr bo dijminan, ku her gavê zikê neyaran diqelişîne. Bûye çe-kek, ku em şerefa gelê xwe pê biparêzin. Bi PKK, emê tola gelê xwe hilênin, heyfa welatê xwe bistînin. Bi PKK, emê navûdengê gelê xwe bilindbikin, qêrîn û awazên xwe bighînin dîrokê. Emê bi PKK, eş û kovanên xwe der-man kin. Dîroka gelê xwe ronîkin, rûyên xwe spî kin. PKK dilê gelê me ye. Dama-rên gelê me jî nûh ve dilivîne, jiyaneke dide mejî. Bê PKK, em nema dikarin yek gavê jê pêşve bavêjin. Bîr û bawe-riya gelê me eve ku, bê PKK tu mana hebûn û jiyaneke tune ye.

Partiya şerê gel a dirêj, birê ketiyê; cenga xwe li

hember dijmin daniye. Derd û kulên gelê me, delameten mirovahî hildaye ser şax û mîlên xwe. Tolhildana jî kedxwar û mêtîngeran, li heremê jî xwe re kiriyê arma-manc. Bê tirs û bizdan cenga xwe eşkere hildide joran. PKK, bi rêya xwe a şoreşgerî sinorek jî bo jiyaneke di hemû baran de, jî hemû aliyan ve danî holê. Ji bo me ev, xwe gihîştandine, bi zanayî û baweriyên rast pêşveçûne, dilsozî û dilpajiyî ye.

PKK îroj, mîzîna niştî-manperweriyê ye. Evîna welatê me Kurdistanê. Ji hev cudakirina mirin û jiyaneke, xebat û qelsî, fidekarî û revîne. PKK tevgera gelê me di ku rev û stûxwarî, û mirin di bin nîrê mêtîngeriyê de qebûl nakê ye. Tevgera gelê me a ku jî bo berxwedanê dijwar, xwe îspat kiriyê. Duruşma, "Berxwedan Ji-yane" di nava gelê me de çandî ye. Duruşma; "Ji ser-xwebûn û azadiyê bi rûmet-tir tiştêk nîne" bilindkiriyê. PKK, daxwazêke gelêrî ye. Bê PKK, jiyana gelê me bi kêr û kêmasî ye. Bêhtir avakirina PKK, giringe ji bo me wek nan û avê be.

Yên ku dijmintiya PKK dikin, harin, dînin, bêfikar û bêmeji ne. Dîrok wê hisaba gunehên wan, jî wan, wê bixwaze û wê bistîne.

PKK, delameten me yê netewperwerî pêşve bir. Ba-werîya gel bi xwe anî ye.

Bi çî rengî û bi çî awayî be, zu xwe bighînin gelê Kurdistan; bi dil, bi kar, bi axaftin, bi can, bi mal, bi dest û çav xwe bighînin dîrokê! Dema serfiraziya gelê Kur-distan hatiye, em xwe jê dur nehêlin!

- Di nav refên Eniya Netewî de û li diji rejîma faşîst, herdem pêşde!
- Her alikarî û piştgirtin ji bo tevgera gelê me, PKK re!
- Biji têkoşîna me di bin ala PKK de!
- Biji serxwebûn û azadî!

Dilxwaz û piştgirtên PKK li bajarê Xerexof li Sowyetistanê

Impressum: M. Atar Göttinger Chausse 75 3000 Hannover 91	Yazışma Adresi: Feyka-Kurdistan Postfach: 153 5300 Bonn 1	Ödeme Adresi: BFG.- Bonn Konto Nr: 1205242100 BLZ: 38010111	Norveç 6.- nkr. Fransa 6.- ff. İsviçre 2.50 sfr. İsviç 6.- skr. Avustralya 3.- \$	Danimarka 8.- dkr. Avusturya 18.- s. İngiltere 0.80 £. Hollanda 3.- hfl. Belçika 60.- bfr.
---	--	--	---	--

KULMA PÊŞMERGAN LÎ SER SERÊ ORDÎYA FAŞÎST PEQÎ

Sê serleşker û şêst serbaz hatin kuştin

Di ser de balafireke dijmin jî bi agirê rokêtan hate xistin

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENÎYA RÎZGARÎYA NETEWA KURDISTAN

Gava kiryarên hêjmarbîlînd xwe li çar enîşkên Kurdistanê serdest dikiran, roja 28'ê Nisanê li nêzikî navça Şemzînan derbeke din a giran li ordiya Tirk a faşista mêtînger hate xistin. Yekîtkî dijmin jî yên qomando kete kemîna pêşmergên me û hate tunekirin. Di nav hêzên artêşa rizgariyê û yekitiyên dijmin de, ku piştî vê rûdanê bi desteka balafiran hatibûn alikariyê, lihev-xistinên dijwar û şerên giran derketin. Di van şeran de, 3 serleşker (bînbaşiyê û 2 ûstegmen) û gişt tevde 60 serbazên dijmin hatin kuştin. Şerên di nav yekitiyên me yên gerilla û garanê ordiya faşist de, bi awakî tunde hêj berdwam dikin.

dan der. Duxuyaniyên vê nolê, hevdu şopandin. Hin saziyên weşanan yên li cihanê, vê rûdanê bi rengê binkeftina ordiya Tirk pejirandin û vê xetê de dengûbêhsên xwe dan. Ji vanan ajansa nûçên Îranê a resmî ÎRNA, duxuyaniya Evren'ê faşist bi vê nolê belavkir: "Ordîya Tirk, li hemberê pêşmergên Kurdistan binkeftinê pejirand!"

Encama êrişên mêrxas yên yekitiyên me yên têkoşer yên girêdayî ARGK, van rojên taliyê de ordiya faşist duhev lêdan xwar û binkeftî bû. Hundabûn û xusarên mezin li nik peyda bûn. Dure, ji ber ku li Şemzînan ji bi vî awayî hate pelixandin, serî de berpîrsiyarên bilind yên rejîma faşist, dijmin bi temami gêj û şaşbû. Pêşemîn Evren û Ozal, gelek pêşkevîten rejîma faşist duxuyaniyên ji hev dur û li çewta hevdu,

Nola dengûbêhsên gihan rojnama me, rûdana Şemzînan ku di têkoşîna me a rizgariya netewî de duxuya-

niya qonaxeke nû a pêşveketirî û bilinde, bi vî awahî serpek hatiye:

Yekitiyên gerilla yên artêşa rizgariya gel ARGK, di van rojên taliyê de bi rengeke tunde kiryarên bêçekirina çetan pêkdianin. Yek ji van kiryanan roja 28'ê Nisanê 1987'an li navça Şemzînan bajarê Çolamêrgê, gundê Baxlar birêket. Yekitiya me a ku dema beyanê de kete gund, dest danî ser çekên "parêzkarên gund" û bi rêya civînekê, armanca

Dûmahîk rûpel 15'an de

Dîliyên şer yên li bendexanên mêtîngeran de li dijî Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan weke qozekê tîn girtin

Yek ji bikaranînen dewleta Tirk a mêtîngera faşist, ew azîna çavsoke ku, dixwaze dîliyên şer yên li bendexanên bajarê Eskîşehîrê de, necarî xwesipariyê û bêbextiyê bike û bi şikandîna berxwedana wan, hikara wan li navwelatan ji holê rake; wanan li dijî Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan (TRNK), ji xwe re bikar bîne.

Nola tê zanîn, 60 dîliyên şer ji yên bendexanên bajarê Adana de, bi biryareke lez biribûn zindanên Eskîşehîrê. Ev guhartin, encama gelek pîlan û bikaranînen dijmin berçav dike. Berî her tiştî, gava dîliyên şer li zindanên Adana bûn, berxwedaneke gelek mezin nişanî mêtîngeran û gelên cihanê kiribûn. Mêtînger ji ber vî berxwedana bilind di nava gelên cihanê de rezil û ruswa

bibûn û ketibûn nav tengezarîyeka mezin. Di nava gelê cihanê de, dihatin pişengekirin û rabirin. Dîliyên şer bendexane qulibandibûn, navenda xweragirtineke birûmet. Û dengûbehsa wan belavî herderê dibû. Ji ber ku hemû azînen dijmin têkdîçûn, dijmin ji xwe re li çaran geriya û ji hev durxistina dîliyên şer, ji xwe re paydakir. Bi vî awahî, azîna perçekirina berxwedanê danî pêşiya xwe. 60 dîliyên şer yên ku rêberiya berxwedanê dikiran, birin zindanên Eskîşehîrê.

Weke nûçên dirêjî me bûn, dîliyên şer yeko-yeko kirine zindanan de û girêdana wan a bi hev re birine. Ditina wan û çûyîna ba wan jî, hatiye qedexe kirin. Gelek rewşên kê m de û bi nameke

Dûmahîk rûpel 16'an de

Şervanên ARGK roja Yekê Gûlanê li kedxwaran xistin: Li Gercewsê serleşkerek û 20 serbaz hatin tunekirin

Hêzên artêşa rizgariyê, roja 1'ê Gûlanê-Cejna Karkarên Cihanê, bi tunekirina serleşkerekî (ustegmen) û 20 serbezên dijmin, pîrozkirin. Yekitiyên leşkerî yên mêtîngeran ku ji demeke dure rewşa alarimê de ne, piştî livbaziya Şemzînan, destura ji eskeriyê çûyîna mal ji rakirin û bi hemû him û derfetên xwe, destpêkirin xwe ji êrişên pêşmergên me biparêzin. Di bin rewşeke wusa de, lêdanake gelek mezin girt. Yekitiyên me yên gerilla ji him û hostayîya xwe a çelak û jîr, li pêşiya çavan dawêşandin.

Weke agahiyên gihan me, roja 1'ê Gûlanê 1987'an, li dora gundê Yamanlar navça Gercewsê bajarê Mêrdînê, cemsêki leşkerî dijmin hatiye bombekirin û firandin. Yekitiya dijmin a ku serê çend rojan bû li gundên derdorê hingavtin li gel dikir, wê rojê dema bayanê de, daku vî carê zîlm û pîkolîyên xwe li gundê Yamanlar berdwam bike, bera xwe dabû rêzî. Di bin rewşeke wusa de, lêdanake gelek mezin girt. Yekitiyên me yên gerilla ji him û hostayîya xwe a çelak û jîr, li pêşiya çavan dawêşandin.

Dûmahîk rûpel 15'an de

Şevên pîrozkirina cejna Newrozê bi serkeftinî dawî pê hatin

• 3.600 kes beşdarî 4 şevên vê taliyê hatin pîrozkirin bûn

Avusturya-Viyana: Roja 18. 4. 1987'an Newroz li bajarê Viyana hate pîrozkirin. Dora 600 niştîmanperwer beşdarî "Şeva Yekitî, Serhildan û Berxwedanê-Newroz" bûn. Li kêleka bernama çandî a ku ji hêla HUNER-

KOM'ê hatibû amedekirin û hate pêşkêşkirin. 2 komên govendê — yek ji jinan a din ji jin û mêran — xwe li gor hoyên xweyîcîh amadekiribûn û bernama xwe pêşkêşkirin; herwusa hozanekî welatperwer jî, bi sitranên

xwe şeva Newrozê xurttir kir. Girsên gel, bi heyacan hatibûn pîrozkirina cejnê. Di nav vexwendîyan de bi pirani jî yê pîremêrd hebûn, vê yekê jî bala herkesekî kî-şande serxwe.

Hollanda-Den Haag: Şevê jî yê "Şevên Yekitî, Serhildan û Berxwedanê-Newroz", roja 18. 4. 1987'an vî carê li Den-Haag'ê hate pîrozkirin. Li bajarê Den-Haag'ê ku li wir êriş û qomployên li dijî têkoşîna me a rizgariya netewî bêhtirin tunde bûne, bêhtirî 1.500 welathêz beşdarî cejna Newrozê bûn. Vê yekê hemû êriş û qomployên li dijî têkoşîna me, avê de bir. Bû delîlek ku, hercure êrişbazî, wê li hemberê têkoşîna me berûpaşve here. Li derî bernama çandî a ji hêla HUNERKOM'ê, axafên konevanî jî hatin kirin. Herwusa komeke govendê û komeke sitranan yên xweyîcîh jî, bernamê de cihên xwe girtin. Bi hunerên xwe, şev bêhtir zexmkirin. Şeva ku ji hêla girsan bi bal hat

Dûmahîk rûpel 16'an de

Li Erzeromê êrişeke herifandinê li dijî çekxaneke leşkerî: Gelek mirî û birîndar hene

Roja 28'ê Nisanê 1987'an, roja ku artêşa faşist li Şemzînan hate pelixandin, li navça Îlica bajarê Erzeromê jî, çekxaneke leşkerî hate firandin û hilweşandin. Ev çekxana ku li gireke di navbera navçên Îlica û Kandillî li binê erdê ye, gava hate firandin dema beyanê zû bû.

Li çekxana leşkerî a girêdayî serleşkeriya kolordiya nehemîn de, li du peqînên duhev, agirêki mezin derket. Agir bi çekxanê girt. Mêtîngeran duxuyankirin ku 7 leşkerên wan mirine û qasî 10 kesan jî xedar birîndar ketine. Lê belê bi hikariya

agirî, çekxane serûbin bûye û bi temami asmanan de firîye. Lewma tê gotin ku, hêjmara miriyên dijmin gelek bêhtire. Herwusa gelek leşker jî hundabûne û dijmin, zirar û ziyaretên maddî yên gelek mezin girtiye.

Di rewşekê de, ku pêten berxwedanê çardorên Kurdistanê girtine, dijmin haydar bû ku, ê din li tu der û cihan nikarê bi hesanî jiyana xwe berdwambike; her kêliyê, ger ji hundur an jî derve, wê derbên mezin bigre. Ev yek baş kete mênjiyê dijminê mêtînger û me jodkar.